

Giới thiệu Ai Yêu Ai Trước

Ai Yêu Ai Trước ? Có thể nói đó là một câu hỏi khó trả lời...Bởi vì tình yêu đó bắt đầu từ đâu? Từ khi nào chính người trong cuộc cũng không thể nhận ra điều đó!

Mười lăm năm, đó là một khoảng thời gian dài, nhưng đối với cô gái ấy đó là khoảng thời gian ngắn mà thôi. Mười lăm năm tròn trĩnh thích anh, thích đến phát điên lên nhưng..

Cô không dám thổ lộ ra điều đó, bởi con tim cô luôn đập loạn nhịp khi ở bên anh...Khi anh nhận ra điều đó có phải là quá muộn?

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Mở đầu

Lần đó, ở trong phòng giáo vụ.

"Thưa thầy" - một giọng nói nhỏ nhẹ cất lên

Một cô gái nhỏ mặc đồng phục phẳng phiu đi về phía thầy giáo của bọn họ. Tóc của cô ấy dài qua tai khoảng 2cm, kẹp tóc màu đen cài gọn gàng hai bên, tránh cho tóc rơi xuống mắt, áo sơ mi trắng như tuyết, chiều dài váy vừa qua gối.

Phong cách ăn mặc đúng quy củ, không có gì nổi bật nhưng khuôn mặt lại vô cùng xinh đẹp, ngũ quan thanh tú, da dẻ mịn màng, ngón tay thon dài, không chỉ đồng phục cẩn thận tỉ mỉ mà hình dáng bên ngoài cũng không thể chê vào đâu được.

"Thưa thầy, đây là bài tập địa lý, em đã sắp xếp thứ tự rồi ạ". Để quyển sổ ghi chép đã được đánh dấu bằng một xấp giấy màu xanh dương lên mặt bàn, cô làm việc và xử sự giống nhau, đơn giản, gọn gàng, chú tâm vào trọng điểm.

Thật là không giống với tính cách của một nữ sinh Trung Quốc 12 tuổi. Cô vẫn luôn nhận được một câu nói giống nhau mỗi ngày "Rất tốt"

"Cảm ơn em", thầy giáo trẻ mỉm cười rồi sau đó gọi cô lại: "À, Từ Lại Linh, đợi chút, bây giờ em còn việc gì không? Cuộc thi lần này lớp em đạt thành tích, em giúp thầy ghi danh vào sổ". Cầm lấy bài thi đạt điểm cao, rút từ trong sổ ra tờ giấy màu vàng rồi đưa cho cô.

Từ Lại Linh yên lặng đón lấy. Thoạt đầu, nghe đến hai chữ "Lớp trưởng" là một danh từ rất vinh quang và giỏi giang, thật ra chỉ là chân sai vặt cho các thầy cô giáo.

Không sao cả. Dù sao bây giờ là lúc nghỉ trưa, mà cô thì lại ghét gục xuống bàn giả vờ ngủ. Thời gian nghỉ trưa căn bản không đủ để ngủ, không chỉ có tư thế khô sở, hơn nữa cánh tay còn có thể bị đè đến tê dại.

Kéo ghế dựa trống ngồi xuống, cô cầm lấy bút bi, mở sổ tài liệu, bắt đầu lật xem tờ giấy, lần lượt điền họ tên và đánh số thứ tự từng bài thi một.

"Học sinh vừa chuyển vào lớp đạt điểm cao nhất, người đó chắc là em phải không". Học sinh ưu tú có hiểu biết, bạn cùng lớp cũng được lây tiếng thơm. Thầy giáo trẻ cười tán gẫu, điều chỉnh chiếc quạt máy phía sau. "Thầy thật vui, chỉ làhaizzz". Nghĩ đến một người mà làm cho người ta như thế đâu, không nhận được thờ dài.

"Thưa thầy"

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến. Từ phía sau lưng vang lên giọng nói trung tính mà trong suốt làm thầy giáo trẻ giật mình.

Từ Lại Linh cau mày chặn mấy tờ bài thi bị gió thổi, theo phản xạ ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy một thiếu niên gầy yếu, lưng hơi còng, im hơi lặng tiếng đột nhiên xuất hiện, rất dễ nhận người này định không báo cáo lễ phép khi bước vào.

Cậu ta là bạn cùng lớp với cô, tên là Lâm Hi Nhiên. Chuyển vào lớp được nửa năm, học sinh nam và nữ đều có việc riêng của mình nên không tiếp xúc với nhau, có thể không nhớ. Còn cô là lớp trưởng, cầm danh sách lớp nên nhớ rõ họ tên và khuôn mặt của từng người. Mà cậu ta không phải là người để để lại ấn tượng.

Cô chưa từng gặp ai sơ sài như cậu ta.

Luôn là chuông reng lên rồi mới vào cửa trường, bài tập vĩnh viễn nộp trễ, mỗi kỳ thi thử thì thành tích đều kém, áo sơ mi không bỏ vào quần, đầu tóc màu nâu rối bù, không phù hợp tiêu chuẩn của trường học.

Hơn nữa, cậu ta luôn dùng những lý do giống nhau như là quên bút, quên vở, ngủ muộn, màu sắc tóc là tự nhiên.Thầy giáo nghe mãi cũng chán, cô cũng thế.

Lần này cậu ta cũng không nộp bài tập địa lý giống như lần trước, lý do là đặt trên bàn học ở nhà, quên không cho vào cặp sách.

Từ Lại Linh đang cúi mặt nên không nhìn đến cậu ta. Trên thực tế, Lâm Hi Nhiên với mái tóc màu nâu cắt ngắn, đứng ở cửa, cũng không có cơ hội nhìn cô, cô vẫn tiếp tục làm công việc của mình.

“A, Lâm Hi Nhiên, em đến rồi”, thầy giáo trẻ tuổi cảnh giác, quyết định muốn nói chuyện với người học sinh này.

Lâm Hi Nhiên bị gọi vào phòng giáo viên là bởi vì bài thi lên lớp của cậu ta. Không phải viết sai, cũng không phải quay cóp bị bắt, mà là toàn bộ đáp án trong bài thi đều trống không, đến bút cũng chẳng buồn cầm lên.

Chuyện này khiến thầy giáo vô cùng kinh ngạc, chỉ sợ trong lớp đã xảy ra chuyện gì mà mình không biết, nên mới lên lút tìm cậu ta ân cần hỏi han.

“Ừ...khụ khụ! Lâm Hi Nhiên, thầy muốn hỏi emtrong nhà emỪ... đã có chuyện gì khiến em buồn lòng phải không? Có chuyện gì thì nên chia sẻ với thầy”. Gia đình là nhân tố định hướng cho đứa trẻ, thầy giáo đã xem nhiều tin tức nên cũng hiểu điều này, vì vậy muốn giúp cậu ta đi đúng đường, đây cũng là nghĩa vụ và trách nhiệm của người làm thầy.

Mở đầu (tiếp theo)

Lâm Hi Nhiên giống như gậy trúc cong, chỉ đứng lẳng lặng, tạo nên không khí hoàn toàn tĩnh mịch, trên trán lấm tấm mồ hôi che đi thái độ của cậu, một hồi lâu, mới chậm chạp phản ứng, giọng nói nhẹ nhàng trả lời: “Thưa thầy không có”.

Ồ.....Không phải cậu ta mới vừa ngăn người đó còn gì? Thầy giáo mỉm cười một cách miễn cưỡng, trong phút chốc nảy ra ý tưởng.

Cậu ta không có gia đình, do vậy không nên có ép làm gì, cũng vì thế không thể nói thẳng, có thể gia đình gặp khó khăn hoặc mẹ của cậu ấy bận bịu công việc nên không có thời gian làm bạn với cậu.....Hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là nói bóng nói gió vậy

“Ồ, Lâm Hi Nhiên, em có thể giải thích với thầy tại sao bài thi lên lớp lại để trống trơn, không điền kết quả?”. Trong mắt thầy giáo tràn đầy sự tha thứ vô điều kiện.

Cậu bất ngờ bật tung giống như lò xo, chân chừ nói: “Em không phải không điền vào”

“Hờ?” Lúc này chính tai nghe được đáp án, giống như cậu ta không chịu hiểu ý tốt, thầy giáo nhất thời không nói được gì. “Này, vậy tại sao em”. Hồng bét, học sinh này giống như là chống đối, giải quyết với cậu học sinh này thế nào đây?

“.....ngủ quên”

“-----Hờ?”- hai con mắt mở to.

“Em chỉngủ quên”. Lâm Hi Nhiên coi như không nhìn thấy sắc mặt khiếp sợ của thầy giáo, đôi giọng dễ nghe hơn, không nóng không lạnh mà nói: “Bởi vì ngồi gần cửa sổ rất thoáng mát, trong phòng học lại yên tĩnh, cho nên em liền ngủ”. Mà bài thi chỉ kịp điền mỗi tên.

Mặc dù giữa các tiết học đều có chuông chuyển tiết, chỉ là tiết thứ hai vẫn không làm cho cậu ta tỉnh giấc.

“Chuyện này.....” Thầy giáo không biết nói thế nào, một lý do không cách nào làm cho người ta tin phục như thế mà cậu ta cũng có thể nói ra được? Lâm Hi Nhiên, thầy hiểu rõ gia đình em gặp khó khăn về kinh tế, em không muốn tâm sự với thầy nhưng cũng đừng dùng phương thức này đối phó với thầy.....”. Làm thầy khó chịu.

“Em không có”. Cậu chỉ đơn giản đáp lại

“Em!”. Trái với thái độ lạnh nhạt mọi khi, không chịu nổi trong lớp mình lại tồn tại một học sinh như thế này, thầy giáo không nhịn được, bị kích động nói liên tục với âm thanh cao vút.

“Pằng” một âm thanh khô khốc vang lên, cắt đứt không khí trong phòng đang tràn ngập lửa giận.

Vốn là khán giả dự thính, Từ Lại Linh khép lại cuốn sổ ghi chép, đứng lên, hai tay đưa bài thi cho thầy giáo, lễ phép nói: “Thưa thầy, em điền tên xong rồi ạ”

“A.....”, thầy giáo quay đầu dừng lại một chút, khôi phục lại tinh thần, mỉm cười, nhận lấy và nói: “Cám ơn em”. Ôi, thôi, mặc dù vấn đề này có chỗ khó giải quyết nhưng mà không nên ép học sinh quá đáng.

“Không có gì ạ. Vậy em trở về phòng học ạ”. Cô gạt đầu sai bước chân, đi qua Lâm Hi Nhiên, mặc dù đi sang bên cạnh nhưng theo bản năng vẫn liếc cậu ta một cái.

Đó là lần đầu tiên cô nhìn cậu ta gần như thế.

Thân hình cao gầy, giống như là chàng một sách còng lưng, vẻ mặt không nhìn rõ vì bị tóc dài che lòa xòa, nhưng cô vẫn nhìn thấy sự khác biệt.

Trên môi cậu ấy mỉm cười rất nhạt.

Cười cái gì nhỉ? Cười vì lừa gạt được thầy giáo nên lấy làm vui thích? Hay là cười hả hê vì mình trở thành học sinh khiến thầy giáo nhức đầu? Trong lòng cô chột lóc lên một chút nghi vấn nhưng rồi cũng giống như là vút rác qua đầu, cô ung dung đi ra khỏi phòng giáo vụ.

Phía sau mơ hồ nghe được lời thầy giáo đang dùng giọng điệu ôn hòa khuyên bảo Hi Nhiên.

Chuyện này chả liên quan đến cô.

Loại chuyện như vậy hoàn toàn không làm cô chú ý, cô không bao giờ lưu giữ những điều vụn vặt, không cần thiết phải hao tổn tâm tư làm gì.

Vậy mà từ nay về sau, cô từ từ phát hiện ra mình đã sai vô cùng.

Cho đến khi cô biết Lâm Hi Nhiên học cấp 3 đã từng nhận được giấy triệu tập đi thi quốc gia, vượt qua rất nhiều thí sinh khác chiếm ngôi đầu bảng, đứng đầu cả nước, thế mà lại bỏ đi danh hiệu được người người yêu thích và ngưỡng mộ, lại đi học cấp 3 năm thứ 2 (lớp 11), chọn học lớp chuyên, cô mới giật mình

Cô căn bản không nghĩ sẽ học cùng cậu ta ba năm cấp 3

Chương 1

Buổi sáng, bảy giờ rưỡi.

Tiếng chuông đồng hồ báo thức kêu đến lần thứ 3, Từ Lại Linh cuối cùng cũng đành đưa cánh tay thon dài ra khỏi chăn ấm áp, nhấn nút tắt cái âm thanh phá đám gây ồn chết người kia lại.

Vẫn còn buồn ngủ, từ từ mở chăn bông ra, từ trên giường ngồi dậy, cái đầu rũ xuống. Cô luôn luôn duy trì cái tư thế này, ngẩn người ra 3 phút trở lên mới có thể hoàn toàn tỉnh táo.

Dường như vẫn chưa thỏa mãn, lại ngáp thêm một cái nhẹ nhàng, cô từ từ nằm xuống, con buồn ngủ lại len lỏi đến, mò mẫm dưới lớp đệm cứng, lấy ra cặp kính cận 4 độ, âm thầm vào phòng tắm rửa mặt.

Đánh răng, rửa mặt, đeo kính sát trùng lên, đi ra tủ treo quần áo, bên trái là quần áo mặc ở nhà, bên phải là quần áo mặc đi làm, lấy ra bộ đồ công sở màu xanh dương đã được là lượt cẩn thận, nhanh chóng sửa sang lại kiểu tóc, dặm nhẹ một chút phấn má, trong vòng 15 phút cô đã gọn gàng chỉnh tề, động tác hoàn toàn dứt khoát.

Ở bàn trang điểm, soi gương xem kỹ lại dung nhan của mình một lần nữa, khóa kéo rồi, nút áo cài rồi, mọi thứ đã hoàn chỉnh. Xoay người tắt đèn, cầm mũ bảo hiểm bên cạnh cửa đồng thời cầm luôn cặp tài liệu trên ghế salon, chân ngọc bước vào giày cao gót, cô mở cửa. 8 giờ đúng.

Ra cửa.

Thời điểm này hay bị kẹt xe, Từ Lại Linh luôn đi làm sớm 20 phút để có thể vừa ăn điểm tâm vừa xem báo chí, tuy không nhàn nhã nhưng ít ra có thể hưởng thụ một chút.

9 giờ bắt đầu giờ làm việc, phòng làm việc của cô cũng trở thành chiến trận.

"Trưởng phòng Trần, tài liệu về chất lượng hàng hóa ngày hôm qua có vấn đề gì không?"

"Phó chủ nhiệm," Hoa Dương" bên kia vừa mới gọi điện thoại nói chúng ta đóng gói sai qui cách".

"Cử người đến gặp khách hàng tiến hành thay thế! Chủ nhiệm Dương, 20 tháng này xuất hàng có vấn đề gì không?"

"Phó chủ nhiệm, tài liệu về quy cách có sai lệch, đã gửi thông báo tới nhà máy in ấn để xử lý"

"Được, trước ngày kia phải giải quyết xong vấn đề đó. Hết thứ 3 tuần sau ""Thụy"" muốn tới thăm công ty chúng ta, tài liệu về qui cách phẩm chất chuẩn bị đến đâu rồi?"

"Phó chủ nhiệm, theo lịch trình hãng bên kia buổi trưa mới đến, buổi chiều tổ sản xuất làm thêm giờ, vừa rồi tôi mới nhận được thông báo".

"Gọi cho họ gửi kết quả cho tôi trước 4 giờ chiều"

"Phó chủ nhiệm, bản dự thảo các tài liệu liên quan đến qui cách phẩm chất đã hoàn thành, xin mời xem qua".

Nhân viên đưa tài liệu tới, Từ Lại Linh cũng không ngẩng đầu lên, nhận lấy rồi nhanh chóng duyệt qua, dùng bút khoanh tròn một cách dứt khoát vào nơi hai nơi trọng điểm: “Bộ phận này hơi phức tạp, khi khách hàng tới thăm, phải giảng giải thật tốt, trình bày ngắn gọn, súc tích, chính xác, dễ hiểu”. Giao lại tài liệu cho nhân viên, cô nhấn điện thoại nội bộ, tiếp tục phân công và xử lý những việc khác.

Sau đó, cứ như vậy bận rộn cho đến 12h30 cô mới có thể thở dốc, ăn trưa, nghỉ ngơi dưỡng sức. Buổi chiều lại bắt đầu lập trình tương tự.

Đây là kế hoạch cuộc sống của cô. Thứ nhất là tốt nghiệp cấp 3 trường trong nước, sau khi tốt nghiệp cấp 3 thì tốt nghiệp đại học, tốt nghiệp đại học xong sẽ đi tu nghiệp nước ngoài, sau hai năm sẽ lấy bằng thạc sĩ, thi tuyển vào công ty đứng hạng nhất, rồi sẽ thăng chức lên vị trí quản lý.

Cô năm nay 27 tuổi, được tuyển dụng vào công ty Khoa Kỹ, chưa tới 3 năm đã trở thành nhân viên xuất sắc nhất, được thăng cấp quản lý, tiền lương hàng năm hơn một trăm vạn. Kế hoạch cuộc sống của cô có vẻ rất đúng trình tự, không xảy ra lỗi, không chệch ra khỏi quỹ đạo, cô còn có gì hài lòng hơn.

"Này này!"

"Cái gì?"

"Anh đã xem qua tài liệu qui cách phẩm chất mới gửi cho phó chủ nhiệm rồi sao?" - một giọng nói đã được đề thấp âm lượng cất lên.

"Tôi đã xem qua". Là do một cô gái người xinh dáng đẹp hoàn thành.

"Anh có biế tại sao cô ấy được thăng cấp lên vị trí này nhanh như vậy không?" - giọng nói kia làm bộ thần bí hỏi.

"Tại sao?" - người kia nhíu mày tò mò hỏi lại

"Nghe nóicô ấy ngủ với sếp". Nói xong câu này còn hừ hai tiếng.

"Hả?" – Bát Quái nhếch khóe môi, kéo dài giọng nói “Thì ra là thế”

"Nghe nói cô ấy lên giường với sếp ngay trong công ty, cho nên mới có thể “bò” lên vị trí như ngày hôm nay nhanh như vậy”. Chắc chắn

"Thật sao ?" - thảo nào luôn chài chuốt bóng mượt trước mặt sếp.

"Anh xem hình dáng của cô ấy, luôn mặc váy ngắn, đại khái là để tiện làm cái việc kia!". Chứ tài liệu qui cách phẩm chất làm sao nữ làm được.

Nhân viên nữ bình thường toàn được tuyển vào phòng hành chính tổng hợp hoặc phòng kế toán tài vụ, một cô gái xinh đẹp được đề bạt làm phó phòng quản lý chất lượng hàng hóa sẽ khiến cho người ta dễ liên tưởng đến việc khác.

"Công nhận chân cô ấy đẹp thật". Không biết khi được kẹp ngang hông thì tuyệt vời đến cỡ nào, bảo sao làm lay động tâm hồn những ông sếp khó tính kia, hai tay dâng lên cô ấy vị trí quan trọng như vậy.

Hai người đàn ông nói chuyện trong phòng trà cùng cười lên khá ồ.

Từ Lại Linh đứng ở bên ngoài, hút sâu một hơi, rồi sau đó đẩy cửa vào, hai người kia sợ đến nỗi chút nữa thì nhảy dựng lên.

"Ồi, Từ, phó chủ nhiệm Từ". Hai người nhìn nhau, tự hỏi không biết vừa rồi cô có nghe thấy được gì hay không

"Máy đun nước ở tầng 5 bị hỏng, tôi sử dụng máy bên này có phiền gì không?"- dù bận rộn nhưng thái độ của cô vẫn ung dung.

"Không, không phiền gì đâu". Hai người cùng vội vàng khoát tay, hào phóng nhường chỗ.

Cô lạnh nhạt đến gần máy đun nước, nhấn nút, đưa cái cốc đang cầm trong tay ra hứng đầy nước nóng, trà Molly thấm nước dần dần tỏa hương thơm.

"Cám ơn". Hai cặp mắt căng lên nhìn soi mói, cô ưu nhã xoay người, trước khi đi còn quay đầu lại nói: “Đúng rồi, lần sau hai anh còn bình phẩm hạ thấp nhân phẩm nữ nhân viên, tôi sẽ báo cáo trong buổi họp trường các bộ phận, tố cáo các anh quấy rối tình dục”. Không để ý đến bộ mặt kinh ngạc kèm theo nỗi giận của bọn họ, cô đưa tay kéo cửa, rồi đi.

Từng tiết tấu của tiếng giày cao gót vọng lại, lúc này ở giữa cầu thang, ánh sáng ở cửa sổ sát đất hắt vào, cái bóng của cô trải dài đơn độc

Cùng là nhân viên nữ, khuôn mặt ưa nhìn, tóc uốn quăn từng lọn to, bộ đồ công sở được cắt may vừa vặn với dáng người, váy ngắn vừa phải lộ đôi chân không tì vết.

Có cái gì ở cô khiến họ không hài lòng sao?

Có không?

Vùng ngoại thành Đài Bắc có một nơi gọi là “Miêu Không”, đường núi quanh co, nơi đây hội tụ những loại trà tuyệt phẩm và cách pha trà cũng “tuyệt phẩm” không kém. Cũng vì thế mà các quán trà mọc lên san sát nhau. Dương Minh Sơn cũng là một trong số những người Đài Bắc bận rộn, vào những lúc nhàn rỗi thường chạy xe về nơi đây, nếu không phải là gặp khách hàng thì cũng là gặp bạn bè làm ăn.

Mà nếu không phải hai lý do kia thì anh cũng muốn chạy xe về đây, tránh xa nơi ồn ào đông đúc, người người chen nhau, cộng thêm việc phải tìm hết hơi mới thấy được chỗ cho phép đỗ xe nhưng lại mất thêm phí trông xe. Chỉ có về đây mới có thể thành thoi nhàn nhã hưởng thụ niềm vui thú giống như ba năm qua cùng bạn tốt nấu trà.

Ở trung tâm chợ, ngay đầu đường, các quán hồng trà kiểu cách phương Tây cùng các quán cà phê một thời phồn hoa nhộn nhịp, bây giờ cũng đã bị bão hòa. Nhưng chỉ có duy nhất một quán trà kiểu Trung Quốc tồn tại – là do phong cách của người pha trà, chứ không phải là do số lượng là trà được tiêu thụ.

Khung cảnh bài trí như Trung Quốc thời xưa, tường và phiến đá được dùng đá đỏ, cửa gỗ khắc hoa văn chỉ có người thợ giỏi nghề mới làm được, trên cửa có then cửa vòng, phía dưới có hai bức tượng người hầu cao đến bắp chân ở hai bên. Trên cửa chính, then cửa vòng mắc vào hình hai đầu sư tử bằng kim loại, có chức năng giống như là cái chuông điện, mỗi lần có người đưa thư phát thư thì cầm cái vòng kéo lên gõ gõ.

Chân song cửa sổ được làm hoàn toàn bằng gỗ, các mối ghép hoàn toàn chuẩn xác, khung cửa sổ được chạm khắc hình cuốn sách, như gọi lên sự hoài niệm, tạo nên sự khác biệt. Kiến trúc bên ngoài toát lên sự nho nhã, lịch sự, bên trong lại khiến tâm hồn lắng đọng, từ xa nhìn lại không có gì đặc biệt, nhưng khi đến gần sẽ nhận ra bốn bức phù điêu bằng gỗ, hình hoa mai, hoa cúc, cây trúc, hoa cúc, được chạm khắc tinh xảo.

Bên trong, bàn ghế cùng quầy hàng đơn sơ mộc mạc, một mặt tạo sự thoải mái cho khách, mặt khác toát lên sự giản dị, gần gũi. Tấm biển trên cửa, chữ “Trà” được viết như rồng bay phượng múa theo lối thư pháp, đồng thời cũng là tên quán.

Dù là người cực kỳ bận rộn nhưng khi đi qua đây cũng sẽ phải dừng chân, thăm so sánh với nơi đô thị hiện đại hóa ồn ào náo nhiệt. Bên trong luôn thoáng mát như mùa hè, không khác như đang dùng điều hòa nhiệt độ, nhưng khi tới cửa, khách sẽ giật mình trước một không gian mà nơi đây thời gian như đứng lại.

Nghe nói mọi thứ ở đây đều do ông chủ tự tay thiết kế. Anh ta tự làm gần hết, bạn bè chỉ giúp đỡ một phần.

Một cô gái vóc dáng mỹ lệ, đi xe máy 50 phân khối, dựng xe vào chỗ hẹp của bãi đỗ xe, có thể thấy là bãi đỗ xe không còn thừa một chỗ trống nào.

Cô gái có vóc dáng khiến nhiều người vừa nhìn thấy đã thèm thuồng, bộ đồ công sở không làm mất đi vẻ đẹp của đôi chân, giày cao gót đen xóa đi vẻ xấu xí của chiếc mũ bảo hiểm, những lọn tóc xoăn đỏ xuống không làm bớt đi nét mặt thanh tú điểm lệ mà còn làm tăng lên vẻ hấp dẫn đầy cuốn hút.

Chỉ tiếc phong cách của cô gái này lạnh lùng, rõ ràng là không muốn người khác đến gần, chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không thể khinh nhờn.

Từ trong cốp xe lấy cặp tài liệu ra, cô cầm một ít tài liệu rồi đi vào quán trà. Quần bó trên đầu gối 15cm, chân đi giày cao gót càng làm cho dáng đi của cô thướt tha, thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn của người khác phải.

Không để ý đến những ánh mắt đang nhìn mình, cô trực tiếp đi vào phía trong quán, chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, vị trí này có thể cách xa tiếng ồn ào nhất, để tấm bảng “Đặt bàn” lên trên bàn rồi ngồi xuống, cô đặt toàn bộ tài liệu lên phía bàn còn trống, một mình chiếm chỗ dành cho 4 người.

“Chào mừng quý khách”. Nhân viên nghe tiếng cửa kêu lên một tiếng, không cần ngẩng đầu lên cũng biết là có khách tới cửa. Tay cầm thực đơn định đưa cho khách thì đã thấy vị khách nữ này đã chuyển sang một cái bàn khác.

Ông chủ muốn chiêu đãi khách, không cần anh ta tiếp đón. Vừa là nhân viên vừa là người học việc, anh ta cất dụng cụ nấu trà đi, cười xã giao rồi đi vào phòng bếp.

Quán trà này tuy không đông khách nhưng không có nghĩa là giăng lưới bắt chim (ý nói kinh doanh kiểu chộp giật). Một người mà lại chọn bàn dành cho 4 người cứ như là gây trở ngại cho người ta làm ăn.

Từ Lại Linh cũng không lo lắng sẽ bị nhân viên mời chuyển chỗ khác, cô cầm cặp lấy tài liệu của công ty ra đọc kỹ, một tay kia lấy ra PDA ghi chép những việc cần phải hoàn thành.

Mặc dù bây giờ là 8 giờ tối, tuy cô không ở công ty nhưng vẫn làm việc như bình thường. Thẳng chức không làm cô không có thời gian thư giãn, ngược lại càng thêm căng thẳng thần kinh.

Cô quản lý hạng mục bảo vệ chất lượng hàng hóa chưa được hai tháng nhưng cô đã nhớ chính xác khuôn mặt và chức vụ của từng nhân viên, bao gồm cả quá trình hoạt động, cơ cấu tổ chức, không bỏ sót bất kỳ việc gì.

Bảo vệ chất lượng hàng hóa chính là khâu đảm bảo chất lượng hàng hóa trước khi đưa ra thị trường tiêu thụ - “Hàng hóa” có giấy chứng nhận “đảm bảo chất lượng” mới là đạt tiêu chuẩn.

Công ty Khoa Kỹ là công ty vừa kinh doanh vừa sản xuất cho nên thường xuyên có giao dịch mua bán với các công ty khác. Vì thế, phó chủ nhiệm của bộ phận này vừa phải quản lý việc kinh doanh vừa phải quản lý xưởng sản xuất.

Trên thực tế, công ty mua tài liệu sản xuất, sau đó giao cho nhân viên các bộ phận xử lý số liệu, cuối cùng là phân xuống công nhân cơ khí gia công, khâu cuối cùng là lắp ráp thành thành phẩm. Hàng hóa đưa ra tiêu thụ có lỗi, sẽ phải xin lỗi khách hàng, tiếp đó là xử lý hàng lỗi, cuối cùng là tìm nguyên nhân

và phương pháp khắc phục để lần sau không bị xảy ra lỗi nữa.

Nói cách khác, muốn ngồi vào vị trí này phải là người hội tụ đủ các kỹ năng như khả năng xử lý việc phát sinh, giỏi giao tiếp, ứng xử linh hoạt, thiếu một trong các kỹ năng đó đều không được. Mặt khác, người ngồi vị trí này phải tính toán được khâu nào trong toàn bộ quá trình sản là quan trọng

Phụ nữ có thể đảm đương chức vụ này ở công ty Khoa Kỹ cực kỳ hiếm, chứ đừng nói đến việc cô mới vào công ty được 3 năm đã được nắm giữ vị trí này, sau lưng cũng có nhiều nhân viên nói xấu, nhưng chỉ loay hoay về vóc dáng cùng cách ăn mặc của cô. Đó cũng là điều bình thường.

Cô phải phản ứng thế nào? Xông tới đánh họ, tìm lý do để nổi giận hay chỉ nằm khóc trong chốn?

Việc cô phải làm là chứng minh năng lực của mình, dùng bản lĩnh chân chính chặn lại những lời đồn đại vô bổ kia.

Cô đã lựa chọn làm kinh doanh, thì cũng coi đó là chiến trường. Trên chiến trường này, cô là người cầm ấn soái Tướng quân, chưa bao giờ biết lùi bước. Một khi ra trận là phải nắm chắc tình hình trận chiến, chỉ có thắng chứ không được phép thua.

Một cơn gió nhẹ mang hơi lạnh thổi qua, trong không khí tràn ngập hương trà cùng mùi thơm của cây đàn hương đặt ở quầy trà. Cô vốn không thích mùi này nhưng ngửi nhiều thành quen, cô phát hiện ra mùi thơm này còn có thể giúp tâm hồn tĩnh lặng, bình ổn cảm xúc.

Đọc xong mấy phần tài liệu, hơn nửa canh giờ cứ ngồi như vậy bất giác nhớ lại quá khứ.

Đập đập bả vai cứng ngắc, thở phào, ngẩng đầu lên đúng lúc một mâm cơm đầy ăn nóng hổi đưa tới, trong đó có món nàng thích nhất – món trứng ốp lếp chín báy phần.

“Cậu hôm nay đến muộn”, giọng nói trầm nhẹ cất lên, là của một chàng trai có dáng người cao gầy.

Người đàn ông cao khoảng 1m75-1m78, mặc áo T-shirt trắng, quần jean, có thói quen gù lưng, tóc dài lơ phơ che đi cái trán cao, khiến cho người khác có cảm giác là người chậm chạp. Diện mạo như vậy không để lại ấn tượng cho người khác. Có chăng, điều khiến cho người ta nhận thấy đó là cái cảm luôn được cạo râu sạch sẽ và đôi môi ướt át. Không ai có thể nghĩ được người chủ của quán trà mang hơi hướng cổ xưa này có đáng đáp như một sinh viên đại học.

Thật ra anh ta đã 27 tuổi rồi, không già nhưng cũng không còn trẻ mà gọi là “thanh niên”, xem ra đáng đáp bên ngoài của anh ta trẻ hơn so với tuổi thực.

Từ Lại Linh dọn dẹp tài liệu hỗn loạn trên mặt bàn, nhận lấy mâm cơm liền ăn.

“Ngày kia phải xuất hàng, công ty bên kia vì một chuyện nhỏ mà trì hoãn”. Kết quả là cô phải làm thêm đến 7 giờ rưỡi mới được làm báo cáo kiểm tra hàng thành phẩm.

Biết tính cô không thích nói nhiều, vấn đề chính đã được giải quyết, chàng trai cũng không hỏi thêm cái gì, chỉ nhẹ giọng, nói: “Sắp 9h mới ăn bữa tối, như thế không tốt lắm”. Công việc lúc nào cũng bận rộn nên cơ thể bất buộc cũng thích ứng theo.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đại hội thể dục thể thao làm sao bỏ qua môn thi đấu.

Không sai, chính là môn chạy tiếp sức.

Bất luận bạn là người chạy nhanh hay chậm, bất luận là bạn có quan tâm đến cờ xí hoặc là huy chương hay không, bất luận người nào cũng có thể bị “tóm” vào đội cho đủ quân số, người nào cũng phải mặc quần sooc để lộ chân. Từng đội thi của các lớp đều hùng hục khí thế, lớp nào lớp nấy tỏ rõ lòng quyết tâm giành huy chương.

Ánh mặt trời chói chang trên sân trường. Hàng năm, mỗi khi chuẩn bị cho đại hội thể dục thể thao thì bên trong trường cũng nổi lên những cơn sóng ngầm. Bất chấp tiết trời nóng nực, trên hành lang của các lớp học, học sinh của từng ban đều tỏ rõ lòng sôi sục thi đấu vì “màu cờ sắc áo” của lớp mình, tất cả đều tỏ rõ khí thế xuất quân.

Bởi vì thời gian và địa điểm có phần bị hạn chế nên ban phụ trách cùng lớp trưởng của các lớp vừa hướng dẫn vừa hò hét các thành viên lớp mình tham gia luyện tập. Cứ sau khi hết thời gian học trên lớp là trên sân trường lại vang lên những tiếng gầm thét, giục giã đan xen nhau, tỏ rõ sự quyết tâm phải giành chiến thắng.

Trên sân trường, từng tốp từng nhóm hăng say luyện tập. Ban phụ trách huấn luyện của từng lớp thì âm thầm lên kế hoạch tác chiến, những người khác cho dù bị cảm nắng hay nôn ói cũng nhất quyết phải luyện tập chăm chỉ, trong mỗi người luôn hùng hục khí thế quyết sống mái, thậm chí còn rình rập

nhau để biết được chiến lược của đối phương. Việc đi học hàng ngày không còn khô khan nữa, đằng sau những cánh cửa sổ đóng kín, vô số những phương án kèm theo những tuyệt chiêu cộng với những trò quý cũng được đưa ra thảo luận và tính toán kỹ càng.Tất cả đều chuẩn bị cho đại hội võ lâm. tức là đại hội thể dục thể thao ngày đó. Cho dù đánh cũng phải đánh đến chết, cho dù máu đổ thành sông cũng phải quyết chiến quyết thắng.

“Tốt lắm, lớp ta có 30 học sinh, chia thành 2 tổ, mỗi tổ 15 người, đứng thành hàng dọc. Chúng ta sẽ chạy cự li 100m, từ đây sẽ chọn ra những người sẽ tham gia cuộc thi chạy của đại hội”. Từ Lại Linh đứng trên bục giảng, đưa cho mỗi người một tờ giấy đã ghi chép kế hoạch vừa viết trên bảng cho mọi người tham khảo.

Người phụ trách thể dục đi tìm thầy thể dục, mượn mượn gây chuyện tay cùng dụng cụ đánh mã số vào buổi trưa, cho nên cô không đứng vào hàng dọc để thi chạy mà tạm thời chịu trách nhiệm việc đi mượn đồ.

Cô tranh thủ lớp có tiết tự học sẽ đi mượn dụng cụ thể dục. Năm thứ hai cấp 3 trong nước, thầy giáo giảng giải nội dung thi, việc này không những làm lãng phí thể lực mà cũng không trợ giúp được việc đạt thành tích trong đại hội thể dục, thà rằng ra sân tập luyện thi hơn. Cô coi việc phổ biến nội dung thi là do nhà trường cưỡng chế bắt buộc phải thực hiện nên rất thờ ơ, lạnh nhạt.

“Lớp trưởng, cậu có đi theo cổ vũ tinh thần động viên đội thi của lớp chúng ta không?”. Trong lớp, Bì Đan giờ tay lớn tiếng hỏi, cậu ta rất muốn được Lại Linh chú ý.

“38 à” – lời nói lạc đề được cho là hành động quấy rối, những tiếng nói của chính nghĩa lớn tiếng công kích.

“Tốt, tốt ! Lớp trưởng phải thường xuyên mặc quần sooc đấy”. Nếu là hờn ngực thì tốt nhỉ.đám nam sinh lập tức hớn hờ cuốn theo chủ đề đó gây ồn ào huyên náo một hồi.

“Bớt đùa vớ vẩn đi có được không?”. Từng nắm giấy vun oanh tạc lên đầu người vừa lên tiếng

Chớp mắt phía dưới đã náo loạn thành từng nhóm ngã phải ngã trái

“Không được nói nhảm!”. Mùa hè nóng bức cộng thêm tiếng cười đùa của các bạn học đang đục nước béo cò, Từ Lại Linh trở nên không kiên nhẫn. Lớp trưởng có sự uy nghiêm, không thể bỏ qua sự khiêu chiến, cô nhanh chóng nói: “Đại hội lần này trùng với thi học sinh giỏi nên tớ không có thời gian!”. Cô không muốn vì chuyện nhảm nhí này mà lãng phí thời gian, thà rằng mở sách tham khảo làm bài tập còn hơn.

Nhìn các bạn học lú lú không quyết định chắc chắn được, cô quyết định đưa ra đề nghị chọn ra hai bạn nam, hai bạn nữ được các bạn trong lớp công nhận là chạy nhanh nhất, lấy ý kiến chọn ra cặp bạn nam - nữ nhóm chạy thứ nhất, tiếp theo là ghi tên vào danh sách, sau đó dựa vào ý kiến của mọi người để chọn ra người, tiếp theo và người chạy cuối cùng. Rồi lại sửa đổi, lại thảo luận, cho đến khi tất cả mọi người hài lòng mới thôi. Dùng bút bi viết danh sách xuất binh, cô kiểm tra xem có lỗi hay không có lỗi, chờ đưa cho người phụ trách phòng thể dục.

Về phương diện trường học, thầy hiệu trưởng đưa ra nguyên tắc “Mọi người cùng nhau tham dự” nên trường học được sửa sang sáng sủa. Tổ thể dục cân nhắc qua tình trạng tất cả các lớp, điều chỉnh 15 giây cho tất cả nam nữ sinh. Mỗi lớp có khoảng 40 học sinh, đội cổ vũ cộng thêm các môn thi điền kinh các loại khác, tổng cộng có 36 người đều ra sân tham gia đại hội thể dục thể thao “giao chiến”. Trừ vài học sinh tức giận vì không được tham gia, là do kỷ lục thật sự của họ kém đến quá thê. Trong đó có Lâm Hi Nhiên, đồng hồ đo tốc độ chạy nhanh của hắn từ từ đếm ngược từ 20 giây.

100m, cậu ta - một nam sinh trong 20 giây chạy ở vị trí 36 ?

Cô cho rằng Hi Nhiên cố ý chạy chậm lại còn chạy từ từ. Cậu ta là ốc sên đầu thai hay là rùa đầu thai thế ?

Học sinh tiểu học còn chạy nhanh hơn cậu ta là cái chắc.

Bất giác ngẩng đầu tìm bóng dáng của cậu ta, lần nào nhìn cậu ta cũng là hình dạng gục đầu xuống bàn ngủ và ngủ, ngủ quên trời đất, xem ra chưa tỉnh lần nào.

Thật là vô dụng! Cho dù cô không hứng thú với cuộc thi nhưng trong lòng vẫn không nhịn được cái người chả có bất kỳ sở trường tài năng này, lúc nào cũng như là loài không xương.

Lắc đầu một cái, cô điền tên cậu ta và khoảng trống dành cho người chạy sau, phía sau tên cậu ấy còn viết thêm vài cái tên của bạn cùng lớp rồi mới viết tên cô và dòng cuối cùng.

Cô ghi tên cũng không muốn ghi gần tên của cậu ta.

“Lớp trưởng! Mau đứng lên nào”

“Lớp trưởng ! Gậy để đâu, mau nhặt lên chạy đi “

“Lớp trưởng cố lên ! “

“Lớp trưởng --- -----”

Bên tai trái Từ Lại Linh tràn ngập tiếng huyền não cùng đồng thanh gào thét hai chữ “Cố lên”, cô phát hiện tầm mắt rất thấp, thấp đến nỗi từ góc độ đó có thể nhìn thấy con kiến hoặc con gián đang bò trên mặt đường.

Dường như có một người chạy bên cạnh cô, tiếng bước chân dồn dập từ gạch màu đỏ trên đường chạy như đập vào ngực cô, ánh mặt trời chói mắt khiến nàng không thấy rõ cảnh vật đằng trước, chỉ cảm thấy muốn ngất xỉu.

Có chuyện gì xảy ra với cô vậy ?

Đúng rồi, sáng nay, có hai bạn nữ sinh nói cho cô biết là họ đến kỳ sinh lý, đau bụng dữ dội nên không thể chạy bộ được. Mà người phụ trách thể dục là con trai nên họ ngại không dám nói, không thể làm gì khác hơn là nói với cô và nhờ cô giúp đỡ. Cô lập tức bổ sung danh sách lựa chọn hai bạn khác thế chỗ.

Sau đó, các môn thi đều vào buổi sáng, cô không tham gia môn thi nào nên phụ trách tạp vụ, làm vài việc lật vật như mua đồ ăn thức uống, nhắc nhở tuyển thủ thời gian ra sân. Cô cho rằng đại hội thể dục thể thao ép buộc học sinh không tham gia thi đấu cũng phải đến dự, may sao chỉ đến dự có một ngày.

Trước khi đội chạy tiếp sức ra sân, lại thêm một bạn bị treo chân cho nên không thể thi đấu. Bây giờ bổ sung người nào thay thế đây, những bạn không tham gia thi đấu đều không ngồi ở hàng ghế đầu, loa truyền thanh không biết bao nhiêu lần vang lên. Cuộc so tài sẽ phải bắt đầu, làm sao đây, làm sao đây ?

Các bạn học yêu cầu cô thay thế bạn kia, cô cảm thấy da đầu cứng lên. Cô được xếp vào vị trí chạy thứ 3, bọn họ nói vị trí này không quan trọng, nhưng căn bản cô chưa từng luyện tập qua nên sợ phối hợp không ăn ý, thi thì chạy thế nào được? Phải làm thế nào đây? Ngoài mặt cô tỏ ra trấn tĩnh, nhưng khi nghe các bạn khác giải thích thì trong lòng lại lo lắng mãi không thôi.

Gật nhanh chóng được chuyển đến phiên cô cầm, cô lấy cái khăn màu xanh dương trùm lên đầu, đứng ở trên đường chạy chờ đồng đội cũng quấn khăn trùm đầu màu xanh dương chuyển giao cho cô.

Chạy lấy đà, nhận gậy, chạy nước rút, cô cầm cây gậy màu xám bạc trong lòng bàn tay run rẩy, cảm giác đó khiến chân cô như nhũn ra, cô cố chạy theo bóng lưng của người chạy đằng trước, rất sợ khoảng cách này rộng ra, cô cảm thấy hình như phía sau có người chạy lướt qua cô.

Bỗng nhiên cô cảm thấy phần dưới bụng có cảm giác đau đớn, mọi thứ như mờ mờ ảo ảo, đôi tay lạnh lẽo, đôi môi trắng bệch.

Sắp tới rồi! Sắp tới rồi! Chạy nửa vòng thôi ! Đường kẻ trắng trên mặt đất nghĩa là sẽ có người tiếp theo chờ cô đưa gậy.

Cô không biết tại sao lại tiến được vào khu chạy lấy đà phạm vi 20m, nhìn thấy người chờ nhận gậy đang đứng ngay người, không hiểu sao trong nháy mắt bị phân tâm, cô vấp ngã.

Trên đầu gối truyền đến một trận đau đớn, trong bụng như có kim nhọn đâm vào, chân tay cô vì quá khẩn trương mà tức thời trở nên cứng ngắc, nhìn hướng cái gậy đang lăn đi, nước mắt đã ngân ngấn trên mi.

Cô không chạy nổi. Cô không chạy nổi. Cô thật không chạy nổi!

Có bóng người che khuất đôi mắt đang chứa đầy nước của cô, ngẩng đầu nhìn lên, cô nhận ra đó là bóng của Lâm Hi Nhiên.

Lâm Hi Nhiên trùm đầu cái khăn màu xanh dương giống cô, chạy gần bên người cô, khom lưng nhặt gậy lên, phát hiện ra ánh mắt của cô, cậu nhẹ nhàng nói: “Lớp trưởng, đừng khóc”

Sau đó cậu xuất phát chạy

Không giống như Shouji Manga chột biến thành anh hùng, cũng không thần dũng như đạn bay súng nổ, nhưng đúng là hấn đang chạy

Hai chân tăng tốc chạy, dùng tốc độ 20 giây chạy 100m để chạy, dài bằng cột đầu màu xanh lam tung bay, đủ biết là cậu dùng hết sức để chạy

Cô trùm mắt nhìn bóng lưng của Lâm Hi Nhiên mà quên mất cả việc tự mình phải lau nước mắt. Cô chưa bao giờ lưu ý đến việc phải nói chuyện cẩn thận với cậu ta, chỉ là trong nháy mắt, cô cảm nhận được là cô đã coi thường cậu, thậm chí còn không đếm xỉa đến việc cậu ta cũng là bạn học cùng lớp với cô, lúc này cô cảm thấy khổ sở làm sao.

Sau này cô mới nhận ra, dù đã học cùng nhau một năm rưỡi, đây là lần đầu tiên cậu ta gọi cô là lớp trưởng.

Không thể nhìn cậu ta hoàn tất quá trình chạy thi, bác sỹ của trường liền mang cô tới phòng y tế.

“Lại Linh, em bị thiếu máu do thời kỳ kinh nguyệt tới phải không, đừng nên miễn cưỡng chạy có phải là tốt hơn không”. Thân thể là rất thành thực, hơn nữa bây giờ đang là thời kỳ dậy thì, có kinh lần đầu thường không theo chu kỳ nào cả.

Thi chạy không thể thiếu người, nói ra thì chỉ thêm phiền toái hơn, cô không thích như vậy. Từ Lại Linh cúi đầu, con buồn ngủ đã làm đầu ngón tay lạnh lạnh, nhần nhịn chịu đựng cơn đau tràn xước từ đầu gối còn đang đau hơn đau bụng, không nói một câu nào.

Tại phòng y tế trường, bác sỹ biết cô là người có cá tính quật cường cho nên không chịu yếu thế, rồi thuận thực băng bó kỹ vết thương, rồi dặn dò cô

nên chú ý “chuyện con gái”, rồi sau đó vì có chuyện cần xử lý nên rời đi, để mình cô ngồi ở trên giường bệnh.

Nghe thấy bên ngoài đại hội kết thúc trong tiếng hoan hô vang dội, cô cảm giác có chút khủng hoảng.

Đội của bọn họ về cuối cùng phải không? Làm sao đây? Bọn họ nhất định sẽ cho là đó là lỗi của cô. Sớm biết thế cô sẽ nói là do kỳ sinh lý như các bạn gái khác, như thế sẽ không bị phiền muộn trong lòng, cũng không cần phải đủ số người. Tại sao lớp trưởng lại phải có nhiều ý thức trách nhiệm đến như vậy? Đáng ra cô nên bàng quan không cần phải tham gia.....

Tự nhiên cô lại thi chạy để rồi ở trước mặt nhiều người mà té ngã.....Quá mất mặt! Quá mất mặt! Quá mất mặt!

"Lớp trưởng?"

Giọng nói ảm áp cùng bước đi thong thả lại gần, cô đang vui mặt vào bàn tay phải nhìn lên.

Trên đầu Lâm Hi Nhiên vẫn còn trùm khăn trùm đầu màu xanh dương dài, áo thể thao màu trắng thấm đẫm mồ hôi, gò má ửng hồng, có lẽ mới chạy xong liền đến phòng y tế tìm cô.

Cậu đưa tay đưa cho cô một chiếc khăn lông ướt ảm áp.

“Tớ vừa mới đụng phải bác sỹ của trường ở hành lang, cô ấy bảo tớ lấy khăn lông ảm áp lên bụng sẽ cảm thấy thoải mái hơn”. Khoong có bất kỳ ý gì là quá mức, thậm chí cậu ta còn không nói rõ ràng đến việc đầu gối bị trầy xước thì tại sao sẽ đau bụng, chỉ là bởi vì lo lắng cho tình hình thân thể của bạn cùng lớp, vô cùng thuần khiết làm thực hiện theo lời căn dặn của bác sỹ.

Vậy mà khi cậu ta mỉm cười nhìn nhặt lại khiến cho cô có cảm giác rất khó chịu. Khuôn mặt hồng hồng, tự nhiên bao nhiêu phần uất trỗi chất trong ngực bỗng nhiên ào ra. Vứt cái khăn ướt được những nước ảm mang bao nhiêu thiện ý của cậu ta, cô phần nộ nói: “Cậu ! Cậu đến để cười tớ sao? Trong lúc chạy thi, trước toàn trường, toàn thể thầy cô mà ngã sấp mặt như thế, cậu cười đã chưa? Nếu không phải là tại cậu đột nhiên đứng trên đường chạy, đưa cái gây trước mặt tớ, định dọa tớ giật mình phải không? Có phải muốn tớ ngã trật chân phải không? Tốc độ chậm như rùa của cậu mà cũng dám ra sân chạy sao? Cậu có biết là khi tớ học chữ còn nhanh hơn cả cậu chạy không? Coi như những người khác có cố gắng chạy nhanh đi chẳng nữa thì cũng bị cậu phá hỏng thành tích rồi, cậu thật vô dụng, làm ảnh hưởng đến thành tích của cả lớp, liên lụy đến mọi người, tại sao không biết tự lượng sức mình thế ?

Bị kích động cảm giận mắng một tràng xong, cô quay đầu đi chỗ khác, cũng không thèm nhìn cậu ta. Mặc dù trong lòng biết rõ cậu ấy với mình có ý định giống nhau, bị bắt đắ dĩ phải thay thế, nhưng chính cô cũng không thể khống chế cảm xúc nóng nảy của mình, giận đến mức nắm đấm rung nhẹ, hốc mắt đỏ lên.

Lâm Hi Nhiên bị cô mắng xối xả làm cho ngây ngẩn cả người, đứng nghiêm tại chỗ giây lát, rồi từ từ ngồi xổm xuống nhặt cái khăn trắng dính bụi bẩn lên, không biểu đạt bất kỳ phản bác hay giải thích gì, an tĩnh đi ra ngoài.

Từ Lại Linh trong lòng nghĩ nên nói cái gì đó nhưng từ khi cậu ta xoay người rời đi cho đến khi bóng lưng của cậu ấy khuất khỏi tầm mắt, cô nửa chữ cũng không nói ra được.

Đây là cô giận chó đánh mèo.

Cô vô cùng hiểu, Lâm Hi Nhiên không làm sai cái gì cả, cô ngã bị thương là do cô không cẩn thận, cậu ta chỉ là gặp xui xẻo làm cái thùng cho cô xả giận mà thôi.

“Làm sao bây giờ.....” Cô nhắm mắt lại, ảo não tự lẩm bẩm. Cảm thấy thật là phiền! Thật đáng ghét! Quả thật không giải thích được! Không hiểu nổi mình bị làm sao nữa.

"Lớp trưởng.", mấy bạn học cùng lớp của Lại Linh đứng ở cửa, nhỏ giọng gọi.

Nhìn thấy Lại Linh ngồi cạnh giường, có người hướng phía sau ngoắc ngoắc ngón tay, chớp mắt một cái, gần nửa lớp bạn học cùng lớp cũng đi vào phòng y tế trường, không khí nhất thời tràn ngập mùi mồ hôi nồng nồng.

"Lớp trưởng, bạn không sao chứ?" Một người nữ sinh hỏi.

"Các bạn." Từ lại linh nhìn bọn họ, nhiều bạn học như vậy. Là tới quan tâm cô sao?

Mấy người trao đổi ánh mắt, cười hắc hắc mấy tiếng, sau đó đứng ở phía trước bạn phụ trách thể dục từ sau lưng lấy ra một cây cờ xí màu xanh lá cây.

“Lớp trưởng, mặc dù không phải là vô địch nhưng tất cả mọi người đã rất nỗ lực!”. Bạn phụ trách thể dục đáng người cao cao lại cười một cách ngô nghê, như kiểu tranh công nói trước.

"Lớp chúng ta có thực lực sao!" Có người trắng tráo cười ha ha.

"Đó là đương nhiên!" Lạc hậu như vậy nhiều cũng có thể đuổi đến trở lại, thật là quá mạnh mẽ.

"Vô địch cảm như vậy nhiều cũng nghiêm chỉnh á." Cho nên liền chia một ít cho những lớp khác cấp thôi.

Nhiều người nhìn nhau một lát, không nhận được nở nụ cười.

Cô ở trong lớp luôn là lạnh lùng, lạnh nhạt, không chủ động nói chuyện cùng bọn họ, tại sao bọn họ. Từ Lại Linh đưa mắt nhìn cô thường đang dao động, kích động trong lòng, mắt cũng quên không chớp.

"Cái đó, lớp trưởng", một bạn nữ thừa dịp mọi người đang tranh cãi tiến lên đưa cho cô một cái khăn ướt, nhỏ giọng nói: "Lâm Hi Nhiên muốn tớ đưa cho bạn cái này.Lớp trưởng, thì ra là cậu "bị cái đó" gây đau bụng, khiến bạn bị thương, thật xin lỗi". Bạn nữ đó nhìn thấy Lâm Hi Nhiên đứng ở máy lọc đun nước đang nhúng cái khăn, còn nói là muốn đưa cho lớp trưởng chườm bụng nên đoán ngay là do "bệnh con gái".

"LâmLâm Hi Nhiên?", cô ngẩng đầu lên, vô ý thức hỏi

"Đúng vậy, cậu ấy muốn nhúng khăn bằng nước nóng. Kết quả là tay bị bỏng nhẹ. Tớ bảo muốn đi cùng cậu ấy đến phòng y tế thoa thuốc, cậu cười nói là không cần, xả nước lạnh là được rồi, còn nói là phải về nhà"

Dù thế nào đi nữa cậu ta luôn đi muộn về sớm, các bạn cùng lớp đã quá quen rồi nên không nói gì.

Từ Lại Linh nhìn trong tay mình cái khăn lúc nãy đã vứt xuống đất, không nhận lòng tốt của cậu bạn, bây giờ nó lại trắng tinh sạch sẽ, giống như lại được nghe giọng nói của Lâm Hi Nhiên không lạnh không nóng an ủi mình. Trong nháy mắt, một lời hối hận khó nói nên lời lấp đầy ngực cô, cô chưa bao giờ thấy mình kém cỏi như lúc này.

Nhận lấy khăn ướt, tay cô sờ thấy hơi nóng trên khăn, cô nắm chặt lòng bàn tay cảm thấy giống như kim nhọn đâm vào.

Lần đầu tiên cô nếm mùi thất bại, đó là bị ngã ở trong thao trường. Lần đầu tiên cô không tinh táo mà vô thường vô phạt mắng oan người khác để giải tỏa sự bức tức trong người. Có lẽ là vì Lâm Hi Nhiên

Cái này là sự thất bại nghiêm trọng, cô không còn mặt mũi nào mà đối mặt với Lâm Hi Nhiên. Cho đến khi năm thứ hai kết thúc, cô chưa từng nói chuyện với cậu ta thêm lần nào nữa.

Rồi sau đó lên năm thứ 3, bắt đầu giai đoạn phân lớp, cô đương nhiên vào ban A, mà Lâm Hi Nhiên không ngoài dự kiến vào ban B. Mặc dù chỉ có trường khoa tách ra, còn toàn bộ ban A đều có môn nữ công gia chánh, mỹ thuật, nhưng đều bị thầy trưởng khoa âm thầm mở lớp nâng cao trình độ, dù là tự học nhưng cũng không có cách nào trở về nguyên lớp. Một ngày tám tiết học, học thêm phụ đạo buổi tối đến 9h30, toàn bộ đều là cuộc thi, học tập, viết giảng nghĩa.

Hai người vốn đã ít cơ hội gặp nhau, càng không có cơ hội nói chuyện, cô bận bịu đi học cả ngày, cuộc thi đang vào giai đoạn chạy nước rút, nên không có cơ hội nhớ lại mà xin lỗi cậu ta.

Bởi vì phân cấp là phân biệt lực học nên cô cũng không còn học chung cùng các bạn cũ, ngay cả lá cờ xí màu xanh lá cây của khối năm thứ 3 cũng bị che phủ một tầng bụi dày

Mỗi ngày tan sở cô đều tới quán trà của Lâm Hi Nhiên, thường xuyên đến nỗi nó biến thành thói quen của cô. Ngay cả việc đứng từ xa nhìn cậu ấy, cũng là một thói quen. Thói quen thành đã thấm vào vào da, khắc vào xương cốt, không có cách nào sửa đổi được.

Từ khi nào lại có thói quen như vậy? Cô cũng chẳng biết nữa

Chỉ là cô đã chịu đựng quá đủ việc chu du sơn thủy của cậu ta, đó là biểu thị cho tính cách không chịu gò bó. Cậu ta hứng lên là quyết định ở lại địa phương nào đó, việc khác dần xếp sau. Còn cô thì tựa như quanh năm phải dùng thuốc an thần, tâm tư luôn hoảng loạn cho đến khi nhìn thấy cậu ta thì mới cô mới có thể bình tĩnh được. Thế là cô tìm đủ mọi lý do tự thuyết phục mình và lý do tới làm khách ở quán trà của cậu ta.

Quán trà buổi trưa mới mở cửa, đến 4h sáng mới đóng cửa. Từ Lại Linh thường đến đó ăn tối, không quá 10h sẽ rời đi.

Nếu muộn quá, cậu ta sẽ kiên trì muốn tìm người đưa cô về. Muốn người đưa về thì cô hi vọng sẽ là cậu ta, cô không thích để mấy cậu sinh viên trẻ tuổi kia đưa về. Cô biết Lâm Hi Nhiên là ông chủ không thể rời quán trà, cô cũng không nói dối hay tính nhu nhược để tranh thủ tình cảm mà gây thêm phiền phức cho cậu ấy. Dù sao ở chung cư cũng có máy theo dõi và nhân viên quản lý, vùng phụ cận cũng náo nhiệt, cô đi xe máy một mình cũng đủ ứng phó.

Hai người đồng nghiệp của cô không hiểu tại sao cô không đi tàu điện ngầm hoặc mua xe ô tô, tiền gửi ngân hàng và tiền lương của cô thừa sức mua được, mà lại đi xe máy sẽ khiến da bị xấu. Nhưng cô chỉ cười, không giải thích gì nhiều.

Trên thực tế, xe máy là phương tiện phù hợp nhất để cô có thể đi từ công ty đến quán trà mà không bị tắc nghẽn giao thông. Điều này sẽ không làm cho cậu ta nghi ngờ cô đặc biệt tới tìm cậu ấy.

Cô muốn tận hưởng khoảng thời gian ở cùng cậu ấy. Mỗi một phần giây đều không muốn lãng phí

Dù là cô vụng tay áo làm công nhân vệ sinh cho quán trà.

"Hi Nhiên, dây buộc tóc đâu?". Một thân mặc đồ bình thường hàng ngày áo phông Polo và quần jeans, bỏ xuống bộ đồ công sở đoan trang, vừa nhẹ

nhôm lại lay động lòng người.

Từ Lại Linh hỏi Hi Nhiên chỗ để dây buộc tóc, định tự mình buộc tóc lên.

“Ồ chỗ này”. Lâm Hi Nhiên từ trong ngăn tủ lấy ra một túi nhựa to, nào là găng tay, nào là dây chun, các loại vật phẩm cọ rửa đầy đủ, mọi thứ còn mới. Hi Nhiên nhẹ giọng cười nói: “Lần nào bạn đến cũng đều giúp một tay, thật là ngượng ngùng”.

“Tớ làm sao mà có thể không tới? Mỗi tối tớ đến ăn cơm đều không trả tiền, tớ mới ngượng ngùng”. Nhìn Hi Nhiên đối với mình mỉm cười, cánh môi đầy vừa phải dịu dàng dương dương như vậy, dù có khổ cực mệt nhọc mấy đi nữa cô cũng cam lòng. Thật sự động cơ của cô không tốt như thế.

Vội vàng dời đi ánh mắt khiến mình mụ mị, cô lấy cái dây buộc tóc thì tay của Hi Nhiên cũng đuổi tới.

“Bên này chưa hết tóc”. Túm lấy bên tóc mai còn thừa, lọn tóc quấn quanh ngón tay, cậu ta khẽ mỉm cười, nói: “Để tôi giúp bạn”.

Không có bất kỳ lúng túng nào, như thể là việc này đã quá đỗi quen thuộc, cậu ta cầm dây buộc tóc, chạm vào tay Lại Linh, cảm giác mềm mại.

“Cảm ơn”. Cô cười, nửa xoay người để cho cậu ta thuận tay hơn, vẻ mặt tuy tỏ ra bình thường nhưng che giấu nhịp tim mãnh liệt. Rõ ràng là vuốt ve nhẹ nhàng, có cảm giác mãnh liệt khác thường.

Cô cao 1m60, cậu ta cúi đầu, hơi thở vây quanh đằng sau, chỉ như vậy thôi cũng khiến một người cá tính mạnh mẽ như cô bỗng chốc trở thành thiếu nữ thấp thòm ngượng ngùng. Dường như cảm thấy mình không đứng yên, may mà lưng quay về cậu ta mới có thể duy trì trấn định.

Cực kỳ gần quá mức nguy hiểm, cô vội vàng trấn an lại: “Cậu biết là mặc dù tớ để tóc dài nhưng cũng không biết nhiều cách tết tóc”. Đây là sự thật, trước kia cô hay đi thẩm mỹ viện gội đầu, nhân tiện nhờ người ta chỉ bảo cho cách làm sao buộc hết tóc lên. Hiện tại thì cô căn bản cũng chỉ biết mỗi cách buộc tóc lên mà thôi.

“Bạn không bằng đứa bé gái, một chuyện cơ bản như vậy cũng không biết làm”. Lâm Hi Nhiên nhỏ giọng cười khẽ.

“Chẳng phải cậu cũng đã làm thêm đủ loại việc khác nhau còn gì, nếu không làm sao lại thành thực như vậy được”. Cô nhớ cậu ta đã từng làm gia sư cho một cô bé tiểu học. Cậu ấy tết tóc đuôi sam cho cô bé, mỗi hôm một kiểu tóc, khiến cho cô bé đó rất vui vẻ, còn nói lớn lên muốn làm vợ cậu ta.

Cậu ta kéo ngắn kéo ra, lấy một bó dây buộc tóc, động tác vô cùng êm ái. “Bạn đã không thích sửa sang, tại sao lại còn để tóc dài?”. Để tóc ngắn thì dễ làm hơn không.

Cô không thích giải thích được, liền đỏ mặt, nhủ thầm may mà cậu ấy không nhìn thấy.

“Tại sao gì mà tại sao? Bởi vì khuôn mặt tớ không thích hợp tóc ngắn”. Lý do rất hợp lý.

“Thật thế sao? Thì ra bạn cũng chú ý chuyện như vậy”. Hi Nhiên không truy hỏi nữa, vẽn vẽn lạnh nhạt nói: “Tôi cảm thấy khuôn mặt cậu rất đẹp”. Giọng điệu của cậu ta mòng mòng nhưng tự đáy lòng thuần túy mang hàm ý ca ngợi.

Cô biết lời nói của cậu ấy mộc mạc. Từ trước đến giờ sẽ không nói những lời thừa thãi khéo léo lấy lòng người khác vui vẻ. Có thể nào nói thế ý, cậu ấy nói như vậy là như vậy, kiểu người ăn ngay nói thật.

Nói không vui mừng thì là nói dối, khi nhìn vào mắt cậu ấy cô sẽ thấy mình trong đó. Những lời tương tự cô đã nghe không biết bao nhiêu lần, nhưng nếu người trên toàn thể giới khen cô ngàn vạn lần xinh đẹp bằng những từ ngữ màu mè cũng không bằng cậu ta nói một câu.

Nhưng cô phải phản ứng thế nào đây?

Mấp máy môi, hai bàn tay đan vào nhau, cô lấy hơi, nói nhẹ nhàng át đi nhộn nhạo trong lòng: “Bạn đừng nói thế”. Lời nói khô cứng tựa như hai người bạn cũ trả lời với nhau.

Cậu ta cười một tiếng. “Buộc chắc rồi”. Nhẹ nhàng vỗ xuống vai cô.

“Cảm ơn”. Cô cười rất tự nhiên, nụ cười xinh đẹp thư thái.

Thần thái như vậy, cô chỉ muốn cho một mình cậu ta thưởng thức.

Cơ hồ rất ăn ý, cậu ta lại nhìn lại cô, biểu lộ ánh mắt nhu hòa.

“Ông chủ, chúng tôi đến rồi”

Đúng lúc một nam sinh viên đi vào, phía sau là một nam sinh vừa học vừa làm và một nữ sinh khác. Hai người gật đầu chào Lâm Hi Nhiên, ánh mắt chuyển sang Từ Lại Linh

“Từ tiểu thư”. Nữ sinh làm thêm tương đối lễ phép

“A....khách quý, chị cũng tới rồi a!”. Nam sinh viên vừa học vừa làm thường đứng bán hàng ca đêm, gần như thường xuyên gặp mặt, nhìn thấy cô tựa

như là cười nói. Nam sinh viên đó làm ở quán trà cũng được mấy tháng rồi, mỗi ngày gặp cũng khá nhiều khách khác nhau, nói chuyện cũng tùy ý, chỉ cần nhìn đối phương thuận mắt sẽ không ngại nói chuyện.

Khách quý? Không ngờ bọn họ lại đặt cho cô danh hiệu như vậy, cô nhún mày.

“Này, mọi người đến đông đủ rồi, có thể bắt đầu thôi”. Lâm Hi Nhiên mỉm cười, phân bổ công việc.

Nữ sinh làm thêm cùng Từ Lại Linh chỉ cần lau cửa sổ, nhiệm vụ đơn giản vừa sức, nam sinh viên vừa học vừa làm giúp Lâm Hi Nhiên xử lý khối bản ở sau tủ bát rồi kê lại như cũ.

Từ Lại Linh cầm lấy cây chổi quét nhà, nữ sinh viên vừa học vừa làm kia liếc nhìn hai người đàn ông bên trong, kể vào người cô hỏi: “ Từ tiểu thư, người kia.....”. Nuốt vào vài ngụm nước bọt, rồi lại nuốt thêm vài ngụm nước bọt “Chị có phải là bạn gái của ông chủ không?”. Nữ sinh viên biết ông chủ còn độc thân, chưa cưới lần nào nhưng không xác định anh ta có bạn gái hay không.

Từ Lại Linh hơi ngừng lại, tinh táo cầm lấy cái chổi quét bụi bặm.

"Không phải."

"Không phải thật à?" Nữ sinh viên vừa học vừa làm nhéo lấy ngón tay, có chút thất vọng. “Em tưởng hai người là người yêu của nhau, hóa ra lại không phải à?”

“Điều em quan tâm là cái này sao?”. Cuối cùng cô cũng thanh thanh nói ra lời, thật không hi vọng có người kẻ cận lâu dài mà.

“Không ạ.....”. Nữ sinh viên nhăn nhó, không trả lời rồi lại hỏi: “VẬY.....vậy chị thích người ít tuổi sao?”. Cầu trời ngàn vạn lần là không phải !

Từ Lại Linh cau mày, nhìn lấy cô sinh viên kia.

"Không biết."

"Úi. Vậy thì tốt rồi ". Cô sinh viên liếc mắt nháy mắt, lập tức cười rất ngọt, nói: "Vậy đúng là chị không hứng thú với A Nam phải không?"

"A Nam?" Đầu óc quay vòng vòng, cô mới nhớ tới đó là tên của nam sinh viên vừa học vừa làm ". Không có hứng thú." Cô hứng thú từ đầu tới đuôi đều có một người.

"Thật không có hứng thú?", nữ sinh viên không yên tâm lặp lại.

"Không có." Lại Linh trả lời không chậm trễ chút nào.

"A. Thật tốt quá." Nữ sinh viên cười thư giãn, thả lỏng thân thể, thấy Từ Lại Linh nhìn mình, cô cũng ngượng ngùng len lén nói: "Em. Em rất thích A Nam. Anh ấy hiện tại không có bạn gái. Chẳng qua nếu như chị giành anh ấy của em, vậy em sẽ cũng đành buông tay. Bởi vì con trai đều thích cô gái đẹp". Hai gò má hồng hồng, cô sinh viên nói ra tâm ý của mình, cũng coi là xác minh không có người cạnh tranh với mình. Động vật giống cái tốt nhất là cách xa người yêu một chút.

Từ Lại Linh có chút không thể tưởng tượng nổi. Thì ra là. Người tuổi trẻ bây giờ rất dũng cảm đối diện với tình cảm!

Nhìn cô sinh viên nói dứt lời liền vui sướng nhảy xuống cầm đồ lau nhà, Lại Linh nhắm lại mắt, bị người làm nghĩ thành cừ địch, thật may là cô sinh viên không phải thích Hi Nhiên.

Cô định cầm thùng đi lấy nước, lại nghe thấy tiếng cô sinh viên kia hét lên một tiếng, cô nhìn sang.

Có một con gián đột nhiên từ nơi nào thoát ra dọa cô sinh viên kia, mà cô ấy cũng rất thông minh, lợi dụng cơ hội này gọi nam sinh viên học vừa học vừa làm tên là A Nam muốn được ôm ấp yêu thương. Đáng về mảnh mai, hốt hoảng lại hoảng sợ hoàn toàn kích thích ý muốn bảo hộ của phái nam. Tóm lại chỉ cần đánh chết một con vật sáu chân nghĩa là đã được lên ngôi đội vòng nguyệt quế, ánh hào quang tỏa ra vạn dặm

Cho nên nam sinh viên kia một tay bảo hộ cô sinh viên, một tay tiêu diệt động vật đáng ghét chướng mắt, thuận lợi lấy lòng nữ sinh đúng y như kiểu anh hùng cứu mỹ nhân.

Bất luận cô gái kia có sợ hay không, trên thực tế cô ấy cũng đã đạt được mục đích y như mình muốn.

Một bóng đen nho nhỏ bên trái trên tường bò ra, Từ Lại Linh nhìn nó. Có lẽ vừa rồi con gián kia là anh em chị em với con này cũng nên. Quán trà mỗi tháng đều cho người đến trừ sâu một ngày cố định. Có lẽ tuần trước vừa diệt trừ, phía sau lại có lu đựng nước nên kinh động đến họ hàng già trẻ nhà gián, cho nên bây giờ chúng mới ríu rít bò ra khỏi chỗ nấp chạy tán loạn.

Lâm Hi Nhiên kéo cái học tủ nhỏ ra, thấy Lại Linh giống như là đang có chuyện gì đó, liền đến gần hỏi: “Có chuyện gì không ổn à? Bạn đang nhìn cái gì đấy?”

Cô quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Hi Nhiên một lúc lâu. Một lúc lâu sau mới thuận tay kéo lên một ít giấy lau.

“Hi Nhiên”, cô đi tới bên tường, đem hai con gián và con thạch sùng bọc vào giấy vệ sinh rồi đưa cho cậu ta, nói: “Cậu vứt vào bồn cầu rồi xả đi”.

Thật ra thì cô muốn biết nếu như cô giả vờ làm ra dáng vẻ mảnh khảnh yếu đuối thì cậu ta có coi như đó là chuyện đương nhiên mà bày tỏ sự nâng niu thương yêu hay không?

Chỉ là, cô cho tới bây giờ cũng chưa có dũng khí đi dò xét cậu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tháng 7 – tháng học sinh ghét nhất, sợ hãi nhất, cũng là mong đợi nhất – tháng có kỳ thi học kỳ

Chỉ cần qua cửa này nghĩa là cặp sách balo sẽ vứt bỏ sang một bên, nghĩa là không cần phải đến trường tự học, nghĩa là được đi biển hoặc là ngẩng đầu lên trần nhà mà hết lớn: “Thi cử chết dẫm!”. Sau đó là điên cuồng ngủ bù, điên cuồng xem ti vi, điên cuồng đi chơi, điên cuồng chơi điện tử, điên cuồng mượn mông. Tóm lại chính là điên cuồng làm mọi chuyện mà không dính đến sách vở.

Trải qua địa ngục rèn luyện ý thức, càng cảm giác thiên đường mới đẹp làm sao.

Đầu tháng, cấp 3 năm thứ hai có nhiều cuộc thi cử, cảm giác cuộc đời như là địa ngục, suốt ngày học thêm học thêm. Có khi vì học nhiều, cày cuốc nhiều cũng chỉ để vượt qua hai ngày thi cử. Nếu không qua được thì quả là thê thảm, sau này sẽ bị nghèo khổ. Còn nếu thi đỗ thì tương lai sáng lạn.

Sau khi thi xong sẽ được nghỉ một tháng, rồi đến ngày niêm yết danh sách. Thời gian công bố thành tích càng đến gần, thì cảm giác hồi hộp càng tăng lên. Cảm xúc này cho đến mãi về sau sẽ không bao giờ nhạt đi.

Ở trước cửa, đi giày xong, Từ Lại Linh vỗ quần đứng lên.

“Con đi ra ngoài đây”.

“Chị!”, cửa chính còn chưa mở, đã có người chạy ra khỏi phòng gọi cô lại. Là một cô gái tướng mạo thanh tú, áp úng nửa ngày mới nói: “Chị xem danh sách niêm yết à?”. Môi cười hờ hăm răng sáng bóng.

"Ừ."

“Thuận buồm xuôi gió.Điểm thi không cần cao !. Cô gái vừa cầm bút máy vừa làm mặt quỷ.

Từ Lại Linh biết em gái cô nói là thật. Thật lòng kỳ vọng cô không cần phải đạt quá xuất sắc.

Gia đình cô giáo dục các con rất nghiêm khắc. Bởi vì cha mẹ cô đều là giáo sư cho nên đối với bài tập của con cái hết sức chú ý. Cô là chị cả, là tấm gương cho các em noi theo, thành tích của cô chính là chỉ tiêu cho các em học tập. Nếu cô thi đạt 100 điểm, các em cô cũng muốn thi đạt 100 điểm. Nếu cô thi đạt 95 điểm, các em cô hoặc là thi đạt 95 hoặc là phải 100 điểm, chỉ có thể bằng hoặc hơn, chứ không thể thấp hơn.

Nếu như cô không đạt chỉ tiêu như bố mẹ đề ra, thì các em cô và cô đều sẽ phải học hành căng thẳng, cố gắng bằng mọi giá.

“Em làm bài tập hè đi!”. Cô phát tay một cái rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Nắng chiếu rực rỡ

Đi bộ giống như là đi trên hơi nước, thời tiết nóng bức khiến cho cô cảm giác như mọi thứ đều đặc dính lại. Trường cô học gần nhà, chỉ mất khoảng 5 phút đi bộ. Đứng từ xa đã nhìn thấy người ra vào cửa trường học, học sinh cũng lục tục ra ra vào vào.

Bọn họ đều là đến xem danh sách niêm yết.

Cô không vội đi theo mọi người chen vào xem bảng thông báo mà cô đi về hướng phòng giáo vụ, cô sẽ lấy bảng điểm từ giáo viên.

Bước chân cùng tâm tình của cô rất trầm, trong đầu cô sơ lược tính thành tích của mình. Đứng đầu bảng không phải là cái gì khó. Chắc chắn sẽ là như thế, cô biết mình không phạm sơ sót, càng không thể phạm sai lầm nào cả.

Tại đầu bậc thang, cô chợt nhìn thấy bóng lưng hơi gù của người nào đó đang hướng cạnh mình đi tới.

Người kia đi bộ cúi đầu không nhìn thấy mặt, lần đầu tiên cô cơ hồ nhận ra người đó là ai. Trong đầu thoáng hiện lên câu chuyện cũ, bước chân của cô có chút lúng túng nhưng cô sẽ dứt khoát.

Cô sẽ làm như không nhìn thấy người kia – như vậy sẽ tốt hơn.

Lâm Hi Nhiên cẩn thận tháo tai nghe bên trái ra, quả nhiên là không có âm thanh gì cả. Cậu lấy trong ba lô hai tai nghe dự trữ, lắc lắc, cảm giác nghe tốt hơn một chút. Mặc dù có trộn lẫn chút tạp âm nhưng cậu cũng không quá so đo làm gì. Đang định cất tai nghe kia vào ba lô, lơ đãng ngược mắt, vừa lúc cùng Từ Lại Linh sát bên người.

“Lớp trưởng?”, theo bản năng cậu gọi Lại Linh, tự nhiên thuận miệng như vậy.

So sánh với nhau, Từ Lại Linh có chút không kịp phản ứng. Đó cũng là dĩ nhiên, bởi vì đã thật lâu rồi cô và Hi Nhiên không nói chuyện với nhau. Ở tình huống này ít ai chào hỏi lẫn nhau.

Cô không khỏi ảo não trong lòng, người này thần kinh thật vững.

Dừng lại thật lâu, cứng rắn nói không biết trả lời thế nào bây giờ, cô chỉ có thể hỏi một câu vô nghĩa về một vấn đề hiển nhiên: “Cậu tới lấy phiếu báo điểm à?”. Quả đúng là một câu hỏi vô nghĩa.

"Ừ." Trước sau như một, vẫn nụ cười tùm tùm đầy, thanh bình tĩnh lặng.

“Tớ cũng vậy, cũng y như vậy”. Không còn gì để nói, câu đối thoại nhàm chán này khiến Từ Lại Linh cảm thấy mình thật ngu ngốc. “Hẹn gặp lại”. Một câu nói kết thúc ngắn ngủi.

Cô thậm chí không hứng thú hỏi cậu ta dự tính học trường nào, có thể cậu ta không nhớ hình thành tích của chính mình, cô đoán thế. Cho nên cậu ta không hiểu tại sao lại muốn lãng phí tiền bạc để thi vào trường cấp 3 công lập liên thông. Có lẽ chuyên gia nghề nghiệp tư nhân là danh hiệu thích hợp với cậu ta hơn.

Đang định đi, vừa vặn Lại Linh thấy thầy giáo của bọn họ từ trên hành lang chạy tới, xem thái độ có vẻ rất khẩn trương vừa lo lắng vừa hưng phấn bộc lộ hết ra về mặt.

“Thầy.....”. Cô theo thói quen muốn lễ phép chào hỏi.

Thầy giáo lại mở miệng trước nói với người phía sau cô: “Lâm Hi Nhiên ! Lâm Hi Nhiên ! Em chờ thầy một chút !”. Chỉ vừa mới nghe điện thoại mà quay ra đã không thấy bóng dáng tiểu tử này đâu cả, rõ ràng đã nói là phải chờ ở phòng chủ nhiệm rồi mà. Thầy giáo trẻ chỉ ngồi ở ngai văn phòng, không chỉ vóc người có chút thư sinh, mới chạy có vài bước đã thở không ra hơi.

Lâm Hi Nhiên không quay đầu lại, cậu đeo tai nghe, đắm chìm vào thế giới riêng.

"Lâm Hi Nhiên! Chờ một chút!"

Từ Lại Linh đang đứng gần Hi Nhiên, nghe thầy giáo gọi cậu ta, không để ý không được, không thể làm gì khác hơn là bước đến cậu ta.

"Lâm Hi Nhiên"

Không có phản ứng.

Cô kéo nhẹ vào cánh tay của cậu ta: “Lâm Hi Nhiên ! Thầy giáo đang gọi cậu kìa”

Lâm Hi Nhiên không dự liệu được có người lại đột nhiên kéo tay, vì bị đột ngột ngoài ý muốn, cậu lão đảo nửa bước, không kịp bỏ tai nghe dự trữ vào ba lô nên nó bị rơi xuống đất.

Rắc ! Thân máy màu đen bị vỡ tan, mảnh vụn bay ra tới cạnh giấy Từ Lại Linh.

Hiển nhiên là cô rất sững sờ, theo bản năng sẽ phải thốt lên lời nói xin lỗi nhưng không hiểu sao chỉ ngắc ngứ trong cổ họng, giống như đột nhiên quên phát âm như thế nào. Mặc dù cô có thói quen vẽ ra một khoanh tròn tách mình cách xa người khác nhưng cô luôn duy trì sự lễ phép tối thiểu.

Rõ ràng cô là người biết lễ giáo, kiểu như chỉ ăn cơm và làm theo công thức, là tuýp người lạnh lùng có phần tế nhị, cô không quan tâm đến tình hình xung quanh.

Nhưng với Hi Nhiên, cô không có biện pháp gì, bởi vì cô cảm giác đối với cậu ấy mọi biện pháp đều không hiệu quả.

Cô trừng mắt nhìn những sợi kim loại của tai nghe vương trên đất, không nhìn cậu ta. Căn bản cô không biết nên dùng cái vẻ mặt gì để nhìn cậu ấy.

“Lâm Hi Nhiên !”. Thầy giáo cuối cùng cũng đuổi theo, sải bước một bước, đứng trước Lâm Hi Nhiên ngăn lại: “Thầy đã bảo em chờ thầy ở phòng chủ nhiệm cơ mà. Thật là. Em đạt thành tích như vậy, nhà trường muốn khen thưởng em !”. Không phải là rất tự hào sao? Ngay cả thầy giáo của cậu cũng cảm thấy tự hào cơ mà.

“Không cần thầy ạ”. Lâm Hi Nhiên bình thản cười nhạt, thầy giáo thì nhiệt tình, không hề vì thái độ của cậu mà giảm đi cảm xúc. Ngồi xổm xuống, cậu nhặt mảnh vụn của tai nghe bị vỡ lên, lục trong ba lô lấy tai nghe khác ra.

“Sao lại không cần? Em đồ thủ khoa cơ mà!”. Phải đốt pháo, phải có hoa giấy tung lên chúc mừng, phải lên bục lĩnh thưởng! Nhất định là sẽ có phóng viên tới phỏng vấn lấy tin nữa chứ. “Đứng đầu bảng cả nước, vị trí này khó ai có thể có đạt được”. Trường có học sinh đồ đầu bảng như cậu ta, thầy giáo chủ nhiệm có thể được lên ti vi ý chứ.

Bảng, đứng đầu bảng? Đồ thủ khoa, đứng đầu bảng trên cả nước? Cậu ấy? Cái người chậm rì như cái xe móc kéo Lâm Hi Nhiên ấy? Từ Lại Linh trừng mắt kinh ngạc, đột ngột quá, thật không thể tin được.

“Đề thi lần này quả thật là khó, thật khó có học sinh nào đạt thành tích tốt như em!”. Thầy giáo thờ dài nói, vẻ mặt vui mừng chứa đựng nhiều cảm xúc.

Từ Lại Linh hướng ánh mắt nhìn chòng chọc Lâm Hi Nhiên đang ở trong tư thế cúi mặt, đằng sau lộ ra cổ áo. Thầy giáo nói đến lần thứ hai thì cô xác định là không nghe nhầm. Khó có thể tiêu hóa thông tin này, trong đầu cô cứ như có bom nguyên tử với mớ thông tin hỗn loạn. Nếu không phải cô là người cá tính nghiêm khắc cẩn thận thì khi nghe thông tin động trời kia cô sẽ nói cười lung tung mất.

Lâm Hi Nhiên cảm hai tai nghe, đang muốn đứng lên, ngẩng đầu lên liền đối mặt với Lại Linh đang đứng kinh ngạc nhìn mình. Mặc dù cô rất kín kẽ nhưng vẻ mặt vẫn biểu lộ sự ngạc nhiên, còn Hi Nhiên vẫn an tĩnh như thường ngày, theo thói quen cậu nở nụ cười nhàn nhạt.

“Thật không cần, thầy ạ”. Hi Nhiên đứng thẳng người, cậu uyển chuyển cự tuyệt, giống như chuyện không liên quan đến mình. Tóc lưa thưa quá trán che kín đôi mắt, làm cho người ta không nhìn rõ ẩn ý của cậu.

“Không cần làm sao được? Em mất bao công sức đọc sách, học tập, là tấm gương cho các bạn noi theo, phải được biểu dương trước toàn trường chứ!”. Thầy giáo thuyết phục đến gãy lưỡi.

Từ Lại Linh nghe vậy lại càng ngạc nhiên.

Đây thật là chậm chạp! Chậm chạp đến nỗi suýt nữa thì cô cười ra tiếng.

Cô đã từng không chỉ một ở trong phòng giáo vụ nghe thầy giáo cùng giáo sư oán trách Lâm Hi Nhiên “Không tốt”, cảm thấy cậu ta là loại học sinh cứng đầu cứng cổ, thành tích kém nhất, còn cho rằng thật xui xẻo khi chủ nhiệm lớp có học sinh như vậy. Thầy giáo còn bảo cậu ta là học sinh không thuốc nào chữa được, lại còn phê phán xã hội bây giờ nổi lên trào lưu “thích làm theo ý mình”. Gia đình đơn thân như cây gổ mục, quả nhiên là nơi sinh ra những đứa trẻ như vậy.

Thậm chí lúc đó thầy giáo còn coi Hi Nhiên là đồ bỏ đi. Một học sinh bại hoại từ trên lớp ra sân trường, không từ ngữ nào diễn tả nổi.

Sao thời điểm này Lâm Hi Nhiên lại biến thành học sinh gương mẫu để cho các học sinh khác học tập theo?

Lâm Hi Nhiên bị thầy giáo quán lấy thuyết phục đến ngạt thở. Từ trước đến giờ cậu không cư xử khôn khéo như vậy, hơn nữa lần này lại là thầy giáo, càng không có cách nào đối phó được. Nhìn đồng hồ sòng cù trên tay, tuy là đối với thầy giáo thì cũng đành phải xin lỗi thôi vì thật không có thời gian.

“Thật xin lỗi thầy giáo, xem muốn đi làm việc”, hơi áy náy gật đầu đầy ý trí, trước khi đi, cậu lấy trong ba lô tai nghe dự trữ ra, đối với Từ Lại Linh nhẹ giọng nói: “Cái này, không cần để ý”.

Cô sững sờ đứng im. Hi Nhiên không nói thêm gì nữa, tránh kéo dài thời gian, đeo ba lô lên vai, rời đi.

Thầy giáo Lưu đứng nguyên tại chỗ, nghĩ đến việc phải giải thích với chủ nhiệm đây

Mà Lại Linh nhìn bóng lưng của cậu ta, giống như là trúng phải bùa chú, thật lâu không cách nào quên được.

“À, Từ Lại Linh, em tới rồi hả?”. Thầy giáo hình như cuối cùng cũng phát hiện ra sự hiện diện của cô, nói: “Em làm bài rất tốt! Đúng rồi, em và Lâm Hi Nhiên quen biết sao? Có thể giúp thầy nói với cậu ta một chút không? Thầy thật sự hi vọng học sinh ưu tú như cậu ta có thể trở về trường học tiếp nhận khen thưởng.....”

Thầy giáo đang nói mà sao đầy mờ hồ, còn cô thì đã không nghe thấy cái gì rồi. Trong cổ họng có chút kích động, cô muốn hỏi một chút thầy giáo truyền thụ đạo đức hoặc sự phụ của thầy, chẳng lẽ thầy không biết lời nói như vừa rồi khác gì bị người ta hung hăng đánh cho một cái tát sao?

Dù là cô, cũng đau đến cơ hồ hoàn toàn tỉnh táo lại

" Cốc cốc "

Mặc dù chưa đến giờ quán trà mở cửa, người đàn ông cao lớn đeo kính vẫn cầm cái vòng ở đầu sợi kim loại trên cửa bị long ra, đẩy cửa vào, ưỡn ngực thẳng vai, mặt vô tội đi vào.

“Quán trà của các cậu cũ kỹ quá rồi”. Cậu ta rõ ràng là đồ vô dụng, tốn hơi tốn sức mà.

Lời dạo đầu như vậy, coi như là lời chào hỏi

Lâm Hi Nhiên cười một tiếng, nhắc ấm nước nóng bên cạnh, dùng nhiệt độ sôi của nước tráng qua mâm trà và ly trà, trong lúc chờ dụng cụ pha trà.

“Hôm nay cậu pha loại trà gì đây?”. Người đàn ông cao lớn tỏ ra rất vô tội, tiện tay cầm cái vòng cửa lúc này bị hỏng bỏ lên bàn, liếc nhìn mạo hiểm kéo ghế ngồi xuống. Cậu ta biết rõ có người trước khi mở quán trà này đã ti mi, cẩn thận chọn từng món đồ, từng vật liệu, chất liệu, toàn là hàng tốt, chứ không phải là người qua loa.....A, lá trà này thật là thơm, ngửi mùi vị đã biết là loại hảo hạng !

“Đều là Thủy Châu trà”. Lâm Hi Nhiên cười nói. Lấy giấy lau ra, đem lá trà đặt lên trên, nhẹ nhàng điều chỉnh ngay ngắn từng lá trà, dùng thìa trúc tách ra.

Tiếp theo nhỏ giọng giảng giải: “Trà Thủy Châu, được trồng chủ yếu ở Chiết Giang, từ đời Thanh Khang Hi đã được liệt vào hạng trà dâng tiến cho vua, nên có tên là “Cống Hi”. Ý tứ chính là hiến tặng cống phẩm cho Khang Hi. Lá trà hình tròn nên cũng có tên gọi khác là “Tròn trà”, lá trà có màu xanh nhạt nên cũng có nơi gọi là “Hạt ngọc màu xanh”. Đem lá trà vào bàn nhỏ bên trong, để cho người cao lớn kia từ từ thưởng thức sau, Hi Nhiên trước là muốn đem ấm pha trà không, sau đó mới bỏ lá trà thô vào.

“Dạ, dạ, cậu thật là bác học, thấy nhiều biết rộng”. “Người kia” rất có hứng thú nói chuyện với Hi Nhiên. Người kia cao lớn, nói ngắn gọn, tháo kính mát xuống kẹp vào cổ áo T-shirt màu đen, mặt mũi sáng sủa đẹp đẽ, mặc quần bò màu đen, quả là sự kết hợp hoàn hảo.

Một thân ăn mặc mode như thế, cho dù ai cũng không nghĩ “người đó” cả ngày cầm bút lông vẩy mực vẽ tranh, là một họa sĩ nổi tiếng với danh xưng Nghệ Thuật Gia

Bên trong quán trà thường treo kiệt tác của người đó. Chỉ là tính khí người đó không ổn định, nếu hôm nay tâm tình vui vẻ thì sẽ treo tranh, nếu ngày nào đó chợt nhìn thấy tác phẩm của mình thấy chướng mắt, không nói hai lời cũng chẳng thêm nề mặt khách mà “tịch thu” hết tranh khiến nhiều người lầm tưởng là cướp, là cường bạo. Mà Lâm Hi Nhiên trong trường hợp đó cũng cẩn thận sửa chữa từng mảng tường, để cho “người kia” tự do vẽ hoặc treo tranh.

Bọn họ là bạn bè với nhau đã hơn 3 năm, quen biết nhau ở Đại lục. Lúc đó Hi Nhiên đang ở Diễm Dương trà viên nghiên cứu lá trà, tí mẩn chuyên chú. Mà “người kia” quay lưng đang vẽ tranh trên giấy, cảnh sắc trước mắt đẹp hút tầm mắt bỗng nhiên lại xuất hiện một người khách không mời mà đến. Sau đó, đang lúc cao hứng nhất, Lâm Hi Nhiên mang một cốc trà ngon tự tay pha làm cho “người kia” giật mình. Từ lúc đó, từ “Bạn bè” xuất hiện giữa hai bọn họ.

“Tay chân cậu thật chậm”, người cao lớn kia không nhận được phát biểu cảm tưởng nhưng cũng không dám trực tiếp thúc giục. Dù chậm nhưng pha được tách trà tinh tế - đạo lý này không phải hần không hiểu. Mỗi tội đầu lưỡi và vị giác không phối hợp với nhau (ý là giục thế thôi nhưng vẫn muốn một tách trà ngon)

Thật sự là hần nghiện trà, nhưng nếu tự mình pha thì lại không pha được một tách trà ngon như thế.

Lâm Hi Nhiên trước sau vẫn mỉm cười. Trước hết là rót nước sôi vào ấm tử sa, lấy nắp hớt bọt đi, ngay sau đó đổ bọt vào khay trà, trong ly trà lúc này gọi là “Trắng trà”.

“Trắng trà – tác dụng thứ nhất là loại bỏ tạp chất hoặc vị bẩn trong lá trà, làm cho trà thêm tinh khiết. Công dụng thứ hai là khiến lá trà hấp thu độ ẩm và cùng vị ấm áp, giúp lá trà giãn ra, dần dần tỏa ra mùi thơm cùng vị trà. Công dụng thứ ba là loại bỏ mùi tạp vị trong lá trà.....Nếu muốn vị trà ngon hơn, không nên bỏ qua những bước trắng trà”. Lâm Hi Nhiên nhẹ giọng nói.

Cái gì mà xông ra tạp chất? Giúp lá trà giãn ra? Lá trà lại còn phải “tắm rửa” như thế nữa sao?

Người đàn ông cao lớn mắt tròn trắng, không cảm kích chút nào.

“Ôi trời, mỗi lần tôi tới, cậu đều nói như vậy, nhưng tôi vẫn không có lần nào nhớ được”. Cho nên đừng lãng phí nước bọt – ý của người đàn ông kia là muốn được uống trà luôn.

Lâm Hi Nhiên tay không ngừng hoạt động, động tác rõ ràng gọn gàng nhưng vẫn từ từ chậm chạp. Không hẳn là do bị thúc giục mà bỏ qua các bước pha trà, càng không phải do cá tính mà tạo thành như thế, đó là do cậu ta quý trọng lá trà ngon, tự tay pha trà, trắng trà lại bước không thể thiếu trong trà đạo.

Một lần nữa rót nước nóng lên bình đựng trà, đầy nắp lại, lại đổ nước nóng lên lần nữa, đó là bước “Xông bình”.

Mục đích của việc “Xông bình” là để cho nắp bình tăng nhiệt độ, khiến cho nắp bình là thân bình đựng trà cùng nhiệt độ. Như thế hai nhiệt độ ở hai phần đều giao hòa. Hai là xông bình để bình trà và khay trà cùng có độ ẩm tương đương, trong ngoài tương hợp. Ba là nước trong khay trà bổ sung nguồn nhiệt, sẽ không bị lạnh, đồng thời, lúc trắng trà, nước trà trong bình tràn ra khiến cho bình trà sạch sẽ tinh khiết.

Lá trà khác nhau thì pha nhiệt độ cũng khác nhau. Đại khái là khoảng 70 độ C hoặc 90 độ nước ấm. Chén trà ngâm trong nước lạnh khoảng 2 – 3 phút đồng hồ, sau đó lấy bình trà từ khay trà, dọc theo mép khay đổ nước một vòng, nước trong đáy cốc cũng từ từ tràn ra.

Lần trắng trà thứ nhất, màu sắc nước trà trong suốt, lá trà ở dưới đáy có màu xanh lá, mùi thơm tao nhã. Đây là đặc điểm của trà Thủy Châu.

Người đàn ông cao lớn nhận lấy ly trà vừa được pha “một cách vất vả”, đầu tiên là ngửi mùi thơm đang tỏa ra đậm đà, hài lòng nhếch miệng, cái miệng mút nhẹ một ngụm nhỏ thưởng thức vị ngọt cùng vị đắng chất tươi đẹp, khen: “Quả thật là trà ngon”. Vị trà dịu nhẹ làm cho hơi thở đầy thơm ngát, ấm áp trong cổ họng, như gió mùa xuân. Hần thật cảm thấy Lâm Hi Nhiên pha trà là một tác phẩm nghệ thuật.

Lâm Hi Nhiên mỉm cười, coi lời nói ca ngợi vừa xong là bình thường.

Dù còn đang bông bênh trong dư vị của trà ngon, người đàn ông cao lớn kia cũng không quên lý do tìm đến quán trà của Hi Nhiên. Từ trong túi lấy ra một phong bì thư, quơ quơ trước mặt: “Đây, đây là vé vào triển lãm do tôi tự tổ chức, có rảnh rồi thì đến xem.Không, nhất định là phải đến dự”. Giọng điệu đe dọa. Vẽ đẹp phải có người biết thưởng thức - hẳn kiên trì.

Lâm Hi Nhiên nhận lấy, trong phong bì là hai tờ vé vào cửa.

“.....Mời Lại Linh sao?”. Đây không phải là lần đầu tiên Hi Nhiên nhận được hai tấm vé mời.

“Đúng, đúng, tôi muốn cậu mang cô bạn cũ tuyệt sắc giai nhân của cậu đến xem mặt luôn thể” - Về mỹ nhân là một thú vui của hắn. Uống một ngụm trà nữa, hắn nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ không giành đại mỹ nhân của cậu đâu. Tôi là giúp cậu lấy cơ hên hò đó mà” - về mỹ nhân coi như là để đường mất mặt.

Lâm Hi Nhiên nhẹ nhàng mỉm cười, cất phong bì đi, lắc đầu một cái, không nói gì thêm.

Người cao lớn kia cũng không chịu ngồi yên, bát quái nói: “Này, cậu đừng gạt tôi, đang hoang mà nói cho tôi biết, các cậu không phải là tình nhân đấy chứ?”

Người này đúng là nói chuyện không kiêng dè là nam hay là nữ nhưng đúng là hắn có tình bạn trong sáng.

Lâm Hi Nhiên lấy cười thay mặt đáp, tiếp tục rót bột trà.

“Được rồi, vậy cậu nói cho tớ biết, có phải cậu không thích cô ấy?”. Hắn nhất quyết hỏi đến cùng.

Người trong cuộc vẫn bình thản như cũ, như là gió nhẹ nước chảy, không nói gì thêm. Nhưng cuối cùng cũng trả lời cho người kia đỡ mất mặt: “Trà nguội lạnh rồi”.

“Lại thế nữa rồi”. Người cao lớn kia nâng chén hóp một hóp trà tận hưởng vị trà, đặt cái chén không xuống, muốn chén thứ hai. Lúc này không nhận được than thở “Hắc ! Chúng ta làm bạn bè với nhau đã lâu, tôi thật hoài nghi rốt cuộc có hay không hiểu rõ cậu”. Người này, thật sự là khó có thể chọc thủng phòng tuyến mà.

“Tôi là người bình thường”. Không nên phí tâm giải phẫu.

“Đúng ! Tôi không nói cậu là người không bình thường, nhưng chính là muốn nói cậu không thu hút, làm cho người khác hoàn toàn không nhìn thấu!”. Mặc dù nhiều người sau lưng nói hắn là người tính tình kỳ quái nhưng hắn cảm thấy loại người như hắn đều biểu lộ ra bên ngoài, vẫn còn có thể suy đoán nội tâm.

Ít nhất, tuyệt đối là so với người đang ngồi trước mặt thì hắn thẳng thắn hơn nhiều.

“Cùng cậu nói lời yêu thương nhất định một chết đi được.....”. Bởi vì người này quá mờ mịt, không rõ ràng. Mà bây giờ xã hội toàn “ăn nhanh”, không lãng phí thời gian vào việc đặt cược cho tình cảm. Người cao lớn kia phong lưu lịch lãm, suy luận chuẩn xác, chỉ giữ lại chút tình tình vẫn nghệ sĩ trong người, nửa đùa nửa thật nói: “Đã có ai nói cậu giống như cái điều chưa?”. Cứ thích là sẽ đi du lịch, không sắp xếp lịch trình trước, chỉ cần hứng lên là đi.

Từng bước từng bước đi qua nhiều nơi, không quay đầu lại, không vương vấn bụi trần, rất thuần túy lưu lạc.

Ài ! Nghệ thuật gia chính là dễ dàng xuân buồn thu đau mà ! Người cao lớn cho là mình là người cảm tính. Quả thật tài hoa quá mức nên thế đấy!

Nghĩ tới đây, hắn chợt nhớ lại khuôn mặt của một người, liền chuyển đề tài: “Đúng rồi, cậu biết không? Gần đây tôi biết một cô bé, không, cô ấy cũng không phải là cô gái nhỏ, chỉ là đáng đáp hơi thấp, chẳng qua tôi nhìn cô ấy căn bản không khác gì tiểu cô nương. Cô ấy phê bình loại người như tôi tại sao lại vẽ đẹp như thế. Cô ấy còn nói: “Em mới thích hợp để vẽ”. Tôi là loại người nào vậy ? Không biết đắc tội với cô ấy lúc nào”.

Lâm Hi Nhiên nhàn nhạt giương môi, an tĩnh nghe có người nói với một bụng chứa đầy oán khí. Một hồi lâu, không đầu không đầu không đuôi tìm khe hở nhẹ giọng nói: “Vậy cậu thấy đây điều gì ở trong tay ai rồi sao?”

Quay đi quay lại đã hết buổi sáng, buổi chiều lại bận bịu đưa ra một nhóm hàng. Từ Lại Linh bận rộn thẳng một mạch quên cả ăn trưa. Hôm nay là ngày hội nghị khách hàng thường niên, toàn bộ nhân viên, kể cả cấp trên hoàn toàn không nghỉ ngơi.

“Tôi nhớ là đã nói với anh phần này của bản dự thảo cần sửa đổi lại sao?”. Đem tài liệu ném lên bàn, đầu của cô đã liên tục mấy ngày nay đều có cảm giác đau đớn, mờ mờ ảo ảo.

“Nhưng Phó chủ nhiệm, tôi cảm thấy tôi viết như vậy tương đối tốt mà”. Nhân viên nam cố giữ lập trường của mình.

“Chúng ta không phải là công ty quảng cáo, cũng không cần phải bộc lộ tính sáng tạo cá nhân ở đây. Tôi muốn anh sửa đổi chỗ này là để cho khách hàng dễ dàng theo dõi. Phần tài liệu này là muốn đưa cho khách hàng đọc. Nếu như khách hàng xem không hiểu, dù anh có được coi là viết giỏi viết hay

thì cũng coi như là uống phở”.

"Chỉ là phó chủ nhiệm"

"Không chỉ là gì cả, anh lấy về đi, trước trưa ngày mai tôi muốn thấy tài liệu đã được sửa đổi không cho phép có sai sót”

Nam nhân viên hình như không phục lắm, chỉ là ngại ảnh hưởng đến quan hệ hai bên, sờ mũi một cái rồi đi ra ngoài.

Từ Lại Linh nhìn anh ta đóng cửa, rồi từ từ dựa lưng vào thành ghế, thở ra một ngụm. Trên khuôn mặt đã có vẻ mệt mỏi. Cấp dưới đối với cô có thật nhiều dấu chấm hỏi, hoài nghi năng lực của cô, suy đoán sau lưng cô ai là chỗ dựa cho cô. Mặc dù cô có thể cô không để ý, nhưng trên thực tế lại tạo rắc rối trong công việc.

Không phục cô, dĩ nhiên là sẽ cố gắng khiêu chiến. Nhân viên nam kia là một ví dụ. Mỗi lần họp giao ban cô như bị khắp nơi vây quét, giống như cả đại hội phê phán, mỗi một điều đề nghị cũng biến thành chất vấn, ngay cả cô là người làm việc chuyên nghiệp cũng cảm thấy mệt mỏi.

Vuốt vuốt mi tâm, kéo ngăn kéo nhỏ ra, tìm hộp thuốc, xé rách giấy bạc lấy ra viên thuốc, cô cầm trên tay nhưng không uống ngay.

Hi Nhiên.đã từng hi vọng cô không cần phải dùng đến loại thuốc pha chế sẵn này (ý là thuốc tây)

Cô lấy mẫu giấy trắng bọc viên thuốc lại, nhét vào trong hộp, sau đó ném vào trong ngăn kéo, đóng lại. Từ bên kia lấy ra gói trà Ô Long, cô cầm lấy cái ly đi vào phòng giải khát.

Thói quen uống trà cũng là từ cậu ta lây bệnh sang. Tuy vậy khi uống trà cô cảm giác cái vị cay đắng có màu xanh nhạt của chất lỏng kia sao lại giống như là đang uống mật ngọt.

Cô cứ như vậy mà tan biến trong thế giới của cậu ta, gia tăng lẫn nhau có thể tìm được tất cả sự hòa hợp.

Trần áp tinh thần lại trở về với công việc, buổi tối làm thêm giờ đến 7h30, liên lạc với quản lý hãng hỏi thăm tình trạng hàng hóa, cuối cùng cô cũng xử lý tốt mọi việc, đục lỗ thẻ rồi trở về phòng trọ.

Đem theo thân thể mệt mỏi, từ trong cặp tài liệu móc ra chìa khóa xe đi về phía “con cừu nhỏ” của cô.

Chợt có một chiếc xe BMW mới tinh tỏa sáng đuôi theo cô, nhả hai tiếng còi xe, khiến cô chú ý.

Từ Lại Linh ngẩng đầu, thấy đối phương quay cửa kính xe xuống, một bó hoa hồng gói đẹp để ở trên ghế, người đàn ông ở phía sau đưa ra, tự coi hành động của mình sẽ khiến cô vui.

“Lại Linh”. Người mặc âu phục là anh em với Quý công tử nổi tiếng - Bạch Nha - mỉm cười. Nháy mắt vén tóc, thể hiện là người đàn ông có sức hấp dẫn.

“ Xin hỏi anh có chuyện gì không?”. Đôi lông mày đẹp đẽ của Từ Lại Linh nhíu lại, cô ghét nghe hấn gọi cô như thế. Bọn họ căn bản không quen thuộc đến mức kia. Mặc dù không kiên nhẫn như vẫn phải duy trì lễ nghi cơ bản.

Người đàn ông này quản lý xí nghiệp Tiểu Khai, vì tính chất công việc nên cô đã từng gặp qua một lần. Để ý đến cách ăn nói của hấn, cũng vì một lần gặp mặt kia, ông trời chắc định cho hấn được một lần gọi là chung tình.

Cho nên, khi lần đầu tiên xuất hiện trước mặt cô, quà tặng, hoa tươi, chocolate, đều bị cô trả lại. Coi như cô bày tỏ thái độ từ chối

Cho nên, hấn bắt đầu xuất hiện ở trước mặt nàng, quà tặng, hoa tươi, chocolate, đều bị nàng lui trở về, coi như nàng hiểu bày tỏ không có gì hay cùng hấn lui tới, hấn như cũ nói cho nàng biết, tin tưởng chân tình có thể lay động đất trời.

Chân tình? Thời điểm nào chân tình ? Nơi nào có chân tình?

“Lại Linh, đừng lạnh nhạt như thế có được không, để anh đưa em về”. Mở cửa xe, hành động của người đàn ông kia như muốn mời.

"Không cần, cảm ơn." Ngắn gọn cự tuyệt.

Nhìn cô dừng bước trước cái xe máy, người đàn ông kia không đồng ý mà nói: “Lại Linh, để anh đưa em về nhà. Đừng đi xe máy, cũng đừng đi phần đường dành cho người đi bộ, thời tiết không tốt lắm, sẽ làm xấu đến da thịt em”. Rất đáng tiếc.

Cô trầm mặc. Mở cốp xe, lấy mũ bảo hiểm và khẩu trang.

“Nhìn một chút, em cần gì phải dùng những thứ kia phá hỏng vẻ đẹp của em?”. Chiếc mũ kia như cái lồng - thật là vạn lần đáng tội chết.

Hôm nay cô mệt chết đi được, thành thật mà nói, mệt mỏi đến nỗi không còn hơi sức đâu mà ứng phó với hấn. Thả tay xuống, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, cô nhắm mắt lại, đến gần chiếc xe nổi tiếng và đắt tiền kia, kéo khẩu trang ra, đứng trước người đàn ông kia nói: “Tôi vẫn muốn hỏi, anh tốt cùng yêu thích tôi ở điểm nào?”.

“Đương nhiên chính là năng lực xử lý công việc”. Nếu như một tuần trước hẳn biết cô, có khi lại là đáp án khác. Người đàn ông này rất thông minh, biết được muốn câu cá nào thì phải dùng mồi đó.

“Anh làm sao biết tôi làm việc có năng lực?”. Bọn họ chỉ xã giao qua loa có một lần, còn chưa cộng tác với nhau lần nào.

“Ồ”. Không ngờ cô sẽ đáp lại như thế, hẳn rất nhanh gặp chiêu phá chiêu, giữ vững phong độ cười nói: “Em còn là người độc lập tự chủ”.

“Tôi thật ra là người rất lệ thuộc vào người khác”. Chi là muốn dựa vào một người mà thôi.

“Cho nên anh cũng thích em như thế.....”. Thỉnh thoảng mềm mại nhưng lại rất cá tính. Phát hiện không đúng, hẳn đổi lời nói: “Em luôn đeo cái mặt nạ lạnh lùng”.

“Anh không phải là tôi, làm sao biết về lạnh lùng chỉ là cái mặt nạ?”

“Đương nhiên là bởi vì anh hiểu rõ em”.

“Chúng ta là không phải là bạn bè thì làm sao nói hiểu nhau được”.

“Em có bề ngoài mỹ lệ cùng nội tâm đẹp đẽ”.

“Vậy anh yêu thích tôi cũng chỉ là đánh đáp cùng vóc người?”

"À. Cũng có thể nói như thế."

“Cho nên nếu như mà tôi phát tướng hoặc già rồi, anh sẽ lại thích phụ nữ khác có vóc người mỹ lệ cùng dung mạo xinh đẹp phải không?”

"Này, cái này."

“Đã như vậy, anh nói chân tình với thật lòng làm lay động tâm can thực tình là ở nơi nào vậy”. Theo năm tháng, không lẽ trên mặt cùng số đo vẫn còn mãi như lúc này hay sao ?

Người đàn ông phong lưu phóng khoáng kia bị cô đưa vào trận thế không kịp trở tay, á khẩu không trả lời được. Lãng mạn - chỉ là ảo giác mơ tưởng hão huyền còn lại chút chân thật nồng nàn, lời ngon tiếng ngọt cũng sẽ héo tàn không còn mãi được.

Từ Lại Linh không để ý nữa, đôi môi bảo hiểm lên, nỏ máy rồi đi.

Cho đến khi xác định người đàn ông kia không theo kịp, cô dừng xe trước một cửa hàng tiện lợi còn đang mở cửa. Không biết tại sao, cô cảm giác có cái gì đó len lỏi, bất giác buồn cười.

Ngồi trên nệm ghế một lúc, cô nhắc chân bị giày cao gót làm bong da phần gót chân, đau nhói khiến cô nhúu đôi mày thanh tú. Cô tháo đôi giày cao gót ra, nhất thời thấy nhẹ nhõm hẳn, thoải mái thở dài một cái. Chỉ để chân trần được bao phủ tất da chân, không mang giày, biết người đi đường nhìn chăm chú nhưng cô cũng không quan tâm lắm.

Lấy điện thoại di động từ trong bao đựng ra, cô nhấn vào dòng thứ nhất trong danh bạ điện thoại, cơ hồ là theo bản năng liền bấm vào dòng chữ quen thuộc đó.

“Lại Linh”. Không cần chờ người bên kia lên tiếng, Lâm Hi Nhiên đã biết giờ này gọi điện thoại chỉ có thể là cô ấy.

Chợt nghe thấy âm thanh dịu dàng của Hi Nhiên, cô cảm giác hốc mắt nóng lên.

Cô muốn nói cho anh ta biết cô gặp khó khăn gì ở công ty, lại gặp phải phiền toái với người đàn ông theo đuổi cô, muốn Hi Nhiên phải lo trời lo bể vì cô nhưng cô lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cô biết anh ta.....đã hơn 15 năm rồi nhé !

Cúi đầu nhìn mu bàn chân trần, cô từ từ mím môi.

“Hi Nhiên.....Tớ đau chaaanm giày cao gót mãi trật da rồi”.

" Ở chỗ của tôi có dép thay thế."

"Tớ làm thêm giờ, bây giờ mới về, thật đói bụng."

"Tôi có chuẩn bị món cơm gà xé cay mà Linh thích."

"Tớ muốn uống trà do cậu pha."

"Ừ"

" Còn cả bánh vị trà đặc biệt do cậu làm nữa”

"Ừ"

"Muốn ăn trứng ốp lếp chín bảy phần, lòng đỏ chín bên ngoài, bên trong thì mềm”

"Ừ". Hi Nhiên cười khế.

"Hi Nhiên." – giọng nói của cô chuyển nhỏ, để không chế bản thân mình không quá nhiều mong đợi. “ Hôm nay tớ mệt quá.”. Có hay không? Có phải cô đã tiết lộ quá nhiều rồi hay không?

Nhịp tim thật gấp, cô luôn là như vậy, cẩn thận từng li từng tí đối đãi với mối quan hệ của hai người.

". Bạn bây giờ đến đây đi". Hi Nhiên dịu dàng nói: "Com nước xong, tôi đưa bạn về nhà." Giống như là cực kỳ cung chiều.

Cô thiếu chút nữa là khóc lên, giống như cả người đang rất mệt mỏi khốn khổ nhưng chỉ cần một lời nói đơn giản như vậy mà mọi thứ đều tan biến hết. Cô cười một tiếng, cũng không hiểu được vì sao tâm tình của mình là dễ dàng bị người trêu chọc .

"Tốt". Cô cúp máy rất nhanh, sợ anh ta nghe được giọng nàng quá mức tràn đầy vui sướng. Cầm lấy giày cao gót, giống như là say rượu, cô vui vẻ cười sướng, thiếu điều nhảy lên vì sung sướng.

Có lẽ, cô thật sự say, cho nên đứng ở trước cửa cửa hàng tiện lợi cười ha ha rồi lại cười khúc khích.

Khởi động xe lần nữa, cô không chờ đợi nữa mà chạy như bay đến bên cạnh anh ta.

Khi cô tới trà phường thì ngoài cửa đã treo bảng hiệu nghỉ bán hàng, khách bên trong chỉ còn dư hai bàn đang muộn tính tiền. Toàn bộ sinh viên làm công cũng tan ca sớm

Là vì cô. Là anh ta đặc biệt vì cô. Một cảm xúc ầm ập ở ngực lan tỏa, cô xa xỉ hưởng thụ.

Mỗi đầu, chỉ là cần một câu an ủi hoặc là một nụ cười. Vậy mà, cô trước đây rất lâu liền phát hiện mình từ từ trở nên có lòng tham. Loại dịu dàng này, bao nhiêu cũng không đủ. Cô muốn phải có toàn bộ, tất cả chỉ thuộc về mình cô.

Lâm Hi Nhiên đóng cửa, kết thúc buôn bán. Cầm lấy cái hòm thuốc đứng ở trước người cô, nhẹ nhàng nâng bắp chân thon dài trắng nõn lên, đặt trên đầu gối của mình, ánh mắt của anh thủy chung giữ vững một độ cao nhất định, một thân quần bó trơn mềm da thịt.

Khi còn i-ot lạnh lẽo ấn lên vùng da bị rách, co theo phà xạ rụt lại.

". Bạn phải dừng cảm, tôi mới cho bạn ăn trứng ốp lếp chín bảy phần ". Giống như là thầy thuốc dỗ đứa bé cười.

Cô có cảm giác nóng quá, ngón tay của anh ta mon trón da của cô, khiến cô hô hấp rối loạn.

"Ta là đại nhân". Cô bắn loạn nhưng may mắn vẫn điều tiết được âm thanh bình thường.

Anh ta nhẹ nhàng cười, giúp cô dán băng cá nhân, đi dép cho cô. “ Vị đại nhân này, mời chờ tôi 5 phút sẽ mang thức ăn lên, được không?”, anh ta nói xong rồi đi vào phòng bếp.

Đôi mi dài nồng đậm, rủ xuống, cô hơi giật mình, nhìn chòng chọc vào mắt cá chân đã được dán băng cẩn thận.

Cô thật sự rất thích anh ta.Thật thích.Có người nói : rất nhiều, rất nhiều thích sẽ biến thành yêu

Nhưng giữa bạn bè có thể có tình yêu sao ?

Điều này như là giọt một gáo nước lạnh, trong nháy mắt cô cảm thấy tim phổi đau đớn.

Cho đến khi anh ta lái xe đưa cô về nhà, tâm trạng của cô lúc này đều giống như những năm tháng đặng đẵng đã qua, không tìm được đáp án chính xác.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Năm thứ hai cấp 3, 17 tuổi.

Trần đầy sức sống, thời gian như cỏ xanh, Từ Lại Linh vẫn như cũ ngày ngày chui trong đồng sách vở. So với 3 năm học trong nước, cũng không có tốt hơn, ngược lại áp lực tăng lên.

Cũng bởi vì năm thứ hai cấp 3 được phép chọn trường cho nên tính cạnh tranh rất cao. Dù cấp hai trong nước là học sinh giỏi 3 năm được ưu đãi nhưng vào cấp 3 thì không được hưởng chế độ như thế.

Cô, trước mắt chính là không quan tâm đến ưu đãi này. Thời điểm này trong nước, luôn là lá cờ tiên phong, hôm nay cô ở lớp, làm khóa luận.

Mặc dù bài luận không tệ nhưng tâm tình của cô không tốt, chỉ là cô vẫn luôn nghiêm khắc với chính bản thân mình. Hy vọng một năm cuối cùng chạy nước rút, tạo điều kiện thuận lợi cho cô thực hiện đúng với kế hoạch học đại học.

Vào giai đoạn thi cử, thư viện luôn đầy ắp người, nếu như không nắm chặt thời cơ thì không chiếm được chỗ ngồi.

Buổi trưa thứ bảy không phải đi học, em gái cô cùng chơi với em trai út trên chiếc xe đạp nhỏ, chẳng may bị ngã. Cô nhận được tin liền chạy tới bệnh viện nhưng em trai út của cô cũng đã ra viện. Sớm biết đứa em nhỏ không ngoan ngoãn ngồi chờ cô như thế thì cô đã đến thư viện. Hiện tại làm hại cô không chen vào thư viện được.

Bình thường cô học trong phòng học nhưng gần đây có công trình mở rộng đường ngay gần nhà, âm thanh hỗn loạn làm cho cô không học được. Cô không thể làm gì khác hơn là chuyển sang một chỗ luôn là căn cứ của học sinh – tiệm ăn nhanh.

Tiệm ăn nhanh cách thư viện thành phố một đoạn đường, trong thời gian thi cử, tiệm ăn lúc này cũng đông người, không quá nửa chỗ ngồi toàn là học sinh ngồi đọc sách. Nơi này mát mẻ, lại có thể vừa ăn vừa đọc, nếu mệt mỏi có thể nằm xuống ngủ hoặc cùng bạn bè nói chuyện phiếm, mọi người đều thoải mái.

Mặc dù không đủ an tĩnh nhưng so với trong phòng học mà bị âm thanh đang làm đường ồn ào bên cạnh thì còn tốt hơn nhiều. Từ Lại Linh không có lựa chọn khác, đang muốn đẩy cửa vào tiệm ăn nhanh, bên phải có người đi đường lơ đãng đụng phải bả vai cô.

Cô quay đầu lại, ánh mặt trời chói mắt, trước mắt cô như có một vòng vàng sáng.

Trời mùa hè nóng nực. Đối với trời mùa hè oi nồng, từ trước đến giờ cô đều không thích.

“Thật xin lỗi”. Người đi đường nói xin lỗi, giọng nói trầm thấp, giọng điệu lại nhẹ vô cùng.

"Không, không có đóng." Từ lại linh giờ tay lên che nắng, ở dưới bóng râm thấy rõ đối phương, trong cổ họng câu chữ đột ngột đứt đoạn."Lâm —— là cậu sao? !". Thật là trùng hợp làm sao.

Theo phản xạ, cô cau mày lại nhưng liếc nhìn bảng tên trên áo sơ mi trắng của người kia thì cô trở mắt nạc nhiên, đầu óc dường như hỗn loạn, cảm giác như thất lại.

“A.....Bạn là.....Lớp trưởng?”. Lâm Hi Nhiên nhận ra cô nhưng vẫn tiếp tục gọi cô như hồi còn học chung lớp. Mặc dù không có ác ý nhưng có thể sẽ khiến cho người khác nghĩ lầm rằng cậu ta chưa từng nghiêm túc nhớ tên đối phương mà thất lễ. “Thật là trùng hợp, đã lâu không gặp."

Cả hai cùng cười, trừ âm thanh trầm thấp, chiều cao có vẻ cao hơn, màu da hơi đen nhưng trong mắt cô, cậu ta vẫn giống y chang như hồi trước.

Cậu ta vẫn như thế, vẫn tóc mái lưa thưa che mắt, vẫn có thói quen gù lưng. Mặc kệ ngày trước xảy ra chuyện gì, bất luận bọn họ đã lâu rồi không gặp nhau, cậu ta vẫn như thế, vẫn nụ cười kia cùng phương thức nói chuyện giống nhau, mọi thứ đều vẫn như cũ, vẫn bình thường.

“Cậu sao vậy”. Cô không thể có thái độ tự nhiên giống cậu ấy, nhất thời phản ứng không kịp, cô chỉ thấy hiệu tên trên áo của cậu ta, không cách nào nói năng hoạt bát. “Tớ nghĩ là cậu”. Nhất định là cậu ấy sẽ học năm thứ nhất chứ nhỉ.

Tại sao?

Ngay trước mắt một chữ “Nhân viên chính thức” thêu bốn chữ màu xanh dương, nhìn đi nhìn lại, tên hiệu tuy khác nhưng người vẫn chỉ là một.

Cậu ta mặc đồng phục áo sơ mi trắng rất mỏng, quần kaki màu sắc đồng phục, áo không bỏ trong quần, khuy áo từ cái thứ 3 mới cài, cậu ấy vẫn như trước tính tình tùy ý. Chiều cao của cô vừa đủ nhìn đến hình dáng cậu ta lồi lõm rõ ràng, từ xương quai xanh cùng cần cổ, rồi đến yết hầu chuyển động. Cô bình tĩnh, trong nháy mắt ý thức được cái gì vội vàng dời tầm mắt đi.

“À?”. Lâm Hi Nhiên mặc dù nghi ngờ cô vừa mới nói cái gì rồi lại dừng, không có câu kết thúc, biết như thế nhưng cậu cũng không hỏi nhiều. “A, tớ đến trễ mất rồi. Thật xin lỗi”. Duỗi dài tay lướt qua cô, đẩy cửa kính vào, cậu nói: “Bạn đi vào sao?”.

Bởi vì cậu ta đột nhiên cử động nên cự ly giữa hai người tự nhiên bị rút ngắn lại, mọi việc đều diễn ra trước mắt, cô nhạy cảm cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của cậu ta.

Bỏ vai của cậu ấy. Cũng chiều rộng.

"À! Tớ muốn". Cơ hồ là bước nhanh vào trong tiệm, cô lại thấy cậu ta thả tay xuống khiến cửa đóng lại, sau đó cười với cô, không tiếp tục nói chuyện nữa, hướng tới phòng “Phòng nhân viên” rồi đi vào.

Cô đứng nghiêm ngay tại chỗ, nhìn bóng lưng của cậu ta.

Từ lúc chào đời tới giờ, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy mình vĩnh viễn không có cách nào hiểu rõ suy tư của một người, cũng là lúc cô bắt đầu phát hiện cô chú ý mọi thứ trên người của cậu ta. Nhưng cụ thể chú ý cái gì thì cô cũng không biết nữa.

“Xưa có Vương Bảo Xuyên giữ gìn nơi ăn chốn ở 18 năm, nay lại có Từ Lại Linh giấu tình nhân 15 năm. Hơn nữa đến bây giờ còn chưa nói được câu đơn giản nhất “Thích anh”, còn không nói được ra khỏi miệng”. Thật sự là bội phục, bội phục ! Chỉ là còn gì uất ức hơn người kia chính là bạn bè.

Dùng cách thức đúng tiêu chuẩn cầm cốc sữa nóng lên uống một hớp, cô gái trên người mặc lục giáp chặc chặc lên tiếng.

Từ Lại Linh lườm cô gái kia một cái, đem mật ong đổ vào cốc trà hoa.

"Cậu không hiểu thì không nên nói lung tung."

"Á, tớ như thế nào lại không hiểu? Nếu như chỉ luận bàn về chuyện yêu đương, tớ tuyệt đối là hiểu hơn cậu. Sờ sờ cái bụng tròn vo của mình, tâm tình dấp dấp toát lên vẻ ngọt ngào sung túc. “A, tiểu bảo bối đá mẹ!”. Dù đây là mang thai thứ 3 nhưng cảm giác này cũng khiến người ta hưng phấn như lần đầu mang thai. Cao Nguyên Nguyên - tự xưng là 16 giai nhân – 28 tuổi, là bạn của Từ Lại Linh từ thời đi học ở Sở nghiên cứu. Các cô vừa đi học vừa đi làm thêm, bây giờ lại là đồng nghiệp với nhau, cùng là nhân viên Công ty Khoa Kỹ nhưng khác bộ phận.

Cá tính của Cao Nguyên Nguyên sáng sủa lạc quan. cộng thêm tính hay nghiêm trọng hóa không giải thích được. Cô là người bạn duy nhất mà Từ Lại Linh có thể tâm sự chuyện riêng tư. Trừ Lâm Hi Nhiên thì cô là người bạn thân cận nhất của Lại Linh.

"Này, cậu sờ thử này". Nguyên Nguyên kéo tay Từ Lại Linh dán lên bụng mình. “Rất thú vị chứ?”. Nguyên Nguyên cười, vẻ mặt của một bà mẹ tràn đầy kiêu ngạo.

Từ Lại Linh khẽ cười : “ Có lẽ tháng sau bạn lâm bồn rồi nhì, còn kéo tớ đi dạo phố làm gì nữa”. Thật là, cô sợ bị chồng của Cao Nguyên Nguyên giết chết mất.

“Ôi gười, cũng là bởi vì sắp sinh nên tớ nghĩ muốn mua một ít quần áo cho trẻ sơ sinh”. Trẻ nhỏ thường trắng trẻo, mũm mĩm nên nhìn vài món đồ đáng yêu mãi không thấy chán.

“Cậu mua quá nhiều rồi”. Lại Linh nhắc nhở bạn khi nhìn thấy bên cạnh bàn túi lớn túi nhỏ đựng đồ.

“Bình thường thôi”. Khi sinh đứa con đầu tiên chồng cô còn mua nhiều hơn ý chứ. Miệng ăn bánh xốp nướng bơ cùng sữa tươi, chỉ có mấy ngày nay cô mới có thể tìm được lý do chính đáng để hưởng thụ những món ăn yêu thích mà không cần quan tâm đến thể trọng. “Này này, không cần chuyển đề tài nhá?”. Hình như là tự mình chuyển đề tài mà, ai ya, bỏ qua, bỏ qua. Tớ với cậu đang nói về chuyện của cậu với anh chàng kia đúng không? Đúng rồi, là tớ nói là nếu như cậu thích hẳn thì sao lại không nói ra?”. Giấu ở trong lòng làm gì? Cũng không phải định tu luyện làm ninja đấy chứ.

Từ Lại Linh cảm chén sứ ấm áp trong tay, đôi mắt xinh đẹp chậm rãi chớp mấy cái. Nhiều năm trước thì cô không rõ ràng tình cảm của mình lắm, hiện tại cô lại không thể nói thành lời.

“Nguyên Nguyên. Tớ....”. Cô cười, nụ cười hơi nhạt. “Tớ....Tớ cảm thấy không thể nào nói được”. Trước người bạn tốt, cô không muốn giấu giếm. Cao Nguyên Nguyên là người bạn duy nhất cô có thể dốc bầu tâm sự.

"Tại sao không thể được? Vì cái gì mà không thể được? Bạn thích hẳn thì hãy nói đi!". Một cô gái thích một chàng trai 15 năm, không phải hận thì chính là yêu, đối diện với chuyện này thì rõ ràng phụ nữ sẽ thiệt thòi. “Cậu không nói thì làm sao hóa giải được cục diện bế tắc này? Tại sao không nói cho hẳn biết?”. Chẳng lẽ, người kia trước đó đã từng tỏ rõ là không thích Lại Linh? Không thể nào !

“Nguyên Nguyên, bạn là bạn tốt của tớ, hẳn cũng thế”. Cô nắm tay lại, nhẹ giọng nói: “Nếu như tớ phá hư thế cân bằng giữa tình bạn bè, mà Hi Nhiên lại đối với tớ không có tình cảm như tình cảm của tớ đối với cậu ta. Như thế có phải là tớ đánh mất cả tình bạn với cậu ta hay không”. Xét theo cá tính của cô, tuyệt đối không có cách nào làm bộ làm tịch coi như bình thường nếu sau khi bị Hi Nhiên cự tuyệt.

“Vậy phải làm thế nào bây giờ?”. Cách nào cũng không được, không lẽ là không có duyên với nhau sao! Cao Nguyên Nguyên suy tư.

“Không.Nguyên Nguyên, tớ tự nguyện coi Hi Nhiên là bạn bè chứ tuyệt đối không thể mất đi cậu ấy”. Cô không có dũng khí để đánh cược. Được cái này mất cái kia, làm việc mà không có đường lui, giải bày tình cảm với Hi Nhiên cho thoải mái nhưng ngộ nhỡ lại khiến cậu ta rời đi, đối với cô mà nói, cậu ấy là người quan trọng rất quan trọng.

Cô phải làm thế nào đây? Chọn cách nào đây ?

“Bạn cũng không nghĩ rằng Hi Nhiên sẽ yêu bạn sao?”. Làm sao bạn lại không thể tin điều đó nhì?

Cô cười lặng lẽ.

“Cho đến bây giờ tớ cũng không hiểu rõ trong lòng của Hi Nhiên đang suy nghĩ cái gì. Từ thời còn học chung lớp, rồi học cùng cấp 3, hay như bây giờ, 15 năm qua, tớ vẫn không hiểu cậu ấy”.

Cô luôn lập kế hoạch cho bản thân mình. Mỗi bước đi đều xác định làm đến nơi đến chốn, không cho phép phạm sai lầm hoặc lúng túng giữa ngã ba đường để lựa chọn. Mặc dù cô kiên cường nhưng cũng không đủ dũng cảm, cô chỉ đi trên con đường mà mình đã chuẩn bị tốt mọi thứ, đó là bởi cô không dám mạo hiểm.

Cô không làm việc theo ý thích nhất thời của bản thân, bởi vì kết quả thường không lường trước được. Cho nên, cô chỉ lựa chọn phương thức nào đảm bảo có một kết quả tốt nhất.

Đối với tình cảm cũng thế. Nhưng chỉ là, cô lại yêu một người đàn ông mà mình cơ bản không nhìn thấu tâm tình

Cô thà lùi bước chứ nhất quyết không đem tâm ý nói ra khỏi miệng, sợ rằng sẽ tạo thành vết rách khó có thể xóa sạch.

Có lẽ chuyện này. Là một loại trừng phạt.

Trừng phạt cô đã từng xem thường Hi Nhiên, trừng phạt cô đã từng ăn ở hai lòng. Nhìn hoa lá lơ lửng trong cái bình thủy tinh trong suốt, cô hơi nhếch môi.

Lớp 11 năm ấy, chiều mùa hè tháng 9, Lại Linh gặp lại Hi Nhiên. Dự báo thời tiết nói nhiệt độ năm nay nóng kỷ lục.

Chỉ mua một tách hồng trà, Từ Lại Linh tìm được chỗ ngồi ở tầng hai liền ngồi xuống, từ trong ba lô lấy ra sách các bài văn chọn lọc, chuẩn bị bắt đầu đọc.

Từ chỗ cô ngồi có thể nhìn thấy quầy bán hàng ở tầng 1. Có lẽ do cô có chút hiếu kỳ cho nên cô chớp mắt cô thấy bóng dáng lưng gù vừa đi gần quầy.

Cậu ta không đứng xếp hàng một trước máy thu tiền trước mặt, chỉ phụ trách xúc khoai tây chiên cho khách. Khách nối liền không dứt tới quầy mua hàng, còn cậu ta thì cố gắng nghe thông tin thông báo số lượng khoai tây chiên từ đồng nghiệp. Hộp lớn hộp nhỏ không ngừng tăng lên, cậu cũng xúc khoai không ngừng, nếu hết cậu sẽ làm thêm.

Trước kia cô cũng từng nghe nói cậu đi làm thêm, chỉ là chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy. Từ trong nước đã thấy nghe thấy đồn thổi, có lẽ là bởi gia cảnh của cậu ta không tốt lắm. Nghĩ đến đây, cô chợt hiểu vì sao cậu ta luôn ngủ gật, luôn có bộ dạng mệt mỏi không còn hơi sức.

“A”, chẳng lẽ trước kia cô hiểu lầm cậu ta? Lấy tay che miệng, chẳng biết tại sao cô lại cảm thấy như là mình vừa phát hiện ra một tội ác.

Chú ý cậu ta ư? Cau mày dờ dẫm mắt sang một bên, xem đồng hồ, đã qua 15 phút, cô như thế mà lãng phí thời gian quan sát cậu ta bán khoai tây chiên. Thầm nghĩ mình nhàm chán, cô lại chuyển chú đến quyển sách.

Nhìn xong sách quốc văn, cô cầm quyển sách Anh văn lên. Sau đó, cô nghe dưới tầng lầu có người hô to một tiếng: “Tiểu Hi”. Theo bản năng, cô ghé đầu quan sát, chỉ thấy 6-7 người có vẻ như cùng tuổi với cô, nam có nữ có, đứng ở quầy bên cạnh, nghiêng đầu nhìn rồi cười.

Lâm Hi Nhiên giống như quay đầu lại nói với quản lý cái gì đó, sau đó hướng tới phía đám người kia đi tới.

Mấy người chuyển qua một góc, lập tức riu ra riu rút sờ cậu ta, rồi chụp lấy cậu ta, túm cái mũ của cậu ta xuống, có người lấy từ trong ba lô ra hai bản bút ký đưa cho cậu, sau đó một nhóm người xếp hàng mua 5-6 túi lớn đồ ăn, rồi rời đi như gió lốc.

Lâm Hi Nhiên đưa bọn họ đi, cất laptop xong, lại trở về chỗ quản lý, gật đầu nói gì đó, xem ra hình như là đang nói xin lỗi. Người quản lý chỉ cười, vỗ vai cậu ta, muốn cậu trở về công việc.

Cô bỗng nhiên có cảm giác cô chưa bao giờ tiếp xúc xô bồ như thế. Xa lạ xa xôi. Từ Lại Linh ngơ ngẩn phát hiện ra hơn 10 phút đã qua.

Cô làm gì thì vẫn cứ chú ý sang cậu ta. Này bút ký, những người đó, bao gồm cả Lâm Hi Nhiên, đều không có quan hệ gì đến cô.

Có vẻ hơi bức mình, khẹp lại bài thi Anh văn, cô mở bài toán khó vẫn chưa giải được, quyết định nếu không học đủ trong 4 giờ thì không thể nghỉ ngơi.

Thời gian từng giây từng phút đi qua, khi cô kiểm tra lại phần làm sai của bài thi lần trước ra, lại cảm cúi làm lại đề bài mà cô chưa tính ra, cuối cùng cô ngẩng đầu lên thì mới nhận ra xung quanh chỉ còn lại vài ba khách hàng.

9 giờ 45 phút, con số trước mặt hiện lên như thế.

“Đã trễ như vậy rồi.”. Hình như đã đói bụng lắm rồi, cô nghĩ nếu bây giờ mà trở về nhà cũng chưa chắc mẹ đã để phần cơm tối. Cô dọn dẹp mọi thứ trên mặt bàn, không cần thận làm rơi bài thi còn đang làm dở xuống mặt đất.

Định ngồi xổm xuống để lấy thì một cây lau nhà ướt át từ bên trong đến gần, thiếu chút nữa thì quét vào cô. Cô lập tức rút tay về nhưng không cấp cứu kịp bài thi, chỉ có thể lên tiếng nhắc nhở: “Này, đợi đã nào.!” rồi trở mắt nhìn một vệt nước đục ngầu cùng dấu chân in trên mặt giấy.

"A. Thật xin lỗi". Người mạo hiểm chính là Lâm Hi Nhiên. Mặc dù cậu ta cúi đầu rất nhanh nhưng vẫn tạo ra sai lầm, vội vàng ngồi xổm xuống nhặt tờ giấy lên.

"Không nên nhìn!". Từ Lại Linh nhìn lên là cậu ta, đưa tay ra chặn lại. Thành tích mất thể diện như thế, cô là thế nào cũng không muốn cậu ta nhìn thấy.

Hi! Tờ giấy đựng vào nước đã bị nát, yếu ớt không chịu nổi một cú như vậy

"A." Lâm Hi Nhiên nhìn trong tay hai người, mỗi người đang cầm trong tay một nửa "thi thể" của bài thi, bộ mặt xin lỗi. "Đúng, đúng, không là.....". Cứ lần nào gặp cậu ta thì thế nào cũng đi kèm một từ "xin lỗi".

Từ Lại Linh giận đến nói không ra lời, cắn môi: "Trả lại cho tớ!"

"Thật xin lỗi". Cậu đem nửa tờ giấy để trên cái bàn tròn, nhỏ giọng bày tỏ áy náy. Nhìn dáng vẻ tức giận của Lại Linh, cậu càng thêm cảm giác mình nên đền bù, cho nên nói: ".....Lớp trưởng, chờ tớ một chút" rồi xoay người chạy vào phòng nghỉ của nhân viên.

Từ Lại Linh không biết cậu ta định làm trò quỷ gì, vẫn tiếp tục thu dọn đồ đạc của mình, chỉ thấy cậu ta cầm lấy một xấp giấy ăn cùng băng dán ở trên bọc trở lại.

"Bạn định làm gì?". Trước khi cậu ta có hành động gì đó, Lại Linh cầm nửa tờ giấy bài thi kia ghép vào.

"Lau khô, dính." Trên tay chuẩn bị công cụ cùng hành động cơ hồ vừa xem hiểu ngay.

"Không cần!", cô lập tức từ chối.

". Thật sao?". Hi Nhiên cup mắt xuống, làm như tỉnh lại. Lại Linh nghĩ rằng cậu ta sẽ rời đi nhưng đúng lúc đó Hi Nhiên đột nhiên mở miệng: ".....Lớp trưởng, đề bài của cậu.....". Chỉ lấy nửa đoạn đầu đề bài thi, phần bài mà cô còn đang "đánh vật" mãi chưa giải được.

Điền câu trả lời vào chỗ trống - phần đó bị khoanh màu đỏ, rồi gạch chéo. Cho là cậu ta muốn nói lời gì đó đã kích, cô có chút thẹn quá hóa giận, trách móc: "Sao vậy? Tớ làm sai chỗ nào, ngay cả tớ còn không biết sai ở chỗ nào thì cậu làm sao biết được?". Các bạn học đều nói chuyên gia kỹ thuật dù có tay nghề thành thục thì trình độ căn bản cũng không thể so sánh được với học sinh cấp 3. Cứ coi như cậu ta đã từng đỗ thủ khoa thi hiện tại nhất định không bằng cô.

". Ừ. Tớ không quá vội.". Cậu từ từ đọc đề mục, rồi sau đó ngẩng mặt mỉm cười với cô: "Lớp trưởng, bạn có bài thi sao?"

Từ Lại Linh sùng sốt, vốn là không cần để ý cậu ta nhưng chẳng biết tại sao cô lại lấy quyển sách giáo khoa ra, muốn xem cậu ta định làm trò hề gì.....Dù sao, dù thế nào đi nữa thì cậu ta chỉ có thể giả bộ là biết trời biết đất, khẳng định là không viết ra được.....làm sao có thể viết ra được....

Cô đến gần ngăn người nhìn Hi Nhiên đang lật bài thi tìm được mấy công thức, từ trong túi tiền lấy ra bút bi giá rẻ, tay mở giấy ăn ra, trực tiếp viết lên mấy công thức. Từ một điều đơn giản như thế, vậy mà cậu ta lại có thể dẫn xuất thành chuỗi ký hiệu cùng con số, sau đó cậu dùng chuỗi số này lấp vào đề mục bài thi cho ra một đáp án chính xác.

Đưa tờ giấy ăn đã được viết đầy biểu thức số học cho Lại Linh, Hi Nhiên âm thầm cười nói: "Có thể tớ viết tương đối phức tạp, thật ra bạn chỉ cần dùng công thức này thay vào chỗ nào, lấp vào chỗ này.....rồi tiến hành tính toán là được rồi". Cầm bút bị giảng giải một lúc, giọng Hi Nhiên đều đều trầm ấm

"Cậu.". Cô tròn to hai mắt. Thật là kinh ngạc, dù biết thành tích năm thứ hai cấp 3 của cậu ta, nhưng đến giờ, thành tích này quả đúng là không sai biệt chút nào.

Mấy năm sau, khi cô hỏi tường lại chuyện này, cô đã nhiều lần cười cợt chính mình lúc ít tuổi nhiều lần tự kiêu tự đại, luôn cho rằng mình đứng ở trên cao, tự đắc với bản thân, chê bai người khác làm cho người ta ghen tị mà ghét bỏ.

Vậy mà, Lâm Hi Nhiên chỉ cười: "Trường của chúng tớ năm đầu phải học số học của năm thứ hai trung học, năm thứ hai thì cả học kỳ phải học Calculus. Mấy công thức này, vừa hay là tớ được học qua rồi". Chỉ là công thức phức tạp nên có thể được đưa vào làm bài thi.

OPEN BOOK – cũng không phải là chưa từng học thêm qua, cho nên Hi Nhiên mới nói không quá khó.

Không có chút ả ý nào mang ý tứ xem thường, không thổi phồng mọi thứ, Hi Nhiên rất nhẹ rất nhạt nói lý do mình có thể giải đề, cũng không phải cậu là thiên tài, chỉ đơn giản là trường bọn họ đã dạy qua công thức này rồi.

Có một cảm giác khó chịu khác thường.

"Đúng, đúng sao?". Nhận lấy tấm giấy ăn rách đã tràn ngập chữ, cô có vẻ hơi hốt hoảng tìm lời nói, không tự chủ chảy mồ hôi. "Thì ra là như vậy". Có lẽ là thời tiết quá nóng, cũng có thể là điều hòa chuyển tăng nhiệt độ - cô nghĩ.

"Lớp trưởng, bạn phải về nhà sao?".

Hi Nhiên hỏi một câu hỏi làm đánh thức tinh thần cô.

Cô vội vàng trả lời “Ừ” rồi dọn dẹp toàn bộ sách vở tự học nhét vào ba lô rồi đeo lên hai vai. Cô cầm cốc uống một nửa hồng trà, rồi bước tới thùng rác.

"Đợi chút. Tớ cũng sắp tan tầm rồi, bạn chờ một chút". Nói xong cậu cầm lấy cây lau nhà tránh đi

Cô đứng nguyên tại chỗ, ngây người. Cô phải về nhà, cậu ta muốn tan việc. Cậu ta bảo cô chờ - đây là có ý gì?

Hi Nhiên rất nhanh đổi áo sơ mi trắng và quần kaki đi ra ngoài, nhìn cô cười khế: “Đi thôi, lớp trường”.

Cô ở thế bị động, cứng ngắc, căn bản không có thời gian suy tư. Cùng cậu ta đi tới trạm xe chờ xe buýt, cả quá trình này mất 10 phút nhưng hai người bọn họ không nói với nhau bất kỳ lời nào.

Quả thật, một giây như một năm.

"Cái đó. Tớ có việc muốn nhờ bạn". Căn nhắc kỹ lưỡng, cô quyết định mở lời phá tan không khí quý dị này. “Tháng sau tớ thi, bạn có thể hay không cùng tớ đọc sách?”. Mặc dù là thỉnh cầu nhưng giọng nói của cô cùng tư thái một chút cũng không chứa ý hạ thấp. Cô hi vọng có người có thể giúp cô đối phó với Lý Công Khoa, coi như người kia là Lâm Hi còn hơn.

Trong đáy lòng, luôn tồn tại cậu ta, dù là xuất hiện trước mặt hoặc đến gần cậu ấy thì luôn có một cảm giác không thể hình dung được, không tự nhiên cho lắm.

Lâm Hi Nhiên hơi ngạc nhiên - nếu cô không nhìn lầm. Chỉ là không cậu không cự tuyệt.

". Ừ".

“Ngày mai chủ nhật, 8h30 sáng ở thư viện thành phố nhé”. Cô nói rất nhanh, may mắn là xe buýt mình muốn đi cũng vừa đến.

Cô cố ý cúi mặt thấp xuống, cố tránh mọi khả năng đụng phải ánh mắt của Hi Nhiên, ngoắc lên xe, cô vẫn không nhìn về phía Lâm Hi Nhiên đang đứng ở chỗ dành cho người đi đường. Cho đến khi chỗ ngồi trên xe buýt lay động, cô mới để ý bây giờ đã sắp 10h30 đêm.

Vào giờ này mà nói, với một cô gái nhỏ, là thời gian không an toàn.

Điều này nói lên điều gì? Hay là cậu ấy rất rảnh rỗi không có việc gì làm? Nhà của hai người bọn họ cùng đường đi với nhau? Hay muốn ngồi xe buýt cùng cô ở cùng một trạm chờ xe ?

Hi Nhiên không ngồi xe buýt . Hôm sau, cô lập tức liền biết sự thật này.

Thật thoải mái được nghỉ hai ngày.

Thứ bảy.

Dù công việc bận rộn thế nào đi nữa, Từ Lại Linh cũng sẽ đem hết toàn bộ sức lực bình thường vượt tiến độ, tuyệt đối không làm thêm giờ vào hai ngày nghỉ cuối tuần. Cho dù muốn cô liên tục 5 ngày làm đến giờ 10h đêm mới được về, cô cũng kiên trì để trống hai ngày nghỉ này, không để cho bất kỳ chuyện gì làm trì hoãn hai ngày nghỉ tốt đẹp.

Bởi vì cô là công chức cho nên Lâm Hi Nhiên chỉ có thể chủ động tìm cô vào hai ngày nghỉ cuối tuần này. Mặc dù mỗi lần đều là bạn bè cho vé vào cửa, bạn bè mở triển lãm, bạn bè muốn mời. Chỉ cần là được gặp Hi Nhiên thì cô không quan tâm là sẽ đi đâu, làm cái gì.

Nguyên Nguyên nói cô, rõ ràng bên ngoài thì tỏ ra độc lập tự chủ nhưng chỉ cần liên quan đến Lâm Hi Nhiên thì liền giống như thiếu nữ trẻ trung, bất cứ lúc nào cũng toát lên vẻ con gái đang yêu.

Cô cười Nguyên Nguyên nói khoa trương nhưng rõ ràng cô biết, nếu như đổi lại là đối tượng khác, cô cũng sẽ không như thế.

Bởi vì cô không phải là không giao du với bạn trai.

Cô thay cái váy có họa tiết hoa nhỏ dài đến gối, vừa đủ lộ ra bắp chân, tóc rũ tự nhiên, dặm chút phấn mông, đơn giản, nhẹ nhàng mà vẫn không bị lạc mốt. Với trang phục ngay hôm nay, đối với đàn ông mà nói là hết sức mê luyện, phong cách thanh thuần.

Chỉ là, cậu ấy có thích không?

Nếu như cô biết cậu ấy thích cái gì, với phái nữ mà nói, đó mới là điều đáng nói. Đeo vòng tai, cầm túi xách nhỏ lên, xỏ chân vào xăng-đan, cô đi ra cửa.

Ở đầu hẻm, cô nhìn thấy xe của Hi Nhiên. Không phải 2B, cũng không phải xe hạng sang, chỉ là một chiếc Ford bình thường màu xanh dương.

Chạy chậm từng bước lại gần, thờ nhẹ, gõ cửa sổ xe có ý nhắc nhở người bên trong chú ý đến cô.

"Cậu chờ rất lâu phải không?". Lần nào cô cũng hỏi như thế.

"Không lâu đâu." Mở cửa xe để cho cô lên xe, hầu như lần nào Hi Nhiên cũng đều trả lời như thế.

Ngồi vào ghế lái phụ, cô vén mấy sợi tóc mai lên cho gọn gàng. “Hôm nay thời tiết thật đẹp”.

"Đúng vậy a". Hi Nhiên mỉm cười, đột nhiên nghiêng người đến gần nàng.

"Hi.". Cô hơi giật mình, theo phản xạ kêu lên.

Hi Nhiên dường như có chút không hiểu phản ứng vừa rồi của cô, ôn hòa giải thích : “ Bạn không cài dây an toàn”, nói xong liền lấy tay kéo dây an toàn cài nút lại.

“ A...Cám ơn”. Cô dùng nụ cười che giấu sự lúng cuống của mình. “ Bình thường tôi sử dụng xe máy, nên không có thói quen cài dây an toàn”. Mới vừa rồi, cô cảm giác thấy hơi thở mang mùi vị Hi Nhiên.

“ Bạn đừng đi xe máy nữa”. Hi Nhiên ngồi thẳng ra sau, chuyển động cái chìa khóa. “ Đường cái xa trung tâm, rất nguy hiểm”. Hi Nhiên từ lâu đã muốn nói với cô, thường ngày tin tức trên ti vi và báo vẫn viết thế.

"Chuyện này. để sau hãy nói". Nếu cô không cần xe máy mà đi bộ thì càng không dễ dàng mà tìm được cậu ấy.

Hi Nhiên cũng sẽ không cưỡng ép cô, luôn luôn là như thế.

Gần nửa giờ đường xe, chả mấy chốc đã tới triển lãm. Hai người mới vào cửa, chưa kịp thưởng thức tranh vẽ, có người kéo Lâm Hi Nhiên, chen giữa Lại Linh vội vã đi ra cửa. Có nói cô cũng sẽ không thể nào tin người đàn ông cao lớn ăn mặc rất hợp thời trang đang “lung lay” ở khung cửa kia chính là quốc họa đại sư (bậc thầy về vẽ tranh). Anh ta nói muốn đi xem cô gái nhỏ.

Cô mất hứng. Người đàn ông kia, lấy cái gì mà cướp đi Hi Nhiên. Bọn họ khó khăn lắm mới hẹn hò được với nhau.

Nếu như cô gái kia là bạn gái của người kia, có lẽ, da mặt cô ấy cũng dày như anh ta. Đáng tiếc, hiện tại, cô là “ danh bất chính” - chẳng biết lấy danh phận gì. Cho nên, coi như cô ăn mặc thật xinh đẹp, bên cạnh có người hộ tống cũng sẽ không lo lắng có người sẽ đem lửa cô chạy đi, sẽ y như trước, sẽ không để ý đến cô nữa.

Cười khở một tiếng, cô cũng không có tâm tình thưởng thức tranh vẽ, đi tới một góc có kê bộ salon, thuận tay cầm tờ giấy in phần giới thiệu văn tắt, an vị quan sát.

Có lẽ gần đây công việc bận rộn, cô thật sự mệt mỏi, cũng có thể là bởi vì trong này rất yên tĩnh, máy điều hòa không khí thoải mái, mới ngồi xuống có mấy phút thì ngoài ý muốn, cô điều chỉnh tư thế nhắm mắt lại, vốn chỉ là muốn nhắm mắt nghỉ ngơi, lại không cẩn thận ngủ thật.

Lát sau, khi Lâm Hi Nhiên tìm được cô, thấy tờ giấy in phần giới thiệu phủ trên đôi chân mềm mại, khuôn mặt trắng nõn, hai tay đan vào nhau, ngủ một cách khờ dại không hề để phòng.

Đầu tiên là cậu ngăn người, sau đó đến gần cô, chần chừ đưa tay lên, rồi sau đó nhẹ nhàng vén vài sợi tóc, nhìn mặt mũi xinh đẹp của Lại Linh, ánh mắt lấp lánh ấm áp.

Không đánh thức cô dậy, cậu ngồi chỗ trống bên cạnh Lại Linh, có người đi qua đi lại thì lấy ngón trỏ ra hiệu im lặng, hi vọng đôi phương nhỏ giọng, để cho cô tự nhiên đi vào mộng đẹp

Dường như đã ngủ được một giấc thật lâu.

Khi Từ Lại Linh mở mắt ra, lại phát hiện mình không phải đang ở trong phòng quen thuộc, lúc này mới giật mình kinh hãi.

"Bạn đã tỉnh."

Để cho Lại Linh an tâm, một giọng nói đúng lúc cất lên xua đi sự bối rối của cô. Quay đầu nhìn lại, Lâm Hi Nhiên đang ngồi bên cạnh cô.

Bởi vì cử động, lúc này cô mới nhìn thấy áo khoác mỏng của Lâm Hi Nhiên đang đắp trên người cô.

“ Minh.....minh ngủ hả ?”. Hôn nữa giống như là đã ngủ thật lâu. Nhìn lại bốn phía một chút, ánh đèn ảm đạm, trừ bọn họ ra, không có một người nào nữa.

"Đúng vậy". Triển lãm đã kết thúc.

Bọn họ ngồi đây đã bao lâu rồi? Cảm giác như mình quả thực có chút quá đáng, cô chống đỡ nói: “ Thật là chả có ý tốt.....Bạn đặc biệt mời mình đến xem vẽ, mà mình lại.....”.

“ Bạn đói bụng không?”. Hần nhẹ giọng cắt đứt lời cô

“A”

"Mình đói rồi. Đi thôi, hiện tại vừa lúc ăn cơm tối". Hi Nhiên cầm áo khoác mỏng nhẹ nhàng kéo lên trên người Lại Linh “ Không cần bỏ ra, sẽ lạnh”. Hi Nhiên trao cho Lại Linh ánh mắt khiến cô mê luyến thật sâu, mỉm cười.

Áo khoác của Hi Nhiên có mùi thơm cơ thể sạch sẽ, ấm áp ôm trọn cả thân thể cô. Cô suýt nữa hòa tan vào trong hơi thở vẫn còn vương vấn trên áo của cậu ấy.

Dưới sự che chở của Hi Nhiên, cô hoàn toàn bị hấp dẫn, gần như vô ý thức đứng lên theo Hi Nhiên.

Là mơ hay là thực? Thật là nực cười. Đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Hi Nhiên nhưng vì sao trong lòng lại có sự rung động mãnh liệt đến như thế. Cảm giác sai sao?

Cô mơ hồ.

Trong lòng của người đàn ông này - cô thật muốn nhìn thấu

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Cậu ta đang nghe cái gì nhỉ?

Đây là lần thứ 12 Từ Lại Linh nhìn về phía Lâm Hi Nhiên, cậu ta đang nằm trên bàn. Cô vẫn không nhận được ý nghĩ sẽ đánh thức cậu ấy dậy

Cô cảm thấy mình thật là ngốc mà. Vốn là muốn tìm gia sư miễn phí, kết quả là cậu ta chỉ giúp cô chỉnh sửa vấn đề khó trong 10 phút, tiếp theo liền đeo tai nghe lên, vùi mặt vào cùi chỏ, ngủ tiếp.

Đã hơn 2 tiếng rồi, cậu ta chỉ kém không ngáy và chảy nước miếng nữa thôi.

Bên trong tai nghe cái là cái nhĩ? Thể loại âm nhạc sôi động đang được thịnh hành? Hay là bài hát ru con? Hay nhạc không lời (nguyên bản là an hân khúc, mình dịch thoát nghĩa là nhạc không lời). Hay thể loại các bà mẹ hay hát nhạc thiếu nhi để ru con? Loại nhạc gì mà khiến cho cậu ta ngủ say sưa như thế.

Đọc sách một mình, thật là bức bối. Cô thể lần tới tuyệt đối sẽ không

Người bên cạnh chợt ngẩng đầu làm cô giật mình. Chỉ thấy cậu ta lấy laptop và bút ra, bắt đầu tính toán và viết ra chỗ trống trên giấy. Đầu tiên, cô căn bản không có hứng thú, sau đến xem cậu ta đang cố gắng viết cái gì. Cô nhìn trộm.

Không phải cậu ta đang vẽ biểu đồ, cũng không phải là đang sáng tác bài hát, cậu ta đang.....đưa ra phương án giải đáp giúp cô.

Cơ hồ là không cần suy nghĩ, cậu ta viết rồi lại viết, giống như việc đó rất bình thường, trích dẫn phần giải đáp, cậu ta không gặp chút khó khăn nào.

Viết xong, Hi Nhiên tháo tai nghe xuống, chậm chạp quay đầu lại: “ Lóp trờng, đại khái chính là như vậy. Tớ viết ra công thức này đồng nhất với đề.....tớ nhớ là ghi chép của cậu có thể sai ở chỗ nào đó, bên này đang là số nguyên, không phải là thập phân”. Cậu nhỏ giọng giải thích rồi cầm bút khoanh tròn vấn đề chú ý trên vở.

Không có phản ứng, cậu nghi ngờ dò tìm mắt nhìn cô, chỉ thấy mặt của cô không chút thay đổi.

“ Cậu”. Cô nuốt khan, kinh ngạc, dùng âm lượng trung bình hỏi. “ Cậucậu làm đề mục đều không cần nghĩ sao?”. Giống như một cái máy vậy.

“ Há?”. Cậu có chút mờ mịt. “ Tớ có nghĩ mà”

“ Vào lúc nào?”

“ Mới vừa rồi thôi”

“ Không phải vừa rồi cậu còn đang ngủ sao?”. Nói hươu nói vượn cái gì thế

"Ah. Tớ đang ngủ sao?". Hi Nhiên hơi đỏ mặt, nhìn cô, bộ dạng như xin lỗi.

“Cậu”. Đợi chút, ý cậu ta là gì, mỗi lần nhìn sang cậu ta giống như đang ngủ nhưng kỳ thật có phải hay không. “Cậu mới vừa gục xuống bàn rất lâu.....là để suy nghĩ đề mục sao?”. Phương pháp đọc sách kiểu gì vậy trời?

"Ừ." Chi là. Có ngủ thật hay không thôi.

Cô không nói gì. Không biết là nên khen ngợi phương pháp học đặc biệt của cậu ta, hay là hỏi xem cậu ta “luyện chiêu” này ở đâu

"Giấc ngủ là phương pháp giải quyết vấn đề". Lần đầu tiên cùng cậu ta đọc sách, cô thật sự ấn tượng sâu sắc.

Cậu ấy rất giỏi môn toán. Khi cô xem hết những biểu thức số học mà cậu ấy viết, áp dụng công thức đó là ra đáp án. Hi Nhiên và cô có chút khác biệt, cô áp dụng công thức một cách máy móc, nên khi làm bài thi thường cố gắng sử dụng công thức đó rồi thay vào đề mục. Nhưng Hi Nhiên thì lại sử dụng những công thức cơ bản, làm đơn giản hóa vấn đề, rồi dần dần giải quyết từng vấn đề một và cuối cùng là cho ra đáp án. Chuyện này rất giúp ích cho cô, cũng vì thế, cô thờ phào nhẹ nhõm.

Đến 4h chiều hai người mới rời khỏi phòng tự học ở thư viện. Nếu như không phải về chăm sóc cậu em út, cô còn muốn đọc tiếp. Đi ra khỏi thư viện, cô thấy Hi Nhiên đi đến cột điện giặt cái xe đạp đang dựa ở bên cạnh.

Đó là một chiếc xe màu xanh dương. Người trẻ tuổi bây giờ có xu hướng “thay xe như thay áo”, hoặc là dán giấy trang trí khung xe, sườn xe dán màu bạc, chỉ có ghi-đông và yên xe, dây xích và hai bánh xe còn nguyên bản, không thay đổi gì.

Cô cảm giác như trở về thời nông thôn xưa cũ.

“Bạn đi xe đạp?”. Cô vốn không muốn hỏi, nhưng nghĩ đến tối hôm qua cậu ấy cùng đứng chờ xe buýt với mình, liền không nhịn được thốt lên.

“Ừ, khá là thuận tiện”. Cậu cười một cái.

Thuận tiện? Cô nhớ lúc đó trong nước đã có ti vi thì cậu ta vẫn còn ở nông thôn, sau những tám hàng rào gỗ (ý là nhà anh này ở nông thôn, vừa xa vừa nghèo). Đi xe đạp qua lại nội thành ít nhất phải mất 2 tiếng.

“Bình thường cậu đều đi xe đạp à? Cả mấy năm học cũng thế à? Cậu không sử dụng phương tiện giao thông khác sao?”

Mặc dù không hiểu vì sao cô lại muốn biết những điều này nhưng cậu chỉ âm ỉ cười: “Đúng”. Ngập ngừng một chút rồi nói: “Thật xin lỗi, tớ muốn đi làm việc”. Khẽ gạt đầu coi như là lời tạm biệt.

“Hôm nay cậu vẫn phải đi làm thêm sao?”. Cô thiếu chút nữa thì kêu lên thất thanh. Cô làm sao vậy nhỉ? Cậu ta không làm điều gì sai sao lại nói thật xin lỗi?

Không biết tại sao nhưng cô luôn nhần nhục chịu đựng, luôn ỉn nhần sự tức giận với cậu ấy. Nay căn bản là căn bản là giống như cô ép buộc cậu ta, như kiểu khi dễ cậu ta.

“Đúng”. Vẫn như mọi khi, vẫn giọng nói nhẹ, vẫn câu nói đầy: “Lớp trưởng, hẹn gặp lại”, cậu dứt khoát nhấn bàn đạp rồi rất nhanh biến mất ở góc đường.

Chỉ còn Từ Lại Linh đứng lại đó, kinh ngạc.

Cậu ấy muốn đi làm, vì sao còn đồng ý đến thư viện? Cậu ấy lại không biết được cô sẽ đọc đến mấy giờ, chẳng lẽ cô đọc đến khi quán ăn đóng cửa thì cậu ấy cũng sẽ như mọi ngày mà đi theo cô ra bên xe chờ xe buýt sao ?

Hay là.....Cậu ấy đặc biệt vì cô màMột cái ý niệm cắm vào đầu, cô nhìn chằm chằm phần đường về viên đỏ dành cho người đi bộ.

Cô, cô sẽ không cảm tạ.....không muốn chút nào.

Cần môi, lưng đeo ba lô trên vai, sau 4 chiều mặt trời vẫn chói chang, nắng gắt, hơi nóng bốc lên hầm hập, cô bước tới trạm xe buýt.

Sau ngày đó, về sau, cô cảm giận bất bình thật lâu, một lần trong nhật ký, tức giận viết 6 chữ : “Lâm Hi Nhiên thật ngu ngốc”.

Buổi chiều đi họp, liên tục trong 4 giờ chất vấn, không khí trong phòng họp tẻ hết mức.

Thành thật mà nói, Từ Lại Linh không biết những nhân viên kia đang muốn tranh giành cái gì. Chả lẽ nghĩ năng lực làm việc của cô là giả tạo, hay họ vẫn muốn nhìn thấy cô khóc chạy đi tìm những vị quan chức được cho là đã ngủ với cô.

Tháng này chọn mua nguyên liệu, cô lần nữa mời người đến kiểm nghiệm, rõ ràng là nguyên liệu có “tì vết”, thế mà làm sao cấp dưới lại nói ám chỉ rằng nguyên liệu thuộc loại này trước kia không có vấn đề gì cả, ý họ là cô cơ bản không phân biệt được tốt xấu, họ bảo cô là cố ý gây khó khăn về chất lượng nguyên liệu. Hiện tại, hãng bên kia cũng bắt đầu to nhỏ với bọn họ là những người chỉ biết ngồi ở phòng làm việc đầy đủ tiện nghi toàn gây khó cho người khác, coi người khác là trò đùa.

Xem ra cấp dưới coi cái chức phó chủ nhiệm của cô hoàn toàn là bình hoa rỗng, nhiều người còn độc địa nói rằng đến nước trong bình cũng chả có nói gì đến hoa. Thật sự không muốn nói nhiều lời, tóm lại đồng nguyên liệu kia không thể dùng, nếu có làm ra thành phẩm cô cũng sẽ không cho phép giao

hàng.

Tan họp. Mỗi người đều vác cái mặt xanh mét ra khỏi phòng họp

Cô thật sự rất mệt mỏi. Là loại tâm lý mệt mỏi.

Không nhận được thờ dài, Từ Lại Linh dừng xe máy lại, nhìn về phía trà phường, một phòng náo nhiệt. Giống như đều là đang làm việc. Nếu như ban đầu cô học Lâm Hi Nhiên tìm cho mình một việc hứng thú để làm, có lẽ.....cũng sẽ không có cảm giác vô lực này.

Sửa sang lại quần áo đầu tóc, cô không muốn người kia nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của mình. Điều chỉnh vẻ mặt bình thường, cô đẩy cửa vào.

Không nghe được tiếng A Nam hô “Hoan nghênh quý khách” như mọi ngày, ngược lại nhìn thấy một thiếu niên đang thu dọn bàn, quay lưng về phía cô.

Sinh viên làm thêm mới sao ?

Cô không suy nghĩ nhiều, như thường ngày trực tiếp ngồi vào cái bàn dành riêng cho cô. Đang định ngồi xuống, thiếu niên kia quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy , đi về phía cô, nói: “Bàn này đã có người đặt rồi”. Cô thuận tay cầm bảng đặt bàn đặt lên.

Giọng nói hết sức trung tính làm cô liên tưởng đến Lâm Hi Nhiên thời niên thiếu. Chỉ là, thiếu niên này giọng nói dịu dàng thân thiện giống Lâm Hi Nhiên, nếu so với độ tuổi thì có vẻ giọng nói này hơi lạnh lùng.

“Tôi chính là người đặt bàn này”. Cô giương mắt đáp lại, phát hiện hần như một bé trai, còn chất chứa vẻ ngây thơ, trên mặt một đôi con ngươi có hồn, tay chân thon dài, vóc người mảnh mai.....Chỉ khoảng 15 tuổi.

“Thật sao?”. Thiếu niên nghe vậy, nghi ngờ nhìn cô, sau đó thông thả bước vào phía sau hỏi thăm.

Lâm Hi Nhiên theo hần đi ra ngoài, trên tay bưng khay đồ ăn đã làm sẵn cho cô, mỉm cười nói: “Quyết, chỗ ngồi này, dù có hay không để bảng hiệu, đều chỉ để cho vị tiểu thư này ngồi, biết không?”.

Hi Nhiên nói với thiếu niên nhưng Từ Lại Linh một chữ cũng không bỏ sót. Cái này là vì cô chọn chỗ ngồi, hai người bọn họ chưa bao giờ dùng ngôn ngữ kết hợp ăn ý như thế. Trực tiếp nghe Hi Nhiên nói thế, cô từ không biết cuối cùng cũng biết vui sướng có nghĩa là thế nào.

Trái tim như được sưởi ấm, nhìn Hi Nhiên, ánh mắt của cô nhu mì, tràn đầy cảm xúc.

"Vâng". Tên thiếu niên kia gật đầu dứt khoát.

"Đi làm việc thôi." Lâm Hi Nhiên ôn nhu nói, để cho hần rời đi.

“Bạn mới tuyển sinh viên làm thêm mới à?”. Nhận lấy cái mâm trên tay Hi Nhiên, cô thuận miệng hỏi.

"Đúng vậy a. A Nam nói hần gần đây việc học nặng, ứng phó không được rồi." Kéo chỗ ngồi xuống.

“Tớ nhớ là bạn không thuê lao động trẻ em cơ mà”. Hơn nữa lại còn rất yêu thương đứa bé.

Hi Nhiên cười hí mắt con mắt.

"Quyết mười tám tuổi rồi." Mặc dù đáng ngoài nhìn không quá lớn."Tôi đã xem chứng minh thư của cậu ấy rồi". Hi Nhiên bổ sung thêm cho rõ, tình lược thông tin không cần thiết, kể rằng thiếu niên kia là do bị đối nên bất tỉnh ở trước cửa trà phường nên Hi Nhiên mới để cậu ta vào trà phường làm việc.

Cô không thể tin được, lại còn thuê thiếu niên kia làm việc. Không phải thế giới hiện đại trẻ em đều phát triển tốt hay sao. 18 tuổi mà cứ như là không phải sinh ra ở Trung Quốc vậy.

Nhưng hiếu kỳ về thiếu niên này cũng chỉ vãn vãn thế thôi, cô luôn luôn không phí tâm tư với người xa lạ.

“Bạn hình như hơi gầy?”. Hi Nhiên nhìn cô, đột nhiên nói.

"Hả?". Cô đang cầm đĩa, dừng lại, cười nói: “Chính là tớ ăn uống điều độ, rất hiệu quả đấy thôi”.

"Ăn uống điều độ à.". Hi Nhiên thì thầm. Đến thời gian ăn cơm cũng không đủ thì có thể như thế nào mà ăn uống điều độ? Tạm thời không nói về vấn đề này, đến cả thể chất của cô từ trước đến giờ dù ăn nhiều cũng không mập lên được. Nhìn cô không che giấu được sắc mặt mệt mỏi, hơi trầm ngâm, Hi Nhiên nói: “Lại Linh, thứ 6 tuần sau có rảnh không?”

“Hả?”, cô chuyên chú dùng thìa múc thức ăn, cô thích dùng com tẻ nhập khẩu. “Là ai có triển lãm sao?”. Hay lại có người nào cần dọn nhà, sửa sang lại nhà, hoặc là đầu bếp gì đó nhờ cậu ấy đi ăn thử, hay lại người bạn sản xuất âm nhạc đi nghe thử.

“Không phải”. Hi Nhiên nâng lên đôi môi. “Đi theo tớ về nhà mẹ ở Nghi Lan, được không?”. Hi Nhiên cũng phải trở về nhà thăm mẹ một chút rồi.

". Hả?" Động tác trên tay của cô ngừng lại.

“Nếu như bạn đồng ý thì thuận tiện ở luôn đó một buổi chiều”.

Cô hé môi hồng, kinh ngạc nhìn Hi Nhiên, mặc cho hạt com rơi trên mặt bàn.

Lâm Hi Nhiên má phải có một cái nốt ruồi. Người ta nói đó là vị trí “Thích khóc”.

Từ Lại Linh phát hiện ra điều này khi bọn họ cùng nhau đọc sách ở thư viện lần thứ 4.

Giấc ngủ của Hi Nhiên là phương pháp giải quyết vấn đề. Bình thường cậu ta thích nghe tai nghe, tóc mái dài quá trán che đi đôi mắt. Gần một tháng nay, thay vì như trước kia tranh luận cùng Lâm Hi Nhiên, Lại Linh từ từ phát hiện ra từng đặc điểm trên người Lâm Hi Nhiên.

Mỗi tuần chỉ gặp nhau một lần, cô đã ngăn cản vạ dạn bản thân xác định là hôm đó cậu ta không phải đi làm mới có thể cùng cậu ấy đến thư viện. Ngay lúc đó số lần gặp nhau chỉ tính trên đầu ngón tay nhưng Lại Linh càng ngày càng muốn biết Hi Nhiên có điều gì thần thần bí bí như vậy.

Mọi thứ mới đầu chỉ là mơ hồ nhưng cuối cùng, Lại Linh cũng muốn biết vấn đề kia là gì.

“Lâm Hi Nhiên, tại sao cậu không đi học Đại học?”. Khi hai người còn đang thảo luận vấn đề, cô làm như vô tình mở miệng.

Hi Nhiên hiển nhiên không hiểu. "Tớ có học Đại học năm thứ nhất nha."

"Cậu đọc rõ ràng là chuyên hiệu". Cô lập tức phản bác.

Cậu cười khẽ : “Đây chính là tớ học năm thứ nhất đó”. Cậu nói như đó là chuyện đương nhiên. “Năm thứ nhất chính là muốn xác định học trường nào thôi, không phải sao?”.

Lại Linh sững sốt, nháy một mắt, cảm thụ của hai người khác nhau hoàn toàn. Đối với cô mà nói, năm thứ nhất là thể hiện vị trí cao thấp trong trường học, còn Lâm Hi Nhiên lại đơn thuần giải thích bằng 4 chữ này “Xác định trường học”.

“Cậu nói căn bản cậu cũng không muốn học Đại học?”

"Ừ."

"Vậy tại sao cậu lại đi thi?”. Cố ý để cho bọn họ mặt mày xám tro sao?

Hi Nhiên da mặt ửng đỏ, có chút chột dạ: “Cái này.....Bởi vì nhà tớ.....cảm thấy tớ chưa từng làm việc gì nghiêm túc.....Cho nên mọi người trong nhà muốn tớ nghiêm túc đi thi”.

Nhưng thật ra mẹ và các anh của cậu luôn cảm thấy cậu muốn đi làm thêm để trả tiền học phí là muốn giảm bớt gánh nặng chi phí trong gia đình cho nên thành tích học hành mới hồng bết như vậy. Mặc dù người trong nhà đối với trường học cứ như là hạc trong bầy gà nên không có hứng thú quá lớn, nhưng lúc Hi Nhiên còn học tiểu học là hạng ưu tú, vì đi làm thêm nên thành tích tụt xuống dưới đáy, làm cho mẹ của cậu luôn áy náy.

Cho nên, cho dù cậu không có gia sư bổ túc, lại vừa học vừa làm, vừa dùng sức vừa dùng trí. Bản thân cậu, mỗi lần anh cả tự học thì cậu cũng đã học thuộc lòng. Nhà kế bên cũng có sinh viên đại học nên cũng giúp đỡ cậu ít nhiều.

Hai ngày thi rất nóng. Người cũng nhiều, cậu có thể tỉnh táo thi xong, trở thành người đứng đầu bảng là ngoài ý muốn. Cậu là muốn chứng minh cho mẹ và anh cả biết hai người bọn họ không làm liên lụy gì đến cậu.

Hi Nhiên có anh? Lại Linh chưa từng nghe nói. Cô hơi kinh ngạc.

“Tại sao cậu không nhớ năm hai cấp 3?”. Cô không cẩn thận hơi cất cao giọng hỏi. Nghĩ thế nào cũng không thông.

“Bởi vì.....tớ cảm thấy năm hai cấp 3 rất giống trong nước. Mà tớ đã học qua ở trong nước rồi”. Cho nên không muốn học tiếp một lần giống nhau.

Lại Linh nhìn Hi Nhiên, không thể giải thích vì sao, không hiểu cái ý tứ đó là gì, cũng không hiểu lý do của cậu ta và con người cậu ta là như thế nào. Tùy tùy tiện tiện. Mà so với cô thì lại càng hồng bết, cô lạnh lùng lời đời lại còn nông cạn ngạo mạn.

Chẳng biết tại sao, trong lòng có chút cảm thấy buồn bực.

“Có nhiều người ghét tớ đúng không?”. Vừa nghĩ đến trong đầu nhưng ý tưởng hóa thành ngôn ngữ, lời nói ra khó thu về.

Hi Nhiên nhẹ nhàng sững sờ, ngược lại rất tự nhiên nói: “Không biết nhưng lớp trưởng đối với tớ rất tốt”.

"Tớ căn bản không đối xử tốt với cậu". Cô trừng mắt nhìn cậu ta. Không thích qua loa, đáng ghét hơn hẳn không phải giả bộ không nghe thấy.

"Nhưng.....". Hi Nhiên nghĩ một chút, cười nói: "Có một lần, trong kỳ thi phân lớp, tớ bị thầy giáo gọi vào phòng giáo vụ. Tớ chọc thầy giáo tức giận, đang bị thầy giáo giáo huấn, bạn không phải là cố ý làm gián đoạn cuộc giáo huấn của thầy sao?”

Cô dừng lại? Suy nghĩ từng ly từng tý rồi nhớ lại, từ từ mở rộng con ngươi xinh đẹp.

"Tớ mới không phải cô ý cắt đứt!". Chuyện này đã lâu rồi mà cậu ta còn nhớ rõ. Cô không khiêm tốn mà lên to tiếng làm cho mọi người trong thư viện chăm chú nhìn, cô nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt.

"Vậy sao.". Hi Nhiên cười, căn bản không để ý thật hoặc giả, trùng hợp còn cố ý nhỏ giọng nói: "Nhưng thật may lúc đó thầy giáo không mắng bạn"

Cô nhìn Hi Nhiên nhàn nhạt giờ lên bờ môi, cùng chìm trong đôi tròng mắt đen trong suốt. Bốn mắt nhìn nhau.

Giống như thủy tinh.

Hi Nhiên có một đôi mắt trong suốt như thủy tinh

Một cô gái năm thứ hai cấp 3 ngồi chờ ở bến xe buýt cùng với nam sinh mặc đồng phục nhân viên, luôn hấp dẫn ánh mắt của người qua đường.

Từ Lại Linh đối với thần thánh phương nào, là bạn trai của người nào cũng không có hứng thú cũng chẳng muốn nhỏ to tâm sự hay bí mật trao đổi này nọ, chỉ là khi cô liếc về người nọ có bóng dáng cao gầy, lưng hơi gù thì cô cứ nhiên giật mình không hiểu trong lòng mình đang mong đợi cái gì.

Cô gái trung học đệ nhị cấp trạm kế tiếp cá phù chớ hiệu đồng phục nam học sinh, luôn là sẽ cho người nhìn qua hai lần.

Mong đợi. Cái gì?

Hi vọng cậu ấy sẽ là người nào đó? Cô cũng như các bạn gái khác, hi vọng người kia tìm là mình? Cô căn bản không hiểu, những bạn gái kia luôn khoe khoang và tranh luận bạn trai của người nào ưu tú hơn thì có gì là thú vị. Cô không hiểu rốt cuộc những cuộc thảo luận rồi cười cợt kia là để làm gì?

Cho nên, khi cô nhìn thấy bóng dáng thật sự là Lâm Hi Nhiên thì cô cũng không hiểu mong đợi kia là gì, cô lạnh nhạt cho rằng đó không phải là tâm trạng mà là do thói quen, như là ánh hào quang xưa đi thứ quý dị.

"Bạn ở đây làm gì?". Cô đến gần, mở miệng hỏi. Thấy Hi Nhiên không phản ứng, đôi mắt đẹp híp lại, tí mĩ nhìn từ bên tai cậu ta cho đến dọc theo người nhìn bao quát xung quanh. "Cậu đến đây làm gì?". Cô hỏi lần nữa.

"A, lớp trưởng". Lâm Hi Nhiên đột nhiên bị tháo tai nghe ra, dọa cậu nháy lên, ngẩng đầu vừa đứng nhìn thấy Lại Linh. Giống như là bình thản nhưng động tác phản xạ nhanh nhẹn, nhẹ nhàng nâng lên cánh môi: "Lớp trưởng, bạn tan học rồi à"

Lần nào nhìn đến Hi Nhiên cũng là nụ cười tràn đầy sự dịu dàng, trong lòng Lại Linh chợt nhận ra. Cô kinh ngạc phát hiện chẳng biết tại sao nụ cười của cậu ấy trong mắt cô càng lúc càng đẹp.

"Tớ hỏi cậu làm gì ở chỗ này?". Cô trấn định, che giấu cảm xúc.

"À", trong tay đang cầm quyển vở màu xanh dương nhạt đưa cho Lại Linh: "Ngày hôm qua ở thư viện, lúc chúng ta đi về thì cầm nhầm vở ghi chép, đây vốn là của bạn". Cậu biết gần đây cô có bài thi, cho nên không dám trì hoãn. Thật may là xế chiều hôm nay cậu không có tiết học, mặc dù không biết cô học lớp nào, chỉ nghĩ là đến chờ ở cổng trường của cô thì sẽ tìm được người thôi.

Ngược lại, cậu lại quên là mình đang đeo tai nghe nên quên hết tất cả, thật mà là lớp trưởng nhận ra cậu.

Cô nhận lấy quyển vở, phía sau có mấy bạn học tiến lên đón.

"A, Từ Lại Linh, đây là bạn của bạn à?"

"Hơi gầy nhé!"

"Tóc màu cà phê"

"Nhuộm sao?"

Từ Lại Linh có chút sững sờ. Những người này, bình thường ở trong lớp căn bản không nói chuyện với cô bao giờ, sao bây giờ mở miệng ra nói chuyện cứ như là đã quen thân từ lâu.

"À, bạn học trường công phải không? Tháng sau lớp chúng tớ muốn giao lưu với lớp bạn được không. Bạn học khoa gì? Ban gì?". Cô gái kia nở nụ cười ngọt ngào với Hi Nhiên.

"Chúng mình muốn đi MacDonald, cậu đi cùng không?". Câu hỏi hướng về Lâm Hi Nhiên.

"Từ Lại Linh, đi nhé, rủ bạn của bạn đi cùng". Giống như là thuận tiện mời cô đi cùng.

Hi Nhiên không biết ứng phó với tình huống nhiệt tình này thế nào, không biết phải chống đỡ với những đôi mắt như thịnh tình mời mọc nhưng đây soi mói kia, cậu nhìn về phía Từ Lại Linh nhưng không hỏi thăm câu nào, lại nhìn thấy vẻ mặt cô lạnh lùng.

“Nếu cậu thích đi thì đi luôn đi”. Bỏ lại câu nói, cô xoay người rời đi.

Lâm Hi Nhiên không hiểu được vì sao cô lại mất hứng như vậy, chỉ có thể gật đầu nhẹ xin lỗi với mấy bạn nữ kia, rồi sau đó đuổi theo bước chân của Lại Linh.

“Lớp trưởng”. Cậu dắt xe đạp đi theo bên cạnh.

Cô không quay lại.

“Lớp trưởng”. Cậu khó khăn mở miệng : “Bạn.....”.

“Không nên gọi tớ là lớp trưởng!”. Cô cảm phần cắt đứt lời nói của Hi Nhiên ! Ngay cả mình cũng không hiểu vì sao lửa giận này lại điên cuồng bùng lên. “Tớ không có tên à?”. Lớp trưởng, lớp trưởng, nghe thật là phiền quá đi.

"A. Thật xin lỗi, Lại, Lại Linh." Hi Nhiên đổi lời nói, có vẻ luống cuống.

Nghe Hi Nhiên gọi thân mật như thế, mặt cô ửng đỏ, cũng không biết nên trả lời thế nào. Đây là lần đầu tiên cậu ấy gọi tên cô.

Cô không nói lời nào, Hi Nhiên lại cho rằng mình chọc giận Lại Linh. Anh cả thường nói hẩn chặm chạp, không biết cách nhìn mặt mà nói chuyện. Có lẽ cậu lại mạo phạm đến Lại Linh nên dịu dàng giải thích: “Bởi vì chúng ta trong đều chỉ là gọi tên, cho nên.....”.

Cho nên trong nhận thức của cậu ta gọi tên căn bản không đại biểu cho cái gì ? Từ Lại Linh đáy lòng có chút vui vẻ thì lập tức bị dập tắt. Cô nhớ tới đám bạn học của Hi Nhiên ở tiệm ăn nhanh, mặc kệ là nam hay nữ đều gần gũi cậu ta, bây giờ nhớ lại, cô đột ngột cảm thấy không thoải mái.

Phát hiện tâm tình của mình có chút biến hóa, cô mím chặt miệng lại.

Là vì cái gì? Cô làm sao vì cậu ta mà chột vui lại chột giận? Cậu ta có biết gọi tên cô nghĩa là gì hay không? Coi như cậu ta bị mấy bạn học của mình kéo đi thì chuyện này có gì liên quan đến mình.

Cô cần gì phải giận dỗi, cần gì phải quay đầu bước đi, cần gì phải lên lên hi vọng cậu ấy sẽ đi theo mình.

Cô và cậu ta căn bản không có quan hệ gì với nhau !

Hít sâu một hơi, lại nuốt không nổi, trong ngực không hiểu vì sao lại xuất hiện một mảng hỗn loạn. Có lẽ gần đây việc học áp lực quá nặng nên ảnh hưởng đến cảm xúc, cũng có thể bởi vì cô ghét mấy bạn học kia làm bộ đáng yêu. Nói tóm lại, vấn đề mấu chốt tuyệt đối không phải tại vì hai người bọn họ liên tiếp chung đụng, trong lúc vô tình tạo nên tình cảm, nội tâm của cô vì thế mà thay đổi.

Cô đặt mục tiêu thi lên đại học, sau này mới có tìm kiếm đối tượng. Cho nên cái cảm giác ghen tuông hay cảm xúc giống với ghen tị căn bản không có cơ hội xảy ra.

Đúng. Đúng.

Sau này nên bình tĩnh, cô tự nói với bản thân mình, bởi vì không muốn làm cho bạn học lại tái phát si mê, lại càng không thích trở thành đối tượng bàn luận trong lúc nhàn rỗi của họ, cho nên cậu ta mới có phản ứng như thế.

“Lâm Hi Nhiên, mấy ngày nữa tớ sẽ phải thi, cậu không phải tới tìm tớ nữa”. Có lẽ, khi nào rảnh rồi thì cô sẽ đi tìm cậu ta. . . .Chỉ là có lẽ.

Hi Nhiên nghe vậy, không có bất kỳ lời đáp lại, làm như đang ngẩn người.

"Cậu có nghe hay không?" Cô cau mày hỏi.

Khi cô lên tiếng nghi vấn, cậu mới giống như là tỉnh táo lại. Vốn là hôm nay nghĩ thuận tiện sẽ nói cho cô biết.....Nhưng mà bây giờ, có nên nói hay không, giống như là bây giờ có nói cũng không xong rồi.

". Tớ biết rồi". Hi Nhiên chỉ là nhàn nhạt lộ ra cười, giống như mọi lần, không biểu đạt quá mức cảm tưởng."Không sao, vậy tớ đi trước". Cậu nhẹ giọng nói xong liền đạp xe đi.

Trông thấy bóng dáng của Hi Nhiên ở phần đường dành cho người đi bộ từ từ mất dần, Từ Lại Linh cũng không dừng lại mà hướng tới bên xe chờ xe buýt.

Khi đó, cô chỉ là không muốn, không hi vọng cậu ta đứng ở trước cổng trường chờ cô làm cho người ta quan sát. Dù sao có chuyện gì, cô có thể giống như trước sẽ chủ động liên lạc với cậu ta.

Chỉ là cô lại không phát hiện ra phương pháp này lại bết bát như vậy.

Kết thúc kỳ thi, cô được 90 điểm, đứng đầu lớp, người đầu tiên mà cô nghĩ đến là Hi Nhiên.

Nhưng cô lại không nhìn thấy bóng dáng cậu ta đâu nữa rồi.

@ Giorgia: Cảm ơn lời khen của nàng. Ta bận con nhỏ nên edit rùa bò nên không mấy người thích và không mấy người theo dõi. Có lời khen của nàng ta khí thế lắm. Hi vọng nàng vẫn theo dõi truyện

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Từ Lại Linh nhớ lại, khi biết mẹ của Lâm Hi Nhiên sống ở Nghi Lan thì cô náo loạn muốn đến đó chơi, tạo ra không ít chuyện cười.

“Muốn lên Bắc Nghi thì trước tiên bạn phải ngủ đã”. Lâm Hi Nhiên nhìn đường núi phía trước, nhắc nhở người bên cạnh. Cô luôn bị say xe.

Bởi vì buổi tối hôm trước quá hưng phấn, hưng phấn đến nỗi cô thao thức không ngủ được nên bây giờ trên xe, Từ Lại Linh đã sớm bắt đầu buồn nôn. Chỉ là cô đang cố chịu đựng. Nghe được Lâm Hi Nhiên nói như vậy, cô không khỏi cảm thấy buồn cười.

Ai biết được người phụ nữ được coi là mạnh mẽ như cô thế nhưng tâm hồn khi ra khỏi cửa lại giống như học sinh tiểu học mong đợi ra được ra ngoài trường học, nên khi quá nửa đêm mới chuẩn bị xong quần áo, lẩn qua lộn lại cả buổi tối, thậm chí không cách nào chợp mắt.

Nói ra thì chẳng ai tin.

“Được rồi”. Đường đi bộ liên tiếp trùng điệp, rồi lại đến đường vòng, làm cô thật sự là hoa mắt. Mặc dù trong lòng không quá thích tới mức ngó nghiêng ra bên ngoài nên cô dựa vào thành ghế, nghe theo lời Hi Nhiên, nhắm mắt dưỡng thần.

Tại sao đi Nghi Lan không thể đi đường cao tốc? Cô đã từng hỏi Hi Nhiên như vậy.

Hi Nhiên chỉ cười, sau đó giải thích với cô, đường cao tốc không đến được Nghi Lan.

Chuyện đó xảy ra lúc cô đang học đại học. Cô thật cảm giác mình tuy tinh thông, thuần thục các bài thi, các kỳ thi nhưng lại thiếu hụt kiến thức cơ bản của cuộc sống.

Cô vẫn cho là, chỉ cần đi trên đường cao tốc, Đài Loan nơi nào cũng có thể đi

Phát hiện hô hấp của Lại Linh đều đều, nghĩ là cô đang ngủ thiếp đi, Lâm Hi Nhiên thả chậm tốc độ xe, điều chỉnh điều hòa nhiệt độ bên trong xe cho ấm, để cô ngủ được thoải mái.

"Hi. Nhiên." Mùi mờ mờ ngàng ngàng bên trong, Hi Nhiên ở gần cô gang tấc, hơi thở ngắt ngảy say mê người. Cô “um” một tiếng, không cần thận tiết lộ bí mật.

Hi Nhiên chỉ ôn nhả mỉm cười, dùng âm thanh vừa đủ để không đánh thức Lại Linh, hỏi nhỏ:

“Mình đang ở đây”.

Cô không tìm được Hi Nhiên!

Không tìm được! Không tìm được!

Quá khứ, mỗi lần Từ Lại Linh gặp Lâm Hi Nhiên đều là tiệm ăn nhanh, nơi cậu ta làm việc, rồi hẹn thời gian gặp cậu ta ở thư viện. Nhưng khi cô thi xong, muốn báo thành tích cho Hi Nhiên biết, thế nhưng, cậu ta lại không thấy đâu.

“Lâm Hi Nhiên à? Cậu ta không có ở chỗ này”.

Trợ lý giám đốc đã gặp qua Từ Lại Linh mấy lần, nhìn cô dường như tới tìm người liên nhiệt tình trả lời cô: “Anh bạn này làm ở đây vốn chính là làm thay vị trí người bạn của cậu ta đang học đại học, chỉ làm một tháng thôi. Cô không biết sao?”. Bọn họ có nhiều chi nhánh, phần nhiều là bạn bè cùng học giới thiệu đi làm, cũng có người tốt nghiệp xong không học lên tiếp, dứt khoát trở thành công chức.

"Không có." Tại sao cậu ấy không nói cho cô biết? Có thể là bởi vì bọn họ cũng không phải là quá thân quen thôi. Cô có chút mất mát mà nghĩ, tâm tình đã tụt xuống tận đáy cốc rồi.

Nếu cậu ấy nghỉ việc rồi, chắc hẳn cậu ấy sẽ đến trường học. Từ thông tin của người trợ lý giám đốc, cô biết được khoa hệ lớp học của Lâm Hi Nhiên. Cô ngồi xe buýt, hướng về phía trường học của cậu ta.

Ước chừng 20 phút đường xe, cô nhìn ngoài cửa xe, xộc xệch nghĩ tới: cậu ta mỗi ngày đều đi xe đạp chạy tới chạy lui, không mệt mỏi sao?

Đến nơi, không cho phép bản thân do dự, cô tự do bước vào như trường đại học công lập, tìm khoa hệ của Hi Nhiên. Trường học của bọn họ hình như giống với khóa huấn luyện quân sự, chỉ định ngày kéo cò mới phải mặc đồng phục, thời gian còn lại, sinh viên được thoải mái mặc quần áo muôn hình muôn vẻ. Căn bản cùng với trường đại học thì không sai biệt lắm, không hề gò bó.

Cô cũng biết Lâm Hi Nhiên khi không có tiết học sẽ làm chuyện mình thích, thích đi nơi nào liền đi nơi đó, cũng không ở trong trường học hoặc trong phòng học. Kỳ thi của bọn họ hai lần cuối kỳ nên việc học không áp lực, không gấp rút và chặt chẽ.

Phong cách trường học hoàn toàn bất đồng. Nếu như nói, đây chính là hoàn cảnh mà Lâm Hi Nhiên đọc sách, như vậy, xem xét lại cô, chỉ hạn chế bản thân, quả thật cô không khác gì đang ngồi tù

Cô chợt hiểu ra một điều. Có lẽ bởi vì cậu ta hướng tới sự tự do cho nên mới lựa chọn như vậy.

Chưa quen cuộc sống nơi đây, cộng thêm cô một thân mặc đồng phục màu xanh lá cây khiến người khác chú ý. Cô tìm một vòng trong ra vòng ngoài nhưng cô không thấy Hi Nhiên đâu cả.

Rất hợp lý thôi, cô không biết ban cấp của Hi Nhiên ở vị trí nào, cũng không biết người ở nơi này, có thể tìm được người, còn phải nhờ vào vận số phi phàm của cô.

Nếu như cô có thể nghĩ sâu tính kỹ một chút, sẽ sớm phát hiện ra: hôm nay cứ như vậy mà chạy tới đây là rất lãng phí thời gian. Cô cho tới bây giờ đều không phải là người làm việc vội vàng, tại sao lại vọng động như vậy ?

Cô không hiểu.

Tỉnh táo lại, cô cảm thấy mình nên về nhà thay quần áo, tắm rồi nghỉ ngơi, không nên ở chỗ này giống như con ruồi không đầu, chẳng phải tìm bạn học cũng chẳng phải tìm người quan trọng nào.

Vì vậy cô lần nữa ngồi lên xe buýt, về nhà đi tắm.

Ăn cơm tối xong, làm bài tập xong, đi ngủ. Cô nhìn lên giá sách có tấm phiếu báo điểm, bên cạnh còn có sổ ghi chép của Hi Nhiên.

Năm phút sau, cô xuống giường, bắt đầu cố gắng kiểm tra toàn bộ. Cô tìm trong thùng giấy cuốn sổ lưu niệm khi tốt nghiệp trong nước, nghĩ may mắn ở thời điểm đó giữ nó lại, nếu không trong lúc tổng vệ sinh cô đã ném vào trong thùng rác.

Trực tiếp mở sổ ra, lật đến trang cuối cùng có ghi chép thông tin, cô tìm được lớp học của mình, tìm được tên Lâm Hi Nhiên, tìm được số điện thoại, sau đó ghi lại 7 con số.

“.....Xin lỗi quý khách, mã số này không đúng, xin quý khách kiểm tra lại.....”

Cầm ống nghe, đầu bên kia truyền đến âm thanh cứng nhắc lại kèm theo giọng nói được cài đặt sẵn, cô đứng ngây ngơ.

Số này không đúng? Số này không đúng?

Tại sao lại không đúng?

Một cổ tức giận không thể đè nén đột nhiên trào lên, thân thể hoàn toàn nổ tung, cô cầm điện thoại tay dùng sức ném về hướng giường đệm, biểu đạt nội tâm phức tạp, bất mãn mãnh liệt, thờ dốt thật sâu.

Điện thoại không được đề cập thận, rất nhanh vang lên tiếng “ ục ục”. Cô nhả hết dây điện thoại, bốn phía khôi phục lại vẻ yên tĩnh lắng đọng. Cô nhìn điện thoại, suýt nữa nó vì cô mà chịu cảnh phân thân, lại một lần nữa cảm giác cảm xúc của mình mất không chế mà không vì một lý do nào.

“ Vì sao mình lại vì cậu ta”. Cấn môi, cô tức giận quét hết đồ vật xuống, nhắc chân lên trùm hết đầu. “ Vì sao mình lại vì cậu ta..... Vì sao mình lại vì cậu ta.....”. Tự lẩm bầm, ép buộc mình ngủ.

Trần trọc trở mình, làm thế nào cũng không ngủ được, cô đem lý do đổ lỗi cho cậu em trai ở căn phòng sát vách đang chơi điện tử, trách em gái học tiếng Anh bằng băng ghi âm, thậm chí là tại ba và mẹ nhỏ to nói chuyện..... Vậy mà, cô cuối cùng cũng quyết định ngồi dậy.

Sắp xếp lại đồ trong phòng, sổ lưu niệm tốt nghiệp xiêu vẹo bị cô để qua một bên.

Thô lỗ bật đèn bàn, xé giấy ghi chép, cô quỳ trên mặt đất, xóc xệch ghi chép lại địa chỉ nhà Lâm Hi Nhiên bằng nét bút xiêu vẹo. Sau đó cất quyển sổ đi, cắm dây điện thoại về chỗ cũ, cắt giấy ghi chép vào hộp đựng bút máy.

Tắt đèn, cô vùi đầu vào giường, hi vọng trời nhanh sáng.

Vừa hết tiết học, Từ Lại Linh liền đeo túi sách, lần theo địa chỉ tới hôm qua ghi chép tìm đến nhà Lâm Hi Nhiên, đứng trước hàng rào gỗ trước nhà. Khi còn học trung học trong nước, Hi Nhiên chỉ cần nhảy qua cái hàng rào này là đến trường học. Lý do chỗ này không phải là nơi nổi danh trong nước, mà chỉ là vì đường xá đi lại thuận tiện, có thể chuyển hộ khẩu dễ dàng. Nhà cô ở khu trung tâm chợ nên rất ít khi đi về hướng này, nói đến hàng rào gỗ, liền

nghỉ đến mấy năm gần đây mới khai trường một vườn thú.

Ngẩng đầu nhìn nhà trọ trước mắt, xem ra nhà này ít nhất cũng phải 20 năm rồi.

Đang muốn ấn chuông điện, ngón tay đặt ở vị trí hình tròn màu đen, động tác bất giác ngưng.

Nếu người ở trong nhà đi ra, vẫn còn.....đường đột chứ?

Điện thoại không đúng, có thể hiểu là đã chuyển nhà đi nơi khác. Coi như Hi Nhiên ở nhà, cô chẳng qua cũng là vì muốn báo cho cậu ấy biết thành tích thi cử mà thôi, có cần phải hoảng hốt như vậy không? Hơn nữa, mặc dù cậu thật sự giúp cô không ít việc, nhưng cô cũng không cần quá gấp gáp vội vàng muốn nói cho cậu ấy biết rằng mình đã tiến bộ trong môn số học phân số.

“Em tìm ai?”

Từ sau lưng truyền đến câu hỏi với âm thanh trầm thấp không khỏi hù dọa cô. Vội vàng xoay người lại, chỉ thấy một thanh niên cao to trắng kiện lấp đầy tầm mắt của cô.

"A! Em. . . .". Ôi ! Người này có vóc dáng khổng lồ, quả thật có thể dùng lưng hổ vai gấu mà hình dung.

“Em tìm ai?” Thanh niên tới gần một bước, quan sát cô gái xa lạ, cũng không chỉ bởi đối phương có bề ngoài diễm lệ liền thương hương tiếc ngọc.

Bị anh ta nhìn chăm chú, Từ Lại Linh hung mãnh giống như động vật ăn thịt, nhắm ngay con mồi ảo giác. Mặc dù trời còn chưa tối, trời chiều chưa ngả bóng, cô nhạy bén lui một bước sang bên cạnh.

“EmEm muốn hỏi đây có phải Lâm gia không?” . Cô trầm tĩnh trả lời.

“Họ lâm có 3 hộ”. Đây là dòng họ rất thường gặp. Người thanh niên nhún mày.

“Emem muốn tìm một người tên là Lâm Hi Nhiên.”

“Em ba?”. Anh ta cắt đứt lời cô.

Em ba? Từ Lại Linh vẫn không hiểu anh ta là người như thế nào, chỉ thấy anh ta lướt qua mình, tiến bước cửa chính lầu dưới, cũng không quay đầu lại nói: “Em ba không có ở đây”, rồi nhìn lên trên lầu.

Ý của anh ta là anh ta biết Lâm Hi Nhiên, nhưng cũng có ý muốn nói với cô là nên cẩn thận, có thể mình là một thanh niên nguy hiểm.

“Xin hỏi lúc nào thì bạn ấy sẽ trở lại ạ?”. Cô mới bật thốt lên lời nói, ngay cả mình cũng cảm thấy kinh ngạc.

Người thanh niên nhìn cô một cái, đơn giản nói: “Sang năm”.

“Hả?”. Cô ngơ ngẩn. Cái vui đùa này.....quá nhàm chán, cũng quá không thú vị.

Cho mình là kẻ ngu, bị người khác đùa bỡn, cô tức giận nghĩ quay đầu lại chuẩn bị đi, người thanh niên kia thấp giọng nói: “Em ba.....Hi Nhiên tạm thời nghỉ học. Em ấy đi du lịch vòng quanh trong nước. Em ấy dự tính sang năm, khoảng tháng 3-4 mới về”. Ngay cả anh ta cũng vừa mới biết là tuần trước Hi Nhiên đã sớm làm xong thủ tục tạm nghỉ học, chuẩn bị cưỡi con ngựa sắt vụn kia đi du lịch --- ----chỉ là người này luôn như vậy, biết nhưng không thể trách.

Du lịch.....?

"Lừa gạt. Người.". Cô không tự chủ lắm bả nói, chấn động vô cùng.

"Em có thể đến trường học của Hi Nhiên hỏi thì biết". Nhìn cô giống như bị sét đánh, vẻ mặt kinh ngạc khó có thể chấp nhận, anh ta lại bổ sung thêm: “Anh là anh trai của Hi Nhiên”. Dứt lời, không có dừng lại thêm, thậm chí còn không lịch sự mời cô uống ly trà, liền cầm đầu cắm cổ đi lên lầu.

Anh trai? Bọn họ căn bản không có bất kỳ điểm nào giống nhau ! Từ Lại Linh đứng nghiêm tại bậc cầu thang, thật lâu không có cách nào nhúc nhích, trong đầu hỗn loạn.

Lâm Hi Nhiên. Tạm nghỉ học? Đi du lịch?

Sang năm mới trở về?

Tại sao. Cô không hiểu nổi, không hiểu nổi.

Cậu ta sao có thể nói đi là đi? Hơn nữa cậu ta mới chỉ là một học sinh, chỉ mới 17 tuổi mà thôi. Lại có thể tùy ý vứt bỏ tất cả, sau đó lại đi làm cái loại này.....Loại này.....Cô cho chuyện này chẳng có ý nghĩa gì.

Tại sao cậu ta lại có thể không quan tâm như vậy? Cậu ấy nghĩ gì?

Chẳng biết tại sao cô cảm giác rất tức giận. Cô làm sao lại muốn đi tìm cậu ta, lại có ý định chia sẻ dự tiến bộ rõ rệt của cô trong môn số học, lại nhận được kết quả như thế này, càng làm cô thất vọng, thất bại thảm hại.

Hôm đó, cô không biết làm thế nào mà mình về được đến nhà, chỉ là đêm hôm đó, cô mất ngủ.

Cũng không phải bởi vì quá mức kinh ngạc, mà là khi cô bình tĩnh lại, sau đó mới phát hiện, đến anh trai của Hi Nhiên cũng nói khoảng nửa năm cậu ta mới về.

Thế có nghĩa là, cô và Hi Nhiên sẽ không có bất kỳ liên lạc nào, ít nhất là trong vòng nửa năm.

"..... Lại Linh?"

Nghe giọng nói quen thuộc gọi mình, cô giật mình tỉnh giấc. Cơ hồ là hốt hoảng mở mắt ra. Gương mặt người đàn ông trước mặt cô xuất hiện trong giấc mơ của cô nhưng sao trong nháy mắt cô ghét cái hình ảnh lúc ẩn lúc hiện này thế. Đó là dạng lo lắng tiếc nuối tâm tình, đó là dạng hư hư thực thực đan xen, để cho cô theo bản năng cứ phải đuổi bắt.

“Lại Linh?”. Lâm Hi Nhiên thấy thế, thả mềm giọng nói: “Chúng ta đã đến”.

"..... A." Phát hiện mình làm chuyện ngu xuẩn, cô lập tức trở về thực tại, vội vàng thu tay lại, xoắn xoắn nhúm tóc. “Mình.....mình.....ngủ thiếp đi à?”

"..... Bạn chảy rất nhiều mồ hôi”. Hi Nhiên thuận tay rút giấy ra đưa cho cô.

"Vậy sao." Cô nhận lấy, cười một tiếng, khoe môi không tự giác cong lên. “Mình.....gặp ác mộng”. Cô nằm mơ thấy Hi Nhiên đứng ở đằng xa, không chút lưu tình mà cứ đi về phía trước. Cô làm thế nào cũng không đuổi theo được, chỉ có thể tro mắt đứng nhìn khoảng cách của Hi Nhiên càng ngày càng xa, cho đến khi bóng dáng của cậu ta hoàn toàn biến mất.

Cảm giác cậu ta biến mất khiến cho cô rét run.

“Bạn gần đây ngủ không được tốt lắm”. Hi Nhiên nhìn thấy quảng thâm nhân nhật trên mắt của Lại Linh, nên khẳng định như vậy. “.....Hi vọng chuyến du lịch nho nhỏ lần này có thể dễ cho em buồn lòng”. Hi Nhiên mỉm cười, cởi dây an toàn ra sau rồi xuống xe.

“A”. Không có nghe rõ lời Hi Nhiên nói bởi giọng nói quá nhỏ và thanh, cô mở cửa xe ra. Vừa ngẩng đầu nhìn thấy cảnh sắc xung quanh mình, cô ngây ngẩn cả người. “Hi, Hi Nhiên.Không phải là bạn phải về nhà sao?”. Nơi đây là nơi nào vậy a?

"Đúng vậy a". Hi Nhiên nâng môi lên.

"Thế nhưng trong. Nơi này là." Nhìn thế nào cũng không giống ngôi nhà bình thường

"Là Độ Giả sơn trang”. Hi Nhiên trả lời đơn giản, lại làm cho cô không hiểu ra sao.

"Chuyện này." Nhìn cách đó không xa, từng nóc nhà sơn đỏ, nhà gỗ nhỏ, cô thật sự không hiểu lý do gì mà bọn họ phải đứng ở chỗ này. “Vây.....mẹ của bạn chuyển đến đây ở sao?”.

Lâm Hi Nhiên cười ra tiếng. Đây được coi là biểu hiện hết sức kỳ lạ, từ trước đến nay cậu là người biểu hiện cảm xúc cực kỳ nhạt.

Cũng vì vậy, Từ Lại Linh không để ý mình đã nói cái gì khôì hài vui vẻ như là một chuyện cười thú vị, cô tròn to đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chú Hi Nhiên.

“Không, chúng ta trước tiên phải ở nơi này một buổi chiều, ngày mai mới đi thăm mẹ mình”. Ngừng cười, Hi Nhiên đi đến chỗ ngồi ở phía sau lấy ra hành lý giản tiện của hai người.

“Hà?”. Cô chỉ có thể bật ra từ nghi vấn này.

"Đến đây đi." Hi Nhiên nghiêng đầu mời mọc.

Cô chỉ có thể bị động đuổi theo bước chân của Hi Nhiên, nghe giọng nói ôn hòa của cậu đang giải thích qua loa với cô.

"Bạn thích cá heo không?"

Phong thủy hữu tình, bờ cát đẹp, thiên nhiên hoang dã.

Nghi Lan hấp dẫn động lòng người.

Nghi Lan ở phía đông bắc bộ Đài Loan, Lâm Hải. Giao thông trên thềm lục địa, nếu như muốn lái xe, chỉ có hai hướng giao thông, một là trong truyền thuyết 9 khóm 18 nguyệt – đường Bắc Nghi. Hai là dọc theo bờ Bắc Hải đi theo đường Tân Hải.

Có lẽ bởi vì giao thông không thuận tiện lắm lại thêm địa hình phức tạp nên quang cảnh ở Nghi Lan nhân tình thế thái đặc biệt thuần khiết, con người dễ gần, hơn nữa có nhiều người di dân từ các nơi tới đây mang theo sắc thái phong phú.

Nổi tiếng là dân tộc có nhiều hoạt động, đàn tể là nơi diễn hình diễn ra các hoạt động tể lễ. Mấy năm gần đây nhiều người đến đây ngắm cảnh, cộng đồng quốc tế quan tâm cũng chính là nơi này.

Cô phát hiện, Hi Nhiên thật biết đùa. Không phải hàng đêm nơi này toàn diễn ra các hoạt động vui chơi ca hát hay sao, mà sao bây giờ.....

"Oa ——"

Khi thấy cá heo nhảy vọt lên khỏi mặt nước, hơn 10 người đang ngồi trên thuyền không nhịn được cùng sự vui mừng mà cùng đồng thanh kêu lên. Thân thể ưu nhã mượt mà dưới bầu trời trong xanh, tư thái nhân nhã, cá heo nhảy lên như đang nói lời chào cùng mọi người.

"Hi —— Hi Nhiên, có cá heo!". Từ Lại Linh vốn rất tự chù, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của sinh vật này, cô cũng hưng phấn như một cô gái nhỏ, liêu mạng chỉ ra biển.

"Chúng ta rất may mắn." Hi Nhiên hơi mỉm cười nói. Cũng không phải mỗi lần ra biển đều có thể nhìn thấy cá heo nhảy. Hiện tại quả là không tệ, có lẽ thần biển nể mặt người con rể này chăng.

"Thật là đẹp.". Lấp ló trong mắt quang cảnh trong xanh xung quanh, cách đó không xa là đảo Rùa, biển trời một màu xa lá, cảnh trí tươi đẹp khiến cho cô trút bỏ vẻ thận trọng mà từ từ vui vẻ lên.

Hiếm khi nhìn thấy gương mặt vui vẻ của cô, Hi Nhiên cũng lộ ra nụ cười âm ỉ.

Để không kinh động đến cá heo, thuyền chờ người cũng sẽ không đến gần quá mức. Cho dù có thể nhìn như vậy cũng đủ làm cho người ta vui vẻ vỗ tay hoan hô. Nghe hướng dẫn viên trên thuyền giảng giải, chủng loại cá heo này có đặc điểm đầu mũi tròn hơi nhô ra là loại rất tích cực hoạt động, phân bố rộng khắp các nơi trên thế giới, từ vùng biển ôn đới đến vùng biển nhiệt đới.....

“Bạn có bị choáng váng đầu không?”. Hi Nhiên nhỏ giọng hỏi.

“Hả”. Cô theo phản xạ mà hướng đến gần Hi Nhiên.

“Không biết”.

"Vậy thì tốt."

Vốn là không muốn cô bị say tàu, định mở boong thuyền ra sẽ tốt hơn nhiều, gió biển dễ chịu, cô ở trên xe đều ngủ bù, hơn nữa cá heo cũng phân tán sự chú ý của cô. “Nên mang theo kem chống nắng”. Hi Nhiên đột nhiên nói, giờ tay vén mấy sợi tóc nhét vào sau tai cho cô.

"Là —— thật sao?" Nàng thẳng thắn nhịp tim, mọi cử động của Hi Nhiên trên người cô đều nhạy cảm cực độ

"Mặt bạn đỏ rần rần kia." Hi Nhiên cười trêu chọc.

“Mình á”. Cho là mình bị nhìn thấu, trái tim của cô co rụt lại, rồi sau đó mới phản ứng đến câu nói kem chống nắng kia, cô vội nói. “Không.....không cần bôi. Chỉ có một lúc mà thôi, mình không sợ râm đen, cũng không dễ dàng bị bắt nắng”. Đây cũng là lời nói thật.

“Vậy.....”. Hi Nhiên cười khế. “Chúng ta.....là đi chơi cả ngày”. Cậu không lạnh không nóng tuyên cáo.

"Hả?"

Nghe giống như là đang nói đùa, nhưng Hi Nhiên từ trước đến giờ không bao giờ nói giỡn với Lại Linh.

Cho nên, bọn họ lại thật sự chơi suốt cả một ngày.

Ngắm cá heo xong là đến thời điểm ăn trưa. Ném thử một chút đồ ăn vặt của địa phương, đậu phụ bao lạp nướng, rau muống chao tương, còn có canh bột gạo cùng thịt cuốn.

Ăn uống no đủ xong lại đi tiếp, đến Đông Sơn Hà và vườn Thủy Công đi xe đạp đôi, cô bình thường không biết đi xe đạp như con cừu nhỏ kia, dĩ nhiên khó khăn này không ngăn được cô, ngược lại hai người đồng thời cùng ngồi trên một chiếc xe mang đến cho cô một cảm giác mới mẻ. Dọc bờ sông, cảnh tượng trên đường đi, nào người, nào hoa cỏ cây cối lấp đầy tầm mắt, thoảng trong gió hương thơm cây cỏ, lòng dạ cũng không còn trống trải nữa. Vừa đúng có cuộc thi chèo thuyền thi đấu theo lời mời, chỉ thấy không ít người dưới cầu luyện tập, cũng coi như là một thể nghiệm mới.

Chạy mồ hôi, tắm rửa là tốt nhất. Vì vậy đi tới suối nước lạnh, bọn họ đi đến cửa hàng nhỏ ven đường mua thêm đồ bơi.

Nước suối giàu khoáng vật axit cacbon, nhiệt độ thiên nhiên 22 độ C, chất nước trong suốt, dưới đáy suối không ngừng nổi lên những mảng bọt khí, giống như là đang ngâm ở trong bồn thủy tinh.

Trước khi đi, Hi Nhiên còn đặc biệt mua chè dương canh ở suối nước lạnh, cười nói rằng khi trở về sẽ rất hữu ích. Bữa ăn tối thưởng thức cá mực, cô

cùng mua không ít mứt hoa quả cùng bánh lười bò.

Lấp đầy cái bụng, trở lại Độ Già Sơn Trang cũng đã là 9h tối.

Trong nhà gỗ nhỏ có kèm theo phòng tắm được lắp đặt thiết bị, một người hai gian phòng. Rất công bằng, rất quân tử, Hi Nhiên chính là loại người này, sẽ không nhân cơ hội này chiếm tiện nghi hoặc có tư tưởng tà ác hại người, cô rất hiểu điều đó.

Tắm xong, thay quần áo mặc ở nhà, cô đứng bên phòng Mộc Lan hưởng thụ gió đêm mát mẻ.

Cô đã thật lâu thật lâu không có thả lỏng như vậy. Suy nghĩ một chút lần trước ra cửa du ngoạn, có lẽ là thời điểm Sở nghiên cứu tổ chức cho nhân viên mới đi, hơn nữa khi đó là cô bị chị nhân viên lâu năm trong công ty buộc đi, dĩ nhiên không có cảm giác chơi thoải mái như hôm nay.

"Muốn uống sao?" Lâm Hi Nhiên cầm bình nước suối có thả vài viên đá, đi tới bên người cô.

"Cám ơn." Nhận lấy, uống một hớp, vị giác được kích thích bởi nhiệt độ thanh lạnh khiến cho Lại Linh nói thanh thanh: "Thật là tuyệt! Mình không nhớ rõ lần cuối cùng uống nước có gas là lần nào nữa".

"Bởi vì bình thường bạn quá bận rộn." Hả là nên ra ngoài đi chơi một chút.

Cô thờ dãi nói: "Hết cách rồi, hiện tại.....công việc có chút không thuận lợi". Cô sơ lược nói với Hi Nhiên.

"Mình muốn.....Bạn đừng quá nghiêm khắc với bản thân". Hi Nhiên không hiểu công việc kinh doanh của cô, dĩ nhiên sẽ không hiểu điều khó khăn mà cô gặp phải nhưng anh biết, cô đối mặt với công việc như lên dây cót, một chút sơ sót cũng không được.

Từ trước đến giờ luôn là như thế.

"Bạn cảm thấy mình rất nghiêm túc sao?". Lại Linh mím môi hỏi. Cô đã tận lực công và tư rõ ràng cơ mà.

Cho nên, cậu ấy không phải mới vừa nói là ý này sao? Cô lập tức phản ứng nghiêm túc, làm cho Hi Nhiên bật cười. Nhìn Lại Linh không trang điểm, ánh trắng mỏng lung chiếu nhẹ lên khuôn mặt cô, lúc ẩn lúc hiện nhìn rất xinh đẹp.

Cô thường ngày luôn luôn chỉnh tề, duy chỉ có trước mặt Hi Nhiên, cô sẽ thả tóc dài, mặc quần sooc kết hợp với áo T-shirt, thể hiện một phong cách khác – lười biếng mà hấp dẫn.

Là lúc nào bắt đầu đây?

Hi Nhiên như có điều gì suy nghĩ, cười một tiếng.

"Như vậy đi, bạn mua lại chè dương canh của mình, hôm sau đến công ty thì chia cho đồng nghiệp ăn thử".

"Hả?". Cô mở to đôi mắt. Việc cô nghiêm túc với chè dương canh thì có quan hệ gì? "Cái này.....". Chia cho đồng nghiệp ăn? Quan hệ của cô với nhân viên không được khá cho lắm.

"Nơi này ít ánh sáng, nhưng lại rất nhiều sao". Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, Hi Nhiên nhàn nhạt nâng khóe miệng lên.

Có lúc bạn ấy cũng sẽ như thế. Cầm đầu cầm cổ nói sang chuyện khác, nếu không chính là câu trước câu sau không trả lời. Coi như biết bạn ấy lâu như vậy, cô vẫn không có biện pháp tiếp chiêu linh hoạt này.

Thiệt là. Cô cười, rướn cổ lên.

"A.....". Hình như cũng thật lâu rồi, ở căn hộ của chính mình, cô cũng không nghĩ sẽ mở cửa sổ ra ngắm nhìn những vì sao.

Lấp lánh lập lờ, giống như những viên kim cương ở trên cao đang khiêu vũ.

Một làn gió nhẹ lướt qua mặt, cô thuận thế nhìn gò má của Hi Nhiên, trong nháy mắt bỗng quên là mình muốn nói gì. Quần áo đơn bạc, nhìn bạn ấy thật thon gầy. Tóc mái thưa tán loạn trên trán, hơi ướt bởi vừa tắm xong, cô có thể ngửi thấy mùi dầu gội thơm ngát.

Tuy không có những năm tháng khắc cốt ghi tâm, nhưng khi học xong, bước chân vào xã hội, trên con người ấy, cô không tìm thấy sự thay đổi nào.

Cô cảm giác như quay trở về quá khứ. Có lẽ bóng đêm say lòng người, có lẽ vũ trụ quá lãng mạn, cô sinh ra kích động khác thường, muốn mở miệng nói cho Hi Nhiên biết bí mật đã chôn sâu rất lâu rồi.

Đây là một cơ hội tốt, nói đi! Thật chẳng lẽ muốn lừa gạt cả đời sao?

"Hi." Mở ra môi, đáy lòng cô quán quanh một câu chữ đơn giản như vậy nhưng không biết tại sao nó cứ mắc ở cổ họng, cố gắng sắp xếp gọn gàng từng câu từng chữ, thế nhưng vẫn hóa vào hư vô.

"Sao?" Hi Nhiên nhìn Lại Linh, mặt mày tĩnh lặng.

Cô lại nhìn Hi Nhiên chăm chăm, rồi cười. Thật phải nói sao? Hi Nhiên đối với cô sẽ có tình yêu sao? Nếu như không có thì làm thế nào?

Bạn ấy đối với mỗi người cũng ôn hòa, chỉ cần là đối phương chủ động, bất luận là ai cũng sẽ làm bạn với người đó. Không phải duy nhất một mình cô. Khi không có cô thì bạn ấy cũng vẫn sẽ như thế. Có lẽ chỉ là bởi vì bọn họ quen biết nhau quá lâu rồi, trừ điểm này ra, Lại Linh cơ hồ không có bất kỳ lợi thế nào nữa.

Nhưng nếu bạn ấy chỉ coi cô là tri kỷ, cô nói ra khỏi miệng sẽ phá hỏng mối quan hệ này.

Hoặc là yêu thì sẽ có hạnh phúc, nếu không yêu thì cũng sẽ tàn phá tình bạn thành những mảnh nhỏ, chỉ có hai kết quả này, cô có quyết tâm tiếp nhận hay không?

“Lại Linh à?. Thấy cô yên lặng, thật lâu không nói, Lâm Hi Nhiên khẽ gọi.

“Hi Nhiên.”. Cô dời tầm mắt, không dám nhìn Hi Nhiên nữa, chuyển ánh mắt nhìn một vì sao, chậm chạp hỏi: “Tại sao bạn.Muốn dẫn mình đến đây chơi?”. Cô không ngu ngốc đến mức không nhìn ra lý do đơn thuần của Hi Nhiên là về thăm mẹ ở Nghi Lan.

“Bởi vì mình nhìn thấy bạn dường như rất mệt mỏi”. Hi Nhiên cười ảm áp, ôn thanh nói: “Công việc quan trọng nhưng luôn luôn bắt ép chính mình là không tốt. Nên ra ngoài chơi một chút, đối với bạn mới có lợi”. Không hề giả dối, chỉ có sự quan tâm thành khẩn.

Như vậy.Sẽ nghỉ lại ở nhà gỗ nhỏ, có lẽ Hi Nhiên băn khoăn cô sẽ bị gò bó khi ở nhà của mẹ bạn ấy. Bạn ấy luôn có chút tán mạn, nhưng đối với từng địa phương thì đặc biệt hiểu tí mỉ hiểu rõ.

Từ Lại Linh nhắm mắt lại.

“Hi Nhiên, cảm ơn bạn”. Cô buông lỏng bả vai, cười nhìn bầu trời. “Hôm nay, là lần đầu tiên trong đời mình được ra biển xem cá heo bơi lội, đi xe đạp đôi trên bờ sông, xem người ta chèo thuyền ở dưới cầu, còn rót nước suối lạnh. Điều này cứ như là ở trong chuyện cổ tích.Mình thật sự rất vui vẻ”. Thật đấy !

Cô làm sao có thể mất đi Hi Nhiên.Làm sao có thể đây.Bạn ấy đối với cô.Quan trọng như thế.Dịu dàng như thế.

Nếu có lần sau. Có lẽ đề lần sau hãy nói.

Lần sau, lần sau. Cô đã từng tự nói với mình bao nhiêu lần sau rồi?

Đây quả thực là quá mâu thuẫn, vị trí của Hi Nhiên trong lòng cô là điều không thể thay thế, tình cảm của cô càng khó nói ra thành lời.

Cô làm sao lại chọn cách chật vật như vậy, khác gì người hấp hối đi vào ngõ cụt .

Cô vụng về nói về khóa học thiền, học được cách ngồi tĩnh lặng (chỗ này ta chém nhá . Trong bản convert là : Chỉ vào sao, nằng lung tung vụng về nói giờ Đồng Quân khóa học được Tĩnh Tọa phương vị)

Cô thủy chung không dám cúi đầu xuống, bởi vì cô sợ chính mình là sẽ không giấu được nước mắt.

Cũng bởi vì như vậy, cô bỏ lỡ người kia đang đưa mắt thật sâu nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Lâm Hi Nhiên là gia đình đơn thân, chỉ có mẹ, nghe nói ba của Hi Nhiên đã qua đời.

Nhà bọn họ có bốn đứa bé, cả bốn người đều là con trai. Hi Nhiên là con thứ 3. Chỉ là, bốn anh em không cùng một mẹ. Tuổi của anh em họ thậm chí tương cận đến mức lấy tháng để phân lớn nhỏ. Em trai Hi Nhiên kém anh ta 5 tháng.

Như vậy, người mẹ ở Nghi Lan là mẹ đẻ của người nào đây?

Đáp án dĩ nhiên là, không biết.

Nghe nói bác gái coi 4 đứa trẻ là con đẻ, cho nên không phân biệt ai là con đẻ, ai là con nuôi. Trên thực tế cũng xác thực như thế, bất luận là thương yêu hoặc dạy dỗ đều vô cùng công bằng. 4 đứa trẻ không vì con đẻ con nuôi mà nặng nhẹ lẫn nhau.

Nhà bọn họ như vậy quả thật là có chút đặc biệt, nếu là gặp qua các anh em của Hi Nhiên sẽ cảm giác bọn họ không giống như người cùng một nhà. Từ dung mạo, cá tính, yêu thích, cơ hồ không có nửa điểm tương tự.

Duy nhất có ăn ý. Tuy khác cha khác mẹ nhưng sẽ không vì điều này mà không thống nhất với nhau. Từ lúc hiểu biết bọn họ đều hiểu chỉ có một mẹ, điều này thế là đủ rồi.

Thật ra thì chỉ cần để ý Lâm Hi Nhiên là có thể hiểu sơ lược cách thức dạy con của mẹ anh ta.

Đơn giản mà nói, chỉ cần không ăn trộm, lừa gạt, làm chuyện xấu nguy hại đến người khác, như vậy, muốn làm gì bà đều không quản. Chỉ là, mình lựa chọn thì mình phải chịu trách nhiệm với việc mình làm, không được về nhà khóc lóc vô ích.

Bác gái thật là lợi hại

Có thể thấy tư tưởng nuôi dạy này đặc biệt với 4 đứa trẻ, khiến cho Từ Lại Linh suy ngẫm. Bà sẽ không bởi vì con trai mang phụ nữ về nhà rồi liệu mạng đời cưới, bà chỉ lặng lẽ quan sát, nhưng chính là như vậy mới thật là đáng sợ.

Cô luôn có cảm giác mình hoàn toàn bị nhìn thấu. Cũng vì vậy, mặc dù bác gái hiền hòa, là người cực tốt, Từ Lại Linh cũng không cách nào buông lỏng trước mặt vị trưởng bối này.

Hôm sau tới nhà làm khách, cùng ăn cơm với mẹ của Hi Nhiên. Buổi chiều pha trà hàn huyên, cô vẫn luôn trong trạng thái cư xử thận trọng. Cho đến khi lên xe chuẩn bị trở về Đài Bắc, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Chính đốn lại tâm tư. Thứ hai, công việc lại bắt đầu.

Hao phí cả buổi sáng, cuối cùng cô cũng thẩm duyệt xong toàn bộ tài liệu để trên mặt bàn, mắt khô khốc, hơi dựa vào thành ghế, vô ý lại nhìn lên cái túi xách để trên tủ.

“A.....”. Ở bên trong là chè dương canh mà Hi Nhiên muốn cô nếu có cơ hội thì nên đưa cho nhân viên cấp dưới cùng nếm thử nhưng sáng nay vội vàng cô liền quên mất, không bỏ vào tủ lạnh, không biết có còn dùng được hay không?

Vừa định đứng dậy, đã có người gõ cửa.

“Phó.....Phó chủ nhiệm?”. Nhân viên nam vẻ mặt hốt hoảng, muốn nói lại thôi.

"Chuyện gì?" Dù sao cũng sắp tới giờ ăn trưa, lát nữa sẽ đưa cho bọn họ. Cô nghĩ.

"Phó chủ nhiệm..... Cái đó....."

Cô nhìn ra được có điều gì đó không bình thường. Thế nào?"

Nhân viên nam lau mồ hôi, nhắm mắt, mặt hồng hồng, nói:

“.....Phó chủ nhiệm, việc kia, nguyên liệu có vấn đề. Đưa cho hãng gia công làm nhưng cơ khí làm hỏng. Chúng ta, quy cách hàng hóa cùng dây chuyền sản xuất cũng chết rồi”. Tiếp tục như vậy nữa có thể sẽ dẫn tới tình trạng kéo dài thời gian giao hàng.

Cô hé mắt, nam cá dưới dự đoán cô sẽ bộc phát tính khí chỉ trích, nhưng không ngờ cô lại cầm cái túi trên bàn rồi ném cho hắn:

"Cất giúp tôi vào tủ lạnh ở phòng giải khát"

“Gi?.. Nam cấp dưới biến thành đại ngọc

"Nhanh đi a!". Cô thúc giục, cầm điện thoại nhấn mã số, nghiêm mặt nói: “ Alo, ngài khỏe chứ. Tôi là Từ Lại Linh phòng Khoa học kỹ thuật của Đường thị, phiền tìm giúp tôi Vương tiên sinh.....”.

Mỗi ngày tan học, Từ Lại Linh luôn nhìn ra cổng trường.

Bởi vì cô chờ đợi Hi Nhiên sẽ đột nhiên xuất hiện. Cô đã từng làm cho cậu ấy tức giận nhưng bây giờ cô tình nguyện thà để cho cậu ấy đứng ở đấy mặc cho mọi người xem xét còn hơn là không nói lời nào, tự nhiên biến mất khỏi thế gian

Vậy mà, nửa năm trôi qua, cô thất vọng

Đến cuối năm thứ 3, cô chuẩn bị luyện thi, tự ép mình đừng nghĩ đến việc đó nữa, nên để tâm vào việc học. Các cuộc thi vào trường Đại học luôn bận tới mất tới mũi, cô không có thời gian nhớ đến người bạn đồng học của mình.

Cơ hồ như là một loại phát tiết, cô đem toàn bộ tâm lực cùng sự tập trung vào học hành, thành tích đột nhiên tăng mạnh, nhưng cô càng lúc lại càng cảm thấy trống rỗng.

3 – 4 tháng sau, tâm tình của cô càng cảm thấy không yên. Trong nhà không có ai dám trêu chọc cô, ngay cả cậu em trai nghịch ngợm cũng tránh xa cô. Bọn họ nói đây là biến chứng của việc thi liên tục nhưng chỉ có chính cô mới biết lý do tại sao.

Tình hình cứ thế kéo dài đến Rằm tháng 7, cuộc thi có nhiều gặt hái.

Cô chuẩn bị đầy đủ, cho đến ngày thứ 3 đã thi xong toàn bộ. Cô chắc chắn mình có thể thi đỗ vào đại học năm thứ nhất, cùng với thời điểm này trong nước. Quả đúng là Hi Nhiên nói không sai, trường trung học rất giống trong nước.

Danh sách niêm yết ngày ấy, cô không đi xem. Ngược lại em gái rất ra dáng gà mẹ gọi điện thoại về nói tên cô quả nhiên đã có trên bảng thi đỗ.

Không có cảm giác vui sướng quá mức, trong lòng chỉ là muốn nhưng : thôi, cứ như vậy đi.

Kết thúc thôi, cuộc đời của cô có thể bắt đầu đi về phía một người khác, lại bắt đầu một giai đoạn khác.

8h tối, trong nhà không có ai, cô nhìn chăm chăm bộ phim trên ti vi, khóc rồi rít. Nhớ tới mình có thể sống tốt mấy năm cho quên chuyện cũ đi giống như trên ti vi, cô cảm hộp điều khiển chuyển đông chuyển tây, không có cách nào dừng lại tại kênh nào đấy, 5 phút đã trôi qua.

"Thật nhàm chán." Tắt TV, cô lui về phía sau nằm vào ghế salon.

Cô nên đi ra ngoài dạo phố, cũng rất lâu rồi chưa mua thêm quần áo. Khi còn bé thì còn háo hứng mong chờ đêm từng tập manga.

Có nhiều chuyện để làm nhưng cô không còn hứng thú nữa rồi.

Ngồi dậy, cô chuẩn bị trở về phòng ngủ, có lẽ ở Đại Thụy bây giờ là 10h, ngày mai là ngày thi liên thông là xong, cô có cảm giác hưng phấn.

Linh! Tiếng điện thoại vang lên, cô thuận tay bắt máy.

“ Alo, xin hỏi tìm ai ạ?”.

“.....Xin giúp chuyển máy cho Từ Lại Linh”.

Âm thanh có chút quen thuộc, đầu óc cô mơ hồ tìm tòi lại, trong ngực cũng có phản ứng theo giọng nói trầm nhẹ trong loa.

“ Chính là tôi đây”. Cô không phát hiện âm thanh của mình có chút run rẩy.

"A. Bạn. Lại linh, mình là Lâm Hi Nhiên, bạn. . . . Nhận ra mình không?" Có chút thử dò xét cùng do dự hỏi.

". Dĩ nhiên nhớ!" Quả thật nói nhầm

Cậu giống như là thở phào nhẹ nhõm

"Hiện tại bạn có rảnh không?"

“ Hả?”. Lâu như vậy không thấy động tĩnh gì, bây giờ lại nói lời dạo đầu này thật sự là quá tệ mà.

" Mình đang ở trước cổng nhà bạn, bạn có thể ra ngoài một lát hay không?".

“Hả”. Cô sững sờ, rất nhanh vọt tới cửa sổ sát đất trước, kéo rèm viền tơ ở cửa sổ ra nhưng từ góc độ này không nhìn thấy cột điện thoại ở đầu hẻm “ Được, mình xuống ngay đây”. Cô không suy tư đồng ý, sau đó lập tức cúp điện thoại, nắm cái chìa khóa trong tay rồi chạy xuống tầng lầu.

Cô tức giận thở gấp o o , ở dưới đèn đường, thấy cái người chết tiệt phía trước.

Cậu dắt cái xe đạp màu xanh dương, cồng trên lưng một túi lớn, mặc như gió như mây ngao du bốn phương trời, vẫn cái lưng gù kia. Phát hiện cô đến, cậu nhẹ nhàng mỉm cười với cô.

"Lại Linh." Cậu hô lên.

Ngực cô hưng hăng rút chặt. Trong giây lát mới nhớ ra phải chạy tới đánh cậu ta hai quyền. Xác nhận đó không phải là ảo ảnh. Có cái ý nghĩ này là bởi mấy tháng qua đè nén tức giận trong lòng, bây giờ toàn bộ phải trả lại cho cậu ta.

“ Bạn. làm sao bạn biết nhà mình?”. Khóe miệng thốt lên giọng điệu không tốt, đối mặt với cậu ta, cô luôn mất đi suy tư cùng tỉnh táo.

“ Mình hôm nay mới về Đài Bắc. ”

“ Hôm nay?”. Rõ ràng là nói 3-4 tháng sau phải trở về. Thế mà. Rốt cuộc là cậu ta chạy đến những nơi nào?

"Ừ." Hi Nhiên luôn dịu dàng cười cười như vậy, nói: ". Hôm nay niêm yết danh sách thi đỗ đại học , có đúng hay không?" Cậu nghe tin tức trên radio.

Cho nên vừa về đến Đài Bắc, cậu thậm chí ngay cả cửa nhà còn chưa chạm chân đến mà đi tìm Lại Linh trước.

Cô nhìn Hi Nhiên, không hiểu câu hỏi của cậu ta có ý nghĩa gì.

"Bạn thi đỗ trường mà bạn thích sao?"

"Ừ." Cô vô ý thức đáp trả.

Hi Nhiên cười lên, vẻ mặt giống như là chính mình thi đậu vậy, rất vui vẻ.

"Chúc mừng bạn" Cậu biết Lại Linh nghiêm túc học hành đến cỡ nào.

"Bạn." Cô chợt hỏi: "Bạn là đặc biệt. Tôi chúc mừng tớ sao?" Cô quả thật không thể tin được, hành động của cậu ta làm sao lại đơn thuần như vậy, lại trực tiếp như vậy?

"Đúng." Hi Nhiên cười mị, chớp chớp tròn mắt, "Trừ lần đó ra. Bạn sinh vào tháng 8 phải không." Cậu tìm trong sổ ghi chép vừa đúng thấy ngày sinh nhật của Lại Linh.

Lại Linh nhìn Hi Nhiên để túi đeo trên lưng xuống. Sau khi mở ra, bên trong cầm một cái hộp bằng giấy lên, tự đưa cho cô.

"Mặc dù có điểm sớm, chỉ là, sinh nhật vui vẻ."

Hi Nhiên cười khi thấy nước mắt của Lại Linh tràn ra, cô ngây ngô ngạc nhiên không biết nên có phản ứng gì, chỉ có thể ngây ngốc nhận lấy. Xé giấy gói quà ra, món quà của Hi Nhiên hiện ra trong tay cô. Đó là một Phong Linh bằng gốm đậm chất dân tộc (mình đoán Phong Linh là chuông gió)

“Đây là sản phẩm thủ công mỹ nghệ của địa phương, người ta dạy mình làm. Đáng vẻ không được để nhìn cho lắm. Nhưng âm thanh rất êm tai”. Hi Nhiên mặt có chút hồng, nhẹ nói.

Cũng không biết tại sao, lúc cậu đang đi đường luôn là thỉnh thoảng sẽ nghĩ đến Lại Linh.

Không phải là người khác, chính là chỉ muốn đến Lại Linh

Có lẽ là do đang mang vật kỷ niệm trên vai. Hi Nhiên cảm giác mình cần bản chưa bao giờ biết cách làm thế nào mở miệng tặng quà cho người khác.

Vừa lúc Lại Linh sinh nhật, coi như món quà kỷ niệm này là quà sinh nhật cho cô. Hi Nhiên nghĩ rất đơn thuần như vậy. Nghĩ là làm luôn.

Hi Nhiên cười. Lại Linh ngần ngừ ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào cậu ta, ánh đèn đường vàng hắt bóng dáng nhàn nhạt chiếu xuống bao quanh cậu ta. Có cái gì đó len lỏi ở đáy lòng cô nhưng giờ phút này phải khó khăn khắc chế cảm xúc.

Càng không ngừng bảo vệ thì lại càng sinh ra hấp dẫn.

Kết quả thi Đại học so với vật trong tay Lại Linh mà nói không có giá trị bằng Phong Linh này, hình như là không ngang giá.

“Phó chủ nhiệm, nhân viên sửa chữa đã đến rồi!”. Nhân viên nữ vội vàng báo cáo.

Ra hiệu là mình đã biết rồi, Từ Lại Linh tiếp tục bàn bạc với người ở trong điện thoại.

". Đúng, đúng. Không cần gấp gáp, thật ra thì bên anh cũng coi là người bị hại. Được, xin mau sớm đem nguyên liệu đưa tới. Được, cảm ơn anh."

Dập điện thoại, cô đi ra phòng làm việc của mình, hướng về phía nhân viên cấp dưới:

“4 giờ chiều ngày kia nguyên liệu mới đạt tiêu chuẩn sẽ được đưa đến, nếu như trước đó bên cơ khí vẫn chưa sửa chữa được, tôi sẽ liên lạc với hãng bên kia thương lượng kéo dài thời gian sử dụng dây chuyền sản xuất. Nếu có vấn đề gì thì báo cáo cho tôi biết”.

Chỉ thị đưa ra, toàn bộ nhân viên bắt đầu bắt tay vào việc.

Giám đốc của hãng bên kia đã đi ra ngoài, tình trạng lo lắng xuất hiện, Từ Lại Linh dùng di động và điện thoại của công ty để giữ liên lạc. Kỳ thực rất ít người xử lý khắc phục hậu quả những vụ việc như thế này, chỉ có Từ Lại Linh là vị trí trung tâm, vừa phụ trách vừa điều hành công việc.

Máy vi tính trước mặt vẫn ở trạng thái chờ hoạt động, cô nhận được điện thoại của nhân viên nói nguyên liệu đã được chuyển tới, lập tức gọi cho hai nhà máy bên kia thương lượng giúp đỡ xử lý công việc.

Chính cô cũng tự mình đi xuống xưởng kiểm tra, hai nhà máy chỉ có một dây chuyền sản xuất có thể sử dụng, tốc độ sẽ khá chậm, may mắn lúc 6 giờ thợ cơ khí thuận lợi sửa xong, khôi phục sản xuất, dự tính ảnh hưởng không quá lớn.

Trở lại công ty, đã là mười một giờ đêm, mọi người mệt mỏi nằm xoài tại chỗ ngồi.

Hiện tại chỉ chờ hãng giao hàng, kiểm tra phẩm chất sau đó nộp báo cáo.

“Phó chủ nhiệm, làm thế nào trong thời gian ngắn như vậy mà cô lại điều được nguyên liệu đến?”. Có người không nhịn được hỏi, nếu không phải nhanh có nguyên liệu thì dù thợ cơ khí sửa xong dây chuyền thì cũng không có cách nào làm ra sản phẩm”.

“Nguyên liệu này là của bên chuyên cung cấp nguyên liệu. Tôi đã từng nói với bọn họ là nguyên liệu này có vấn đề. Chính vì thế lúc sang bên đó tôi có mời theo người kiểm nghiệm, vừa có ý nhắc nhở bên đó. Sau này mới biết là nhân viên cấp dưới của bọn họ giờ trở quý, làm tổn hại đến danh dự của bọn họ. Người quản lý bên đó đổ trách nhiệm cho nhân viên nhưng vẫn bị đuổi việc. Bên họ rất xin lỗi bên công ty chúng ta cho nên đồng ý vận chuyển một nhóm nguyên liệu mới.”. Cứ như vậy, công ty sản xuất cùng công ty cung cấp nguyên liệu quan hệ hợp tác tốt cùng tin tưởng lẫn nhau sẽ duy trì được quan hệ hợp tác vui vẻ. Cô ngày ngày làm thêm giờ, cũng không phải chỉ có núp trong phòng làm việc chăm chăm kiểm tiền lương.

Cô dựa vào cánh cửa, uống ly trà ướp hương, từ từ rồi nói tiếp:

“Tôi muốn nói cho mọi người biết rồi nhưng không biết mọi người lại có động tác nhanh hơn tôi, như thế lại tiền trăm hậu tấu”. Kết quả lại còn làm hỏng dây chuyền cơ khí.

Mặc dù là chậm một bước, cuối cùng vẫn có được cứu trợ.

Mấy nhân viên cấp dưới một hồi đỏ mặt tới mang tai. Thật là không nói ra lời. Thật sự bọn họ muốn làm ra sản phẩm khiến cho cô mất mặt. Không ngờ ngược lại khi sản xuất lại xảy ra chuyện như vậy.

"Thật xin lỗi, phó chủ nhiệm." Máy nhân viên ủ rũ cúi đầu.

"Thôi." Dù sao tạm thời là không có vấn đề gì."Tuần sau tìm thời gian, hẹn với nhà máy bên kia nói lời xin lỗi". Cô cũng sẽ đi cùng.

"Phải". Nhân viên cấp dưới xấu hổ.

Hi Nhiên trước kia đã từng cùng cô tán gẫu qua cách giáo dục của mẹ cậu ấy. Đúng là, thay vì trừng phạt trách cứ, không bằng sửa chữa thiếu sót đó, rồi từ đó rút ra kinh nghiệm cho bản thân. Nếu chỉ trách tội cũng không thể học được điều gì. Cô cảm thấy quan niệm này rất có đạo lý, vô thức cô lại sử dụng điều này để khắc phục yếu điểm của bản thân và áp dụng với các em mình.

Bất luận là trước khi thăng chức lên Phó chủ nhiệm hay áp dụng với nhân viên cấp dưới thì đều áp dụng phương pháp này.

Bọn họ cùng là đồng nghiệp với nhau, dĩ nhiên cũng chính là ở trên cùng một thuyền, nếu xảy ra vấn đề gì, cô cũng có trách nhiệm.

Biết sai là tốt, sau này đối xử với nhau cũng sẽ không lỗ mắng như thế nữa, không khí đột nhiên trở nên trầm trọng. Thật ra thì cô cũng không muốn trách mắng bọn họ, chỉ là nói ra những lời hóa giải những hiểu lầm của bọn họ.

Nhắm mắt lại, cô luôn luôn phân biệt bạn bè và cộng sự. Thật không biết làm thế nào để cải thiện tình hình này.

Một hồi chuông vang lên, cô chuyển tầm mắt, nhìn về phía phòng làm việc của mình, trên cửa sổ có treo chiếc phong linh làm bằng gỗ.

"Đứng rồi." Một hồi lâu, cô đi vào phòng giải khát, mở tủ lạnh công cộng, lấy ra một túi giấy. Tóc xốc xếch, cà vạt lệch, vẻ mặt của đám nhân viên cấp dưới như là cha mẹ chết, cô nghiêm trang nói: “ Ai muốn ăn chè dương canh?”

Ừ. Hi vọng đừng nhìn cô với vẻ mặt nghiêm túc như vậy.

Coi bọn họ như bạn bè.

Tuy không tốt đến mức gắn bó keo sơn nhưng thỉnh thoảng cũng có thể đi ra ngoài ăn một bữa cơm hoặc gặp mặt trò chuyện.

Mọi người đều nói cuộc sống ở đại học muôn hình muôn vẻ, nhưng, Từ Lại Linh sẽ không quá chìm đắm vào suy tư nhớ đến tháng nào có hoa tuyết, ngọn gió nào thổi đến đây. Cô chỉ hi vọng mình có thể tận hưởng những tháng ngày trôi qua phong phú như vậy

Vì vậy, cô điều chỉnh thời khóa biểu. Lâm Hi Nhiên ngày nào đó rảnh rỗi, cô tận lực cũng phải có. Lâm Hi Nhiên ngày nào đó có 8 tiết học, cô cũng sẽ lấp đầy môn học của mình.

Sau đó, chờ cậu ta gọi điện thoại tới mời cô, có lúc cũng sẽ đổi thành cô chủ động gọi trước.

“Ngày mai tớ muốn tham gia giao lưu hai bên”.

Trong tiệm ăn nhanh, Lai Linh đối diện với Hi Nhiên nói, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chăm chăm vào mục quảng cáo ưu đãi giá đặc biệt.

Hi Nhiên cuối cùng cũng từ trong vở ghi ngừng đầu lên. Cậu đang chuẩn bị làm gia sư cho học sinh tiểu học, vẻ mặt trước sau như một ôn hòa.

“Giao lưuVây hẳn là rất thú vị”. Hi Nhiên rất bình thản nói lên cảm tưởng.

“Bạn bè”.....Hai chữ này giống như một đường ngăn cách, mà người kia chưa bao giờ vượt qua giới hạn. Chưa bao giờ.

Đến tận cùng là tại sao a.

Nước nóng tạo thành một đám sương mờ lượn lờ bao trùm cả ở gương trang điểm, cô có chút ngần ngại viết tên Lâm Hi Nhiên ở phía trên, rồi sau đó đột nhiên tỉnh táo lại, phát hiện ra mình đang chìm trong suy nghĩ ngồn ngộn, mặt cô chuyển sang màu hồng, cô vội vàng quay đi hồng xóa chứng cứ.

Vội mình vào bồn tắm đầy nước nóng, cô nằm lên gạch men sứ lạnh lẽo nhẹ nhàng hừ một tiếng.

" Mấy ngày nữa là thứ bảy." Không có tiết học.

Rủ Hi Nhiên đi ăn Hamburg giá đặc biệt thôi.

Gần đây, có một học trưởng rất cần mẫn theo đuổi cô.

Người học trưởng kia học hành rất ưu tú, thể dục vận năng, cao 1m8, là nhân tài, ở trường học còn là trưởng hội học sinh, tham gia các hoạt động của trường rất nhiệt tình.

Các bạn khác nói xet về bất luận phương diện nào, hai người bọn họ đều rất xứng đôi.

Từ Lại Linh cảm thấy có chút buồn cười. Cô đối với vị học trưởng kia không có cảm giá, một chút xú cũng không có.

Cứ coi như mọi người phác họa hai người họ thành tài tử giai nhân, sau đó khi không có việc gì thì họ mang ra ghép đôi, cô đối với người bạn kia không có cảm giá. Cô cũng sẽ không bởi vì có một chàng trai xứng đáng với cô mà phải cùng đối phương lui tới.

Luôn bị các bạn học ghép thành đôi, điều này thật sự như món ăn không có dinh dưỡng. Sinh viên đại học còn có rất nhiều việc để làm.

Nàng lười phải giải thích, không muốn để ý tới.

Không ngờ giữ vững khiêm tốn lại bị biến thành một loại cam chịu, người người đều coi hai người bọn họ là người yêu công khai của nhau. Ngay cả người học trưởng kia cũng bắt đầu tự cho mình cái quyền làm “Hộ hoa sứ giả” (ý là người đưa đón)

"Lại Linh, bạn muốn đi đâu?" Học trưởng đứng ở ngoài phòng học chờ cô tan lớp, nhìn cô đi ra, đi theo bên cạnh hỏi.

Đã 6 tuần lễ nay cậu ta đứng ở cửa phòng học cản người. Từ Lại Linh tôn trọng vị học trưởng này nhưng thật sự không thích cậu ta làm như vậy, cô không hiểu mình làm cái gì khiến học trưởng hiểu lầm.

“Mình đi hẹn hò”. Cô bày tỏ một cách đơn giản.

“Thật sao?”. Cậu ta lập tức hỏi lại: “ Là nam?”. Lúc trước cậu ta nhận được tin tức có người nói thấy một người con trai đứng ở cửa trường học chờ Lại Linh.

Cô cảm thấy mình không cần thiết phải trả lời. Giữ yên lặng , không thả chậm bước chân.

Nhìn nàng không nói lời nào, học trưởng trong lòng để ý, rồi lại nghĩ biểu hiện tự nhiên.

"Lại Linh, bạn muốn cùng cậu ấy đi đâu?"

"Còn chưa có quyết định." MacDonald hoặc quán gà chiên Đức Châu. A, cô quên mang theo tiền thưởng rồi.

Nghe cô nói sơ lược như vậy, học trưởng không khỏi kéo cô lại: “ Lại Linh, mình không phải là muốn trông nom bạn, chỉ là.....mình thật sự lo lắng loại làm quen kia”

Cô tròn to hai mắt.

Lúc nào thì đến phiên cậu ta quản vậy? Cha mẹ cô còn chưa từng can thiệp vào chuyện cô lựa chọn bạn!

Tình huống diễn biến thái quá, cô quyết định phải nói rõ với cậu ta.

“ Học trưởng à, bạn của mình có chơi được hay không, là mình có quyền tự do lựa chọn”. Không ai có thể xen vào.

"Nhưng." Học trưởng nghiêm túc nhìn cô. “ Có rất nhiều người thích đáng về bên ngoài của bạn, chuyện này thực sự là rất nguy hiểm”. Ngộ nhờ một ngày nào đó bị lừa gạt thì sao?

Cô thiếu chút nữa"HAAA" một tiếng bật cười.

“Mình nghĩ người bạn kia của mình.....Là người mình đã biết từ trước, đặc biệt là bạn ấy không quan tâm hình dáng của mình thế nào.” Cô thậm chí hoài nghi người kia rốt cuộc có nhớ diện mạo của cô rõ ràng hay không

“Làm sao có thể?”. Học trưởng thất thanh, có đánh chết cũng không tin. Từ khi cô nhập học đã tạo thành oanh động, có rất nhiều bạn nam thích cô gái xinh đẹp, đều là con trai với nhau nên cậu biết. “Bạn đưa tên trường học hoặc thông tin của cậu bạn kia cho mình, mình sẽ điều tra giúp bạn”. Cậu có mạng lưới liên lạc rộng lớn nên xung phong đảm nhận việc này.

Cô vốn là không để ý đến học trưởng, đột nhiên nghĩ lại, mới chậm rãi nói:

“Bạn của mình không phải là sinh viên đại học, là học chuyên sinh. Bằng tuổi mình nhưng bây giờ học chuyên năm ba. Năm ngoái đã tạm nghỉ học”.

"Cái gì?" Học trưởng khiếp sợ vô cùng, khẩn trương nói: "Lại Linh, thế có nghĩa là cậu ấy không thi đỗ PTTH mà học trường dạy nghề à, như thế trình độ văn hóa cũng kém, bạn thế nào mà lại quen biết thứ người như thế?"

Thứ người như thế? Loại người này loại người như vậy? Từ Lại Linh gợn tái mặt.

“Bọn họ không có tiêu chuẩn, lại không ham mê đọc sách, không được dạy dỗ đến nơi đến chốn, rồi lại làm quen với bạn, sau đó bạn sẽ đi khoe khoang với các bạn khác rằng cậu ta còn nghỉ học ! Bạn thật.....”

Cô đưa ngón trỏ hướng về phía học trưởng, ngón cái hơi gấp, giống như là đang bóp cò:

“A”. Hô lên một tiếng, cô vừa giận vừa muốn cắt đứt những lời nói làm chê bai làm đau lỗ tai cô. Nếu cho học trưởng kia nói tiếp, cô không đảm bảo tại chỗ này cô sẽ làm ra cái dạng gì. “Học trưởng, xin bạn đừng ô nhục mình nữa”. Lời nói này biểu đạt ý gì, dùng cái mũi cũng biết ý là nhỏ mọn, kỳ thị người khác.

". Gì?" Hoàn toàn không hiểu cô là có ý gì.

“Học trưởng, mình trước kia nhỏ tuổi không hiểu chuyện thì đã từng cho là như vậy, nhưng bây giờ mình lại vô cùng ghét những ngày tháng trước đây của mình”. Cô thả tay xuống, lạnh nhạt nói: “Nếu như bạn nói bạn đọc nhiều sách nhưng chỉ là học được cách xem thường hoặc không tôn trọng người khác, như vậy, mình không biết được tốt cùng là bạn muốn học cái gì từ trong sách?”. Xoay người dõng bước.

Hắn ngẩn ngơ. "Lại linh ——"

"Đúng rồi, " Cô quay đầu lại. “Học trưởng, mình và bạn đều biết hai chúng ta căn bản không phải là đang tìm hiểu nhau, mình cảm thấy rất mệt mỏi. Nếu như bạn đừng tự biến mình thành trò cười thì xin dừng lại, bề ngoài và hành động không giống nhau như thế”. Cô không hi vọng lại nhìn thấy hắn lúc nào cũng đi theo cô hoặc tán gẫu về cô với các bạn khác. “Trong lạnh lùng có uyển chuyển, trong uyển chuyển lại hàm xúc”.

Có ý nghĩ ảo tưởng căn bản không phải là cô. Thật là nhảm chán.

Chuyện này có thể kết thúc. Sau khi lịch sự gật đầu, cô đi về phía cổng trường học.

Có người, ở bên kia chờ.

Cô chạy chậm đi tới, đứng lại bên cạnh người kia, theo thói quen kéo tai nghe của người kia xuống, gọi:

“Hi Nhiên”. Cô không phát hiện trên mặt mình có nụ cười rục rờ đến cỡ nào.

Cô.....Ở trước mặt người kia thì luôn biểu hiện vẻ mặt như thế, hình như càng lúc càng sáng sủa, càng lúc càng như một người khác. Lâm Hi Nhiên cúi đầu, đầu tiên là nhẹ nhàng ngẩng ra, rồi sau đó ánh mắt dần dần nhu hòa, từ từ mỉm cười.

". Có thể đi được rồi chứ?"

"Ừ." Cô ngồi lên xe đạp chỗ ngồi phía sau, vốn là chỉ có sắt, để cho tiện chở cô, Hi Nhiên trang bị thêm cái đệm. Mắt vòng vo vòng, cô chỉ về cô gái đẹp đang trước, rất dễ thấy đó là một cô gái có phong cách: “Hi Nhiên, bạn cảm thấy nữ sinh kia lớn lên sẽ trông thế nào?”.

“À.....”. Hi Nhiên nghiêng đầu nhìn theo hướng Lại Linh chỉ, nhìn trong đám người kia tìm mục tiêu nhưng bởi vì còn muốn khống chế đầu xe mà không cách nào vừa nhìn vừa lái xe, cậu khổ sở nói: “Bạn nói người nào? Thị lực của mình không tốt lắm.....”. Cậu thật sự không hiểu vì sao gần đây Lại Linh rất hay đột nhiên hỏi về những vấn đề này.

Lại Linh nhìn thấy điệu bộ của Hi Nhiên cố gắng tìm mục tiêu, không nhìn được ngẩng đầu lên cười một tiếng, nói:

“Hi Nhiên, mình cảm thấy quan hệ hữu nghị không dễ chơi, cùng người xa lạ ăn cơm không được tự nhiên lắm, về sau mình không tham gia nữa”. Cô không muốn tham gia.

Lâm Hi Nhiên mặc dù nghi ngờ vì sao cô lại nói sang chuyện khác, nhưng cuối cùng có thể chuyển tâm lái xe. Hi Nhiên đem tầm mắt hướng về đường phía trước nói, mặt mỉm cười:

“.....Ừ”. Hi Nhiên không ngăn lại cũng không phát biểu quá nhiều ý kiến.

Lối đi bộ, khí thải từ các loại xe khác khó ngửi, nhưng cô lại cảm thấy mình ghét ngồi trong xe đắt giá với hương thơm bao quanh cùng điều hòa mát mẻ

kia. Có lẽ, căn bản là do người con trai kia cùng mùi nước hoa khiến cho cô ghét.

Nhìn lưng của Hi Nhiên, giống như cây gậy trúc cong. Nhàn nhạt hương thơm xà bông từ trên quần áo của cậu ấy tỏa ra, cảm thấy mát mẻ sáng khoái.

Cô vẫn tương đối thích. Thích cảm giác được chung một chỗ với Hi Nhiên

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Phòng làm việc không khí thay đổi.

Chỉ có một chút, nhưng là Từ Lại Linh cảm nhận được.

Cô nghĩ, có thể là bởi vì cấp dưới trước làm việc gì sai, cho nên mới đối với cô tương đối lễ phép.

Nhưng dường như lại không chỉ là như vậy.

“Phó chủ nhiệm. Buổi trưa, chị không nghỉ ngơi ăn cơm à?”. Một nữ nhân viên nhút nhát đứng trước bàn của Từ Lại Linh, đầu cúi xuống trước ngực thật giống như đang đứng trước một nhân vật lớn mà nói chuyện với nhau.

“ Chị cần phải nghỉ ngơi?”. Cô kỳ quái nhìn nữ nhân viên kia.

“A”. Nữ nhân viên trẻ tuổi ngẩng mặt lên, lại hốt hoảng ngưng ngưng nói: “Chị.chị.chị có thể cùng.cùng đi ăn cơm với chúng em không?”. Một câu cuối cùng căn bản là dùng để mời đi ăn cơm.

Thế nào. Rất giống phim Nhật, một nữ sinh trung học trẻ trung tỏ tình với người yêu.

“Được”. Không sao cả, cô thu thập xong đồ sẽ đứng lên.

“Ôi”. Nữ nhân viên vui vẻ kêu lên, sau đó chạy đến bên ngoài báo cáo tin tốt.

Từ Lại Linh sững sốt một chút, trong tay còn cầm folder rời, không biết mình vừa làm cái gì để cho cô nhân viên kia kinh ngạc như vậy.

Mang theo nghi ngờ rời khỏi phòng làm việc, trước hết bị hai nhân viên nữ kéo đi xuống phòng ăn dành cho nhân viên ở lầu dưới.

"Nơi này nơi này!" Đã chiếm vị trí tốt, nhân viên hướng tới họ phát tay.

Từ Lại Linh ngồi vào chỗ của mình, sau nhìn lên, trừ bọn họ là phòng bảo vệ chất lượng ra, bên ngoài, còn có mấy cô phòng hành chính và hành chính tổng hợp. Ủ. Vốn cho là bữa ăn trưa, thế nào bây giờ nhìn lại giống như là liên hoan.

"Oa! Nhìn gần xinh đẹp hơn!" Da thật đẹp.

"Đúng không! Mình nói phó chủ nhiệm của chúng ta cực kỳ xinh đẹp á." Có thể làm mình tỉnh.

“Phó chủ nhiệm, chị chăm sóc da bằng cách gì thế?. Sản phẩm chăm sóc da ư?

“Phó chủ nhiệm, chị muốn ăn cái gì?”. Trái cây hay salad?

Từ Lại Linh nhìn họ, một hồi lâu nói không ra lời nói.

“Các cô.à, muốn ăn cơm sườn”. Vài đôi mắt nhìn cô khiến cô có chút lúng túng.

"Ah —". Lời nói ra đó không thể tượng tượng được lại được nói từ một người nổi tiếng. “Phó chủ nhiệm, chị thích ăn đồ nướng à?”. Nhưng làn da thoát nhìn thật đẹp mà.

"Rất thích." Chính xác mà nói, cô thích thức ăn chiên nướng.

“Thế, bình thường chị có dùng sản phẩm dưỡng da nào không?”. Thật muốn biết.

“Nước hoa hồng”.

“Cũng,thì ra làn da của phó chủ nhiệm sinh ra đã như thế”. Họ còn muốn học phương pháp chăm sóc da của phó chủ nhiệm để cải thiện làn da của mình đây.

“Các cô,tới tìm tìm tôi ăn cơm chỉ là muốn biết chuyện này thôi à?”. Cô bình thường rất ít cùng nhân viên thân cận.

“Đúng vậy! Phó chủ nhiệm, chúng tôi trước kia.....Ừ, cảm thấy chị dường như rất ghê gớm, là trước kia thôi.....trước kia ý mà!”. Liên tục đảm bảo. “Chỉ là lần này chúng tôi để xảy ra vấn đề...à.....chị không nổi giận, vẫn còn vì chúng tôi mà gánh trách nhiệm, hướng tới giám đốc lên tiếng xin xỏ nhận lỗi, chúng tôi mới biết, thì ra chị là người tốt đấy”. Ngượng ngùng gãi đầu.

Thật may là có phó chủ nhiệm nỗ lực bảo vệ bọn họ, kết quả tất cả nhân viên có liên quan chỉ bị tội liên đới, khấu trừ 3000 nguyên tiền lương, không có mất chén cơm hoặc là gây thành cái tội đại họa. Đương nhiên rồi! Phó chủ nhiệm là lo liệu đồng cam cộng khổ, cho nên bọn họ chẳng khác gì là hại phó chủ nhiệm nên cũng bị xử phạt rồi.

Nàng nhảy mắt, trước mắt đều là họ mang một ít xấu hổ cười.

“Phó chủ nhiệm.....Chị trước kia không hay cười, cảm giác rất khó đến gần. Chị là gần đây tương đối.....cũng khá hơn trước rồi đó”. Mặc dù nụ cười vẫn rất ít rất ít nhưng là ít nhất sẽ không ngày ngày đi làm với bộ mặt như lỗ vốn.

“Vậy sao.....”. Cô luôn là sẽ nghĩ tới Hi Nhiên nhắc nhở, cho nên bắt tri bắt giác liền chú ý thôi.

"Đúng a!" Nhất trí gật đầu, "Phó chủ nhiệm, chị năng lực mạnh, đáng người lại đẹp, thật ra chúng em rất sùng bái chị". Trước là rất sợ á.

Cô sùng sốt một chút, ngay sau đó rất nhát nâng lên khoe miệng: “Cám ơn khen ngợi”.

Oa.....Phó chủ nhiệm tự tin không nhấn nhó, thật sự là gây ấn tượng đó !

Khoảng cách được rút ngắn lại, họ vừa ăn vừa riu ra riu rít cùng Từ Lại Linh nói chuyện, hơn phân nửa câu chuyện là cô nghe còn họ nói nhưng không khí vẫn như cũ rất là vui vẻ.

Điều này làm cho cô nhớ tới thời điểm còn là học sinh, cũng sẽ có rất nhiều em ít tuổi đem đàn chị thành thần tượng. Chị là khi đó, cô cả ngày vội vàng đọc sách cũng không có giống như bây giờ nguyện ý cùng người khác tiếp xúc, cô cũng không quan tâm những em ít tuổi kia có thất vọng hay khổ sở gì không, chỉ là nghĩ đến bản thân mình thôi. Bây giờ nhớ lại, có khi lúc đó cô đã bỏ lỡ nhiều điều thú vị.

Càng đến gần mọi người tinh thần càng phơi phới, cô có chút ý tưởng to lớn hơn.

Người kia là người bạn tốt, trình độ học vấn mặc dù so với cô là thấp nhưng cô thà cự tuyệt ở bên cạnh người kia đối lại cô sẽ học được nhiều điều quan trọng hơn.

Bữa trưa là một thử nghiệm rất mới mẻ rồi cũng nhanh chóng qua đi, trở lại phòng làm việc, mấy nhân viên cấp dưới trước kia luôn nhìn cô không thuận mắt, bây giờ họ cũng sẽ chủ động chào cô, tất cả hình theo một quỹ đạo mới.

Cô nhận chức Phó chủ nhiệm được nửa năm, lần đầu cảm thấy mình tồn tại ở trong một tập thể. Quá khứ luôn là không hợp nhau.

Chỉ cần đối với người khác mỉm cười, người ta cũng sẽ đối với mình mỉm cười đáp trả. Hi Nhiên đã nói như thế.

Cho nên Hi Nhiên đối với cô luôn không nặng không nhẹ mà mỉm cười như thế, để cho cô thay đổi cách nhìn về cậu ta, để cho cô lâm vào tình trạng không cách nào tự kiểm chế mà mê luyến.

Trong ngăn kéo có đồ kêu “tắt” một tiếng, cô mới nhớ tới mình quên không mang đi động trên người, điện thoại thông báo có cuộc gọi nhớ, mới vừa rồi có lẽ có người gọi tới.

Lấy ra nhìn, quả nhiên có một thông tin nhấn lại. Là Hi Nhiên

Có chuyện gì tìm cô đây?

Đề xuống giọng nói hộp thư thoại, cô xem hướng đồng hồ điện tử, còn 10 nữa là kết thúc nghỉ trưa. Mang theo tâm tình vui vẻ chuyên chú nghe.

Nhưng khi tin nhắn thoại ngắn gọn phát xong lời nhắn, cô lại trừng mắt nhìn một điểm trên vách tường, nắm thật chặt điện thoại di động trong lòng bàn tay.

Nụ cười biến mất, vẻ mặt cứng ngắt.

Đại học, càng học lên cao càng nhiều học phần.

Lâm Hi Nhiên học chuyên hiệu hình như cũng thế. Năm thứ 4, cậu ấy một tuần nghỉ phép 3 ngày, học kỳ này chỉ cần học đủ 21 học phần.

Vì vậy hai người bọn họ có nhiều thời gian gặp nhau hơn.

Rất lâu, bọn họ sẽ ở quán cà phê hoặc là sẽ ở thư viện hơn nửa ngày. Có lúc đọc sách, Hi Nhiên sẽ nghe tai nghe, cô viết bài luận, chỉ là người nào làm việc của người ấy. Thậm chí không nói chuyện với nhau nhưng cảm giác như vậy rất tốt.

Cô cảm thấy Hi Nhiên rất giống bồn tắm đầy nước ấm.

Ấm áp, nhu nhu, ngâm ở bên trong rất thoải mái.

"Lại Linh, tớ có chuyện phải nói cho bạn."

Vào một ngày nào đó, Hi Nhiên chợt nói như vậy. Đúng lúc cô cũng vừa ra khỏi cửa, đang khóa cửa đi mua sách. Vì vậy họ hẹn gặp ở trạm xe lửa. Bọn họ rất ít hẹn ở nơi có nhiều người, hẹn ở trạm xe lửa xưa nay chưa từng có, đây cũng là lần đầu.

Đến địa điểm, nhìn thấy cậu ta đang giơ tay chào hỏi lại phát hiện bên cạnh cậu ấy một túi đeo lưng lớn chứa đầy đồ. Cô đã từng xem qua chính là cái kia.

Nếu là lên núi sẽ dùng túi màu đen to đeo lưng, cô đã từng nhìn thấy hơn hai năm trước, chính là ở lầu dưới trước cửa nhà mình chỗ buồng điện thoại đã nhìn thấy cậu ta đeo. Cô có dự cảm xấu, không tự giác nhíu mày.

"Hi Nhiên". Cô lên tiếng kêu lên.

Trông thấy Lại Linh, cậu âm ỉ lộ ra nụ cười.

". Cậu mang nhiều đồ như vậy muốn làm gì?" Trước tiên đem nghi vấn biết rõ.

"A. Minh muốn đi Tân Trúc một chuyến."

"Hôm nay?"

"Đúng vậy a."

Cũng quá đột nhiên chứ?"Bạn đi Tân Trúc làm cái gì?"

"Là muốn đi theo một người bạn học làm một ít đồ vật". Hi Nhiên dừng lại một chút. "Minh muốn ở đó cho đến khi kỳ nghỉ đông kết thúc". Không sai biệt lắm là hơn một tháng.

". Ah?". Bày tỏ này nghĩa là trước khi vào học bọn họ sẽ không có cách nào gặp nhau.

"Minh nghĩ nên nói với bạn một tiếng". Trừ người nhà ra, bạn là người duy nhất mình muốn tự mình thông báo. Cậu mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn bên ngoài nhà ga, trước mặt là chiếc đồng hồ điện tử cỡ lớn. "Xe lửa tới rồi, mình phải đi. Hẹn gặp lại". Dáng người cao gầy, hai cánh tay dễ dàng cầm túi đeo lớn lên lưng, chậm rãi rời đi.

"Ah?" Chuyện này. Đây quá nhanh!

Tại sao cậu ta luôn như vậy?

Từ Lại Linh ngẩng người đứng nguyên tại chỗ, rất muốn kêu cậu ấy ở lại, rồi lại không biết nên lấy lý do gì mở miệng.

Cậu ấy nghĩ đi chỗ nào đều không liên quan đến cô, cậu ấy đã rất khẳng khái nghĩ đến tình bạn bè nên mới thông báo một tiếng, ít nhất sẽ không để cho cô khổ cực không tìm được người. Vậy là được rồi a!

Nhưng là, nhưng là ——

Đưa mắt nhìn bóng lưng của cậu ấy, cô từ đầu đến cuối không có cho phép mình gọi khiến bước chân của cậu ấy dừng lại.

Cậu ấy tới lại đi, đi lại tới.

"Minh muốn đi Nam Đầu."

Nghỉ hè vừa mới bắt đầu, Lâm Hi Nhiên nói vậy, sau đó đi hai tháng rưỡi.

Khi Hi Nhiên lên lớp 5, cô học đại học năm thứ 3. Chủ nhật ngày nghỉ, cậu muốn đi làm thêm để kiếm lộ phí, học kỳ kết thúc, cậu liền chạy tới Trung Nam Bộ. Một đợt chính là cả nghỉ đông hoặc nghỉ hè.

"Đi đường cẩn thận."

Cô vĩnh viễn chỉ có một câu nói như lời kịch như vậy. Từ Lại Linh không tìm được bất kỳ lập trường hoặc tư cách gì để can thiệp cậu ấy, cho nên chỉ có

thể nhìn Hi Nhiên tới tới lui lui.

Lấy thân phận là người đứng xem cùng lo âu, ngoài ra không có bất kỳ thân phận nào cả, cô cảm giác tịch mịch.

Mà lúc cậu ấy trở lại, sẽ không quên tặng quà cho cô.

Đôi khi là đào ly, có đôi khi là cái ô dán bằng giấy dầu, đều là tự tay cậu ấy làm. Cô đều cất tại phòng riêng của mình, đồ gia tăng, không gian cũng dần chật hẹp nhưng càng nhìn lại càng thừa thót vắng lặng.

Cô căn bản không cần thiết phải quan tâm Hi Nhiên như vậy. Cũng không phải lãng phí nỗi nhớ trên người cậu ấy. Bởi vì bọn họ chỉ là bạn bè bình thường, cùng lắm là biết nhau tương đối lâu mà thôi.

Sau khi tốt nghiệp, Hi Nhiên đi lính ở Kim Môn

Hi Nhiên đếm bánh màn thầu, Lại Linh đếm ngày. Tâm tình của cô ngoài ý muốn bình tĩnh. Có lẽ là bởi vì biết được cậu ấy ít nhất sẽ dừng lại ở chỗ đó, không thể nói đi là đi nữa.

Tại thời điểm làm như vô tình, cô sẽ ngồi xe lửa đến thăm cậu ta.

"Tóc của cậu."

Cô chỉ vào tóc mái ở dưới mắt kia, có chút ngạc nhiên. Nghe bạn bè nói làm lính luôn bị chê cười kiểu tóc, cô cũng không cảm thấy để ý, bình luận về kiểu tóc có cái gì mà buồn cười. Chỉ là cô cho tới bây giờ cũng chưa có cơ hội nhìn kỹ Hi Nhiên khi cắt bỏ mái tóc thưa thưa che trán.

"Lại Linh.". Hi Nhiên cảm giác có chút thật xin lỗi, cố gắng đè thấp cái mũ màu xanh đậm

Bộ dạng xấu hổ này lại khiến cho Lại Linh càng muốn dò xét đến cùng.

"Không cho phép cậu tránh". Ở dưới gốc cây, với tay lấy cái mũ của Hi Nhiên xuống, Lại Linh không khỏi giật mình khi nhìn thấy khuôn mặt đẹp đang hiển hiện trước mặt mình. Chỉ muốn bình luận nhẹ nhàng về kiểu tóc, nhưng khi bỏ mũ ra, ngũ quan hình dáng của cậu cũng rõ ràng lộ ra ngoài.

Mắt hai mí, con ngươi không lớn, khóe mắt có chút rũ xuống, điều này khiến cho cậu ấy nhìn như có chút miễn cưỡng, lỗ mũi không kiết xuất nhưng cũng không sập xuống, đôi môi cùng cảm – cô ngược lại rất quen thuộc.

"Hi Nhiên.Da của bạn thật là đẹp". Cô thật sự bị thu hút, không thể tin được một người con trai 20 tuổi trên mặt không có một cái mụn nào, thậm chí lỗ chân cũng không nhìn thấy.

"Rất kỳ quái sao?". Hai gò má Hi Nhiên ửng đỏ. Từ sau khi nhập ngũ, Lại Linh không phải là người duy nhất nói với cậu như vậy.

". Có một chút". Nếu như da của cô sờ thật tẻ thì cô cũng sẽ cảm thấy hâm mộ thôi. "Cậu có muốn uống nước không?". Cô thuận tiện mua lon nước trái cây

"Cám ơn." Hi Nhiên nhận lấy nói.

Bọn họ hàn huyên một hồi, phần lớn là về cuộc sống làm lính nhưng bởi vì hai người từ trước đến giờ không nói chuyện trời đất bao giờ, bình thường có hỏi thì Hi Nhiên trả lời, dùng từ ngữ ngắn gọn lại thưa thớt, người khác đi qua sẽ còn tưởng bọn họ là đối chất đối chứng.

"Lâm Hi Nhiên!". Máy đồng đội đi tới, ánh mắt lại mãnh liệt nhìn về hướng Từ Lại Linh. "Bạn gái à? Giới thiệu một chút đi!". Bọn họ đã quan sát lâu rồi, là một cô gái xinh đẹp đây !

"Không phải, là bạn thôi". Hi Nhiên mỉm cười, thành thật trả lời, giọng nói lại làm cho người nghe tưởng tượng sang kiểu khác.

Từ Lại Linh cảm giác không thích lắm

"Hả? Bạn sao? Vị này.". Nếu danh hoa vô chủ, như vậy thì không cần khách khí. Thời điểm làm lính luôn đặc biệt nhớ nhưng cô gái xinh đẹp.

Mấy anh lính có ý đồ rõ ràng, không mời mà cũng tự ngồi, bắt đầu khôi hài nói chuyện, chọc cười, ngược lại biến hai người bọn họ không nói thêm lời nào.

Từ Lại Linh thật ra cảm thấy không kiên nhẫn, nhưng cô lại thấy Lâm Hi Nhiên thủy chung giữ vững nụ cười nhàn nhạt lắng nghe thì cô chợt muốn hỏi cậu ta vì sao luôn có nét mặt kia? Vì vậy cô đề nén xuống, ngồi nghe, phát hiện chủ đề căn bản chả hứng thú gì, cùng lắm chỉ hơn một câu chuyện cười của bé trai mà thôi.

Chỉ là cô lại phát hiện, mấy anh bộ đội vốn đặt mục tiêu lên người cô, bởi vì Lâm Hi Nhiên yên lặng lắng nghe mà từ từ đem chú ý chuyển dời đến người cậu ấy.

Đây chính là thu hút của cậu ấy. Cô tỉnh ngộ

Phong cách nhu hòa, khi cậu ấy ở trong nước, về sau thăng hoa thành một người dễ dàng khiến cho người khác thoải mái. Đây đại khái là mặc dù đối phương có muôn hình vạn trạng thì cậu ấy thủy chung luôn trong trạng thái tĩnh, có thể đây cũng là nguyên nhân mà cậu ấy kết giao được nhiều bạn tốt.

Cô cũng là một trong những người bị ảnh hưởng đó. Cô thu hồi tầm mắt đắm chìm khi thấy Hi Nhiên ôn nhu mỉm cười. Suy nghĩ rơi trong nước, thời điểm cô đối với cậu ấy có thái độ rất kém cỏi, hiện tại chỉ có cảm giác mình lúc đó thật là kém cỏi.

“Này.....Lâm Hi Nhiên, cậu không đạt được đến một trình độ nào đó, rõ ràng là kém cỏi quá đi”. Một đồng đội nói, đồng đội khác tiến lên kề vai sát cánh.

Lâm Hi Nhiên ngừng lại.

"..... Thật không phải là." Theo như bọn họ nói, cậu chưa từng làm cái gì.....liên quan đến chuyện tình yêu của hai người yêu nhau.

“Cậu bị dọa sợ à”. Đồng đội không biết vì sao Hi Nhiên phủ nhận, có phải là do bạn gái quá xinh đẹp mà thấy vinh hạnh hay không. Đang ở trong phúc mà không biết, khiến bao người hâm mộ chết đi được. “Một cô gái làm sao lại một mình ngồi xe lửa đến thăm người bạn? Nhất định là bởi vì thích cậu”. Vợ bạn không thể đùa giỡn. Thật đáng tiếc !

“Đó.....”. Hi Nhiên cười cười, chậm rãi nói: “Đó là bởi vì.....mình đi nghĩa vụ quân sự...lúc đó có nói qua với bạn ấy”. Cho nên chỉ có một mình cô ấy đến thăm.

Vẫn còn ở nguy biến? Đồng đội lớn giọng than thở.

"Vậy không là được rồi? Tại sao cậu chỉ nói cho cô ấy lại không nói cho người khác?" Kết luận hay là bởi vì cô ấy là người thích cậu ấy sao!

Lâm hi nhưng trầm mặc ở, ngược lại không có suy tư qua cái vấn đề này.

"Tại sao....." Hi Nhiên từ ngữ than nhẹ.

Đúng vậy a, tại sao vậy chứ? Cậu không thông báo cho các bạn lớp 5, là sợ bọn họ tới thăm gây phiền toái. Vậy tại sao cậu lại nói cho Lại Linh? Thời điểm cậu đi du lịch cũng hầu như đặc biệt nghĩ muốn nói cho cô ấy biết, những người khác thì luôn oán trách không liên lạc được với cậu.

Đích xác là nói không thông..... Nhưng là, cậu chính là cảm thấy phải để cho cô ấy biết.

Không nghĩ quá nhiều, có lẽ cũng là thiếu hụt cái gì đó mà khiến cho cậu không tìm được trọng điểm, cậu cứ như vậy hời hợt coi thường.

Một năm mười tháng rất nhanh trở thành quá khứ.

Lại Linh thi đậu thạc sĩ, sau đó Hi Nhiên xuất ngũ, tiến về phía Đài Đông.

Lần nữa có thể thấy đến Lâm Hi Nhiên, là ba tháng chuyện về sau. Từ Lại Linh không có quan tâm Hi Nhiên có thuận lợi tìm được việc hay không hay là vẫn chơi bời lêu lổng thất nghiệp, chỉ là chú ý tới tóc của cậu ấy từ từ dài.

"Mình có bạn trai."

Thật vất vả mới có cơ hội hẹn với Hi Nhiên, cô nhàn nhạt tuyên bố.

Trong quán cà phê người đến người đi, bàn bên cạnh người bạn nhỏ làm đồ cái ly gào khóc. Đây có lẽ là nguyên nhân khiến cho Lại Linh có cảm giác phiền muộn.

Dùng sức đem khăn giấy về phía mặt bạn, cô lấy tay kéo tai nghe đeo trên tai của Hi Nhiên, lặp lại:

“Hi Nhiên, mình có bạn trai”. Nói chuyện thái độ cùng giọng nói cũng rất tự nhiên. Hoàn mỹ.

Lâm Hi Nhiên đang đọc quyển bách khoa lá trà ngẩng đầu lên, hơi phát ra sững sờ.

"A..... Thật sao?" Về mặt có một trong nháy mắt ngốc trẻ, chỉ có thể nhìn Lại Linh, cuối cùng, còn là nâng lên nụ cười cực mỏng, "Anh ta..... Đối với bạn được không?" Ngoài ý muốn dịu dàng đặt câu hỏi.

Lại Linh dừng lại, dùng muỗng bạc khuấy đều chất lỏng màu đen trong chén, không nhìn Hi Nhiên."Được, đương nhiên được. Mặc kệ bao nhiêu bạn rộ, anh ấy cũng có nhìn chút thời gian theo mình, chúng mình lui tới một tuần lễ, anh ấy còn đưa tở quà tặng nhỏ, anh ấy rất hay nói lại lãng mạn, đi cùng với anh ấy rất vui về."

"..... Bạn cảm thấy hạnh phúc sao?"

"Rất hạnh phúc."

"Vậy..... Là tốt rồi." Hi Nhiên cười khẽ, nhẹ giọng nói: "Bạn vui mừng..... Là tốt rồi." Cúi đầu, Hi Nhiên không nói nữa, bày tỏ cái đề tài này đến đây là kết thúc.

Lại Linh dời tầm mắt khỏi mái tóc bù xù của Hi Nhiên, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, uống hết cà phê, khổ sở uống hết tách cà phê.

Chủ nhật, cô và bạn trai có lộn tóc thoát nhìn rất xộp đỏ gập mặt. Sau đó nói cho cậu bạn trai kia biết cô đã biết chuyện hấn bắt cá hai tay, đồng thời còn nói rõ là đang lui tới hoa khôi hệ Trung văn,

Hấn kinh ngạc không hề mở miệng giải thích, ở tình huống này, gợn gàng chia tay.

Không tới một tháng, Lại Linh thường đi thư cục nên tại đây làm quen với người bạn trai thứ hai.

Hấn có chút lung gù.

Đoạn tình cảm này chỉ duy trì một thời gian cực ngắn, bởi vì bọn họ lần thứ hai gặp mặt, hấn liền muốn mang cô lên nhà khách. Cô tiêu sái ở cửa quán trọ nói bái bai rồi đi.

Người bạn trai thứ ba, hai mươi sáu tuổi, là nhân viên cửa cửa hàng tiện lợi.

Hấn nói chuyện âm thanh rất dịu dàng.

Thật ra thì hấn chỉ muốn tìm bạn gái dễ được ăn cơm miễn phí, vừa lúc nhìn thấy Lại Linh dường như rất độc lập, hình dáng bên ngoài lại xinh đẹp. Cô chứng kiến hấn trộm lật bao da của cô nhìn thẻ tín dụng xem có phải là màu vàng hay không.

Cô đổi bạn trai so với thay quần áo tốc độ còn nhanh hơn. Ở sân trường truyền ra, cô từ Băng Sơn Mỹ Nhân, bông hoa bán lẻ, giá trị con người bỗng bị biến thành đạo chơi nhân gian, ác nữ chuyên lạm dụng tình duyên.

Nàng không quan tâm lời đồn đại, chẳng qua là cảm thấy mệt mỏi.

Càng làm quen với nhiều người, cô càng tự hiểu mình nghĩ ở những người kia tìm bóng dáng của người nào đó. Cô cố ý không cần phải quen biết với người đàn ông tốt có danh tiếng là bởi vì cô không cần phải lao tâm khổ tứ lấy cớ, muốn chia tay liền chia tay, thậm chí sẽ không có cảm giác đó là tội ác.

Có một ngày, cô đột nhiên cảm thấy mình rất ngu ngốc, cảm thấy tất cả mọi chuyện thật hoang đường. Giống như là phim điện ảnh Forest Gump, A Cam tự tiện dừng lại trong khi mọi người không biết vì sao, rồi lại chạy cự li dài trong chuyện tình cảm mà không cần giải thích đối với bất kỳ người nào. Cô cũng không phải Chu Du mà năm bọn hấn trong tay, lộng quyền kết thúc phiêu lưu ngắn ngủi.

“Lại Linh, sao hôm nay dễ dàng gặp mặt vậy?”

Kể từ khi Lâm Hi Nhiên ít nhiều hiểu được Lại Linh có bạn trai, ít khi chủ động gọi điện thoại tìm cô. Đầu mùa hè hạ tuần tháng sáu, mặc dù không có tuyết rơi nhưng lại có gió bão. Thật là kỳ lạ lại đặc biệt

Gần nhà Lại Linh có công viên nhỏ, hai người sống vai nhau từ từ đi.

“Có chuyện gì sao?”. Lại Linh rút tay vào túi áo khoác mỏng. Vừa mới có một trận mưa khiến cho nhiệt độ xuống thấp một chút. Thời tiết này tới công viên tản bộ hình như không phải là ý kiến hay, dự báo thời tiết nói gió không to nhưng cũng có tầm ảnh hưởng tới Bắc Bộ.

“Bạn lạnh không?”. Hi Nhiên đáp trả lời vấn đề râu ria.

“Cũng có chút”. Lại Linh tương đối sợ lạnh. “Bạn có chuyện gì sao?” rồi hứng giọt nước.

“Mình.....”. Hi Nhiên cười nhạt, bầu trời xám trắng lại càng tô điểm gương mặt nhu hòa. “Mình có quà tặng cho bạn”. Từ trong túi áo khoác lấy ra ba cái chuông gió to, trên đó viết sang năm sau, cùng ba năm sau nữa.

"Đây là cái gì?" Cô nhận lấy, hỏi.

“.....Là chúc mừng năm mới, sinh nhật, còn có lễ Noel”. Hi Nhiên giải thích, thu hồi mỉm cười, giọng điệu nhẹ vô cùng: “Lại Linh.....Mình muốn đi Đại lục, ngày mai sẽ bay”.

Lại Linh ngẩn ngơ, kinh ngạc nhìn Hi Nhiê, chợt tỉnh ngộ cái gì, cô nhìn chăm chăm lá thư trong tay.

"Bạn. Bạn đi bao lâu?"

"Ba năm."

Trở mắt nhìn Hi Nhiên, Lại Linh cơ hồ bóp nát túi giấy.

Cô không nên cảm thấy kinh ngạc, không nên. Hi Nhiên vốn là như vậy đó a.

Đột nhiên không báo trước như vậy, chỉ cần cậu ấy chuẩn bị xong là có thể tùy tiện lên đường, không chút nào bận tâm đến người khác.....cùng tâm

tình.

Có lẽ là bởi vì trong lòng cậu ấy căn bản không có bất kỳ tên hoặc khuôn mặt nào đáng giá để cậu ấy lưu lại bước chân. Cho nên cậu ấy mới có thể không chút kiêng kỵ như vậy mà phiêu lãng theo gió theo mây

Không. Cậu ấy tìm đến cô. Cô nên cảm thấy như thế là may mắn rồi.

Còn có thể nhiều yêu cầu cái gì nữa? Hai người bọn họ cũng chỉ là bạn bè mà thôi, có thể ở trước mặt thêm chữ "Tốt" là được rồi, nhưng là không có nghĩa là cô đối với Hi Nhiên mà nói là tồn tại duy nhất.

Cô có thể làm sao đây? Cô có thể nói cái gì?

"Ừ, ừ sao?". Bức bách mình đè nén một tiếng, đừng làm cho cậu ấy nhận thấy một tia run rẩy. "Vây.....vật rất tốt a! Bạn vừa có thể học làm đồ vật, ở bên kia bạn có bạn bè giúp đỡ không? Bạn. Cuộc sống của bạn trôi qua thật phong phú." Nói đến phần sau, cô đã có điểm xung giạt mình.

". Lại linh". Hi Nhiên khốn hoặc mà nhìn nàng.

"A. Không có gì, không có gì, mình chỉ là nhảy mũi mà thôi." Nâng lên khóe miệng, cô không biết nên khóc hay cười. "Mình biết rồi, bạn đi đi. Ngày mai muốn ngồi máy bay, bạn nên về chuẩn bị sắp xếp hành lý thôi".

"Mình." Hi Nhiên nghĩ muốn nói chuyện.

"Này đừng đứng ở đây, hai chúng ta đều muốn bị cảm hay sao". Lại Linh nói lung tung, đẩy Hi Nhiên. "Dường như trời lại muốn mưa, bạn mau trở về đi thôi. Nhà mình ở gần đây, hơn nữa trời cũng sắp tối rồi, bạn đừng lo lắng cho mình". Làm ơn. Đi nhanh đi.

Làm ơn.

"Lại linh." Hi Nhiên lưu lại câu chữ bị Lại Linh cắt đứt.

"Đúng rồi, nhớ mang đặc sản về cho mình, nếu không mình sẽ không hoan nghênh bạn trở lại."

Hi Nhiên ngưng mắt nhìn vẻ mặt rất bình thường của Lại Linh, trầm mặc một hồi lâu, mới nói:

"Vây. Được rồi." Cậu từ từ, âm âm, dặt nự cười, "bạn bảo trọng". Hai con mắt sắc chuyển thâm, giống như dùng cặp mắt tinh tế khắc vẽ hình ảnh của Lại Linh

"Mình biết rồi, bạn cũng thế.....Đi đường cẩn thận." Lại Linh vung tay, để cho Hi Nhiên không có lý do tiếp tục ở lại, giống như ở xua đuôi.

Trên thực tế đúng là thế.

"Hẹn gặp lại." Hi Nhiên nói.

Lại Linh không lập tức hưởng ứng, khi bóng lưng Hi Nhiên sắp biến mất ở góc đường, mới sâu kín nhưng nói:

". Hẹn. gặp."

Lại Linh hình như quên làm như thế nào giờ chân lên đi bộ, ngo ngắc đứng nghiêm ở trong công viên. Buông xuống trông mắt nhìn trong ngực ôm ba đại túi giấy, cô có nghĩ kích động muốn ném lên mặt đất chà đạp.

Giờ lên, cô lại không có cách nào buông tay, thử mấy lần, túi giấy lần này cứ như là loại dính mép túi, thế nào cũng không vứt đi được. Cô nhìn túi giấy trong tay, không nhúc nhích.

Tích tích đáp đáp âm thanh bắt đầu liên tục vang lên, mưa to rất nhanh.

Giống như là như thác nước, đánh rớt ở trên người Lại Linh. Cô sùng sốt một chút, mới nghĩ đến muốn tìm chỗ trú.

Chạy vào đầu hẻm có bộ điện thoại công cộng, cô liên tiếp thở, phui quần áo ướt đẫm. Trong không gian chật hẹp, tiếng mưa rơi giàn giụa rơi bị ngăn cản phân nửa bên ngoài, có thể nghe được nhịp tim mình.

Nghĩ đến cái gì, cô cúi đầu ngó nhìn, quả nhiên phát hiện những thứ trong túi giấy cũng đều bị giọt ướt rồi.

"A!" Lại Linh vội vàng ngồi xổm người xuống, lật lên ống tay áo, mãnh lực lau nước đọng, không bỏ ra chỉ là mở rộng."Ghét. Không cần. Không cần." Cô cau mày, tức giận lắm lắm.

Chỗ ướt lau không khô, rồi lại có thêm giọt nước rơi vào nơi Hi Nhiên viết ở túi giấy. Nước rơi vào chỗ chữ viết ký tên, màu sắc từ từ loang ra.

"Không cần." Nước rơi xuống cô liền lau đi, rơi xuống cô liền lau đi.

Có thể là sương mù quá nặng cho nên tầm mắt nhìn Hi Nhiên bắt đầu mờ hồ. Có lẽ buồng điện thoại rỉ nước cho nên những giọt nước này đọng lại một chỗ mới có thể ngày càng rơi nhiều như vậy

"Không cần. Đi." Có lẽ, là cô bị cảm, cho nên, cổ họng phát ra âm thanh kia mới sao khàn khàn nghẹn ngào. "Không cần đi. Tại sao." Cô khóc thở gấp một tiếng, vội vàng che mình miệng.

Thật là kỳ quái, đây là đang làm gì? Cô nên nhanh chạy về nhà thay quần áo, tắm nước nóng, mà không phải như kẻ lang thang đứng ở nơi này chật vật như vậy.

Mưa, càng ngày càng lớn. Dự báo thời tiết dự đoán 200 cây số đất liền có mưa to diện rộng

Cô ghét mùa hè.

Vừa nóng, vừa ướt, còn có sấm chớp

Hơn nữa, luôn là không có gì tốt để nhớ lại.

Ôm lấy đầu gối, ôm lấy túi giấy Hi Nhiên đưa, cô vòng cánh tay ôm chặt mình, cúi đầu dài mặt chôn ở cùi chỏ

Cô cảm giác như nghe thấy tiếng ai đó khóc thầm, trong buồng điện thoại này ngoài cô ra không có người khác.

Nhất định là bởi vì bên ngoài mưa nên tạo nên âm thanh đó.

"Lại Linh, ngày mai mình sẽ ra nước ngoài"

Cô nhận được điện thoại nhấc lại, chỉ có một câu nói như vậy.

Đơn giản 8 chữ này nghe vào trong tai rung động đến cỡ nào. Đại khái không ai giống cô khắc sâu mạnh mẽ 8 chữ này.

Đi nước ngoài, lần này, cậu lại định đi đâu đây?

Phải bao lâu mới có thể trở lại đây?

Cô cố gắng tỉnh táo ngồi ở trước bàn làm việc xử lý tài liệu, nhưng ngay cả bút máy cũng cảm không yên.

Chưa đầy năm phút đồng hồ, cô bỏ lại tất cả công văn trước mắt, cầm áo khoác cùng cặp công văn đi ra khỏi phòng làm việc.

"Ah? Phó chủ nhiệm, chị muốn đi đâu?"

"Tôi muốn xin nghỉ."

Ném một câu nói cho nhân viên, sau nhiều năm đi làm đây là lần đầu tiên cô tan ca sớm.

Trà phùng buổi chiều mới mở cửa, Lại Linh lái máy xe, chạy thẳng tới nhà Hi Nhiên.

.

"Nguyên Nguyên, ngày hôm qua mình xem một bộ phim Nhật." Mỗi năm vào một ngày nào đấy, Lại Linh sẽ luôn nói như vậy với Cao Nguyên Nguyên.

"Sau đó thì sao?" Cao Nguyên Nguyên nháy mắt.

"Nam chính và nữ chính không dùng ngôn ngữ cũng có thể luôn ăn ý với nhau và là bạn tốt. Cuối cùng bọn họ vượt qua cái ranh giới kia, lên giường".

Nam Nữ Chủ Giác phải không dùng ngôn ngữ cũng có thể có ăn ý bạn tốt, cuối cùng bọn họ vượt qua cái tuyến kia, lên giường."

"Ừ. Tiếp?"

"Kết cục là nữ chính gả cho người khác."

"Hả?"

"Mặc dù hình ảnh cuối cùng làm cho người xem cảm động cùng dư vị nhưng mình cảm thấy đây là một bi kịch".

". Từ Lại Linh tiểu thư." Cao Nguyên Nguyên vỗ vỗ bả vai của Lại Linh, nhìn thẳng cô: "Vở kịch không chân thật như cuộc sống, mình tin tưởng bên trong cũng có nhiều nhân vật không có tình huống như đời thực". Cô cũng không tin bạn tốt cố chấp đoạn tình cảm nhiều năm như vậy, còn có thể gả cho người đàn ông vai phụ nào.

"Nhưng cuối cùng bọn họ còn là tách ra."

Cao Nguyên Nguyên thả tay xuống, từ trong bao da lấy điện thoại di động ra cho Lại Linh:

"Có muốn đánh cuộc hay không, chính cậu quyết định."

". Còn là. Hay để lần sau đi." Cô còn chưa có chuẩn bị nói cho Hi Nhiên biết.

"Lần sau?" Nguyên Nguyên nghe qua mấy lần rồi hả ? Cô lắc đầu mà thờ dài , "Cậu không phải sẽ biến thành sản phụ lớn tuổi, chính là chuẩn bị làm cả đời làm gái già cô độc". Cô kết thúc bình luận.

.

Lại Linh vốn tưởng rằng, còn sẽ có nhiều thời gian một chút, cho nên cô mới liên tục làm đà điều trị hoãn.

Nhưng là, Hi Nhiên lại muốn từ bên người cô cứ thế mà rời đi.

Không giống như trước kia, Hi Nhiên cũng đã đến lúc phải lập gia đình, cô luôn rất sợ có một ngày kia cậu ấy bất chợt sẽ giới thiệu với cô người bạn gái mà cậu ấy yêu.

Nếu chuyển đi lần này là mấy năm, khi trở về bên cạnh có thể hay không sẽ nhiều hơn một người khác mà không phải là cô.

Cô thật có thể chịu đựng được Hi Nhiên sẽ cùng một cô gái khác đi trên thảm đỏ kết hôn? Cô thật có thể giống như nam chính trong phim Nhật độ lượng từ bỏ thứ yêu thích?

Ở ngã tư đường đèn xanh đèn đỏ dừng lại, giờ phút này tâm tư cô rối loạn như phần đường dành cho người đi bộ kia, không biết nên kiên định đi thẳng hay lựa chọn lùi bước.

Đèn giao thông chuyển tín hiệu, kích động biến thành chần chừ.

Lại Linh cơ hồ là chờ đến đèn xe ở ven đường, nghĩ đi nghĩ lại rồi lại nghĩ đi nghĩ lại.

Cô đã nghĩ thật lâu, rất nhiều lần rồi, đêm cũng đêm không xuể những ngày đó cùng chuyện cũ, luôn dây dưa với cô, không buông tha cô.

Muốn giải quyết như thế nào? Cô thật không biết!

Trong lòng giãy giụa xung đột đường cùng, cô giương mắt nhìn thấy phía trước có cửa hàng tiện lợi. Nhìn chăm chăm chiều bài kia một hồi lâu, cô khởi động xe bỏ qua quá khứ, đi vào mưa mười mấy lon bia.

Nặng nề xách túi, cô đến nhà Hi Nhiên, leo lên cầu thang, đứng trước cửa nhà trọ của cậu ấy.

Leng keng!

Nhấn chuông cửa, cô hô hấp thật sâu.

Người ở bên trong mở cửa gỗ ra, nhìn thấy là Lại Linh, thái độ có chút tư vị quái lạ.

"Lại Linh?" Không phải giờ này đang là giờ làm việc sao? Lâm Hi Nhiên mở cửa ra.

"Chào". Lại Linh thoải mái chào hỏi. "Minh nghe cậu. nhấn lại". Đi vào trong nhà, cô nhìn cửa ở phòng ngủ mở mà miệng cô thả một màu xám đen : cô thấy hành lý bên trong.

Điều này làm cho ngực cô co rút đau đớn một chút.

Hi Nhiên đóng cửa lại, còn là mang theo nghi vấn.

"Bạn." Hôm nay không làm việc? Hi Nhiên chú ý trên tay Lại Linh xách chính là cái túi nilon kia.

"Hi Nhiên" Cô thật sâu hô hấp, đem cái túi nilon đựng bia nặng mấy kilo đặt lên bàn, nhìn thẳng Hi Nhiên "Chúng ta uống một chén" – cô nói.

". hả?". Cô nhìn thấy Hi Nhiên lấy một viên đá từ túi nilon nhỏ.

Sau đó, rơi trên mặt đất, trên nệm

Học thực sĩ năm nhất, Lâm Hi Nhiên rời đi năm ấy, Lại Linh thật sự khó chịu, thật khó chịu.

Mặc dù cô hàng đêm không núp trong chăn khóc, cũng không phải là dạng không ăn không uống mấy tuần lễ nhưng thời điểm đó, cô luôn ở một chỗ luôn cầm nhật ký lên, viết rồi lại xé, xé rồi lại viết.

Đem toàn bộ ý nghĩ hoặc lời không muốn nói cho Hi Nhiên biết biến tất cả thành câu chữ, những lời đó có lẽ chân thành, có thể cũng trộn lẫn bất mãn làm bộ làm tịch. Nửa năm ngắn ngủn trôi qua, cô viết hết 9 cái bút bi, ba quyển nhật ký dày.

Cho dù là như vậy nhưng cô vẫn tưởng nhớ Hi Nhiên.

Cô tức giận mình không có tiền đồ, người ta cũng không muốn cô, cô tại sao phải đối với cậu ta để ý như vậy.

Vì vậy cô đem toàn bộ tâm lực gửi gắm tình cảm vào đọc sách. Học cao lên một chút nữa thì có lẽ cô sẽ có tư cách là bác sĩ kiểm tra nhưng cô không có dự vọng đọc sách để tiếp tục lên nữa, giáo sư hướng dẫn vì việc này mà tiếc hận không dứt.

Nhưng mà ở phòng nghiên cứu hai năm, cô quen Cao Nguyên Nguyên, vô tình lại trở thành bạn thân thiết. Thỉnh thoảng rủ nhau đi ăn có chỗ ăn ngon hoặc đi dạo phố, sau khi học xong một thời gian, cô nhận chức vụ trong công ty rồi vừa học vừa làm, cuộc sống của cô vẫn luôn phong phú tràn đầy.

Chỉ khi đêm khuya, cô thỉnh thoảng sẽ lấy món quà của Hi Nhiên ra, nhìn đi nhìn lại chữ viết của cậu ấy. Sinh nhật, trong bưu thiếp chỉ viết “Sinh nhật vui vẻ”, lễ Noel, trong bưu thiếp chỉ viết “Lễ Noel vui vẻ”. Người đàn ông này, luôn ngu ngốc như vậy nhưng bình thường rất thật lòng.

Cô hỏi ngược lại bản thân mình, có cái gì không hài lòng?

Trừ bên cạnh không có Hi Nhiên ra thì cô còn có cái gì không hài lòng?

Mặc dù cô tự hỏi mình một trăm lần, một ngàn lần, bất luận cô tìm thêm cơ gì cho mình, đúng là vẫn không có cách nào trốn tránh đi sự thật rằng Hi Nhiên đã sớm ở trong lòng cô, lâu đến nỗi biến điều đó thành sự thật.

Cô thương Hi Nhiên.

Cô yêu Lâm Hi Nhiên

Chẳng biết từ lúc nào, không biết giác ngộ lúc nào, cô yêu Hi Nhiên hơn nữa còn bỏ qua quá nhiều cơ hội.

“Hi Nhiên, chúng ta uống một chén”.

Cô nói như vậy, hơn nữa rất phóng khoáng kéo nắp lon bia ra, ngồi xuống trước rồi uống ực một hớp.

“Bạn làm sao thế?”. Lâm Hi Nhiên nhạy cảm cảm giác như sự khác thường của Lại Linh.

"Không có gì." Lại uống một hớp, cô cầm một lon đưa cho Hi Nhiên. "Không cho phép cậu nói không." Đối với Hi Nhiên là phải cứng rắn.

Có lẽ ở công ty lại bị uất ức gì? Hi Nhiên do dự nhận lấy, chỉ có thể suy đoán như vậy

Lặng lẽ uống rượu theo Lại Linh, Hi Nhiên rất tận lực làm kẻ lắng nghe.

Từ Lại Linh dùng đôi tay ra sức bóp nghiền một lon nhôm ném vào túi, lại mở tiếp một lon khác ra uống. Cô tức giận não mình bây giờ lại còn nhớ tới lần đi Đâu Bắc Phủ Thị Chính phải viết về việc tái sử dụng lon nhôm, loại chuyện này thật là nhàm chán.

Say nhanh lên một chút, say nhanh lên một chút!

Cô không phải muốn cho Hi Nhiên uống say mà bởi vì cô chưa bao giờ nhìn thấy Hi Nhiên say. Có lẽ cho đến cuối cùng, cậu ấy sẽ mỉm cười hóa giải lời mời vô hình đó coi như là bạn bè mời rượu hoặc là thể chất của cậu ấy chính là “ngàn chén không say”. Tóm lại, bất luận xuất hiện loại trường hợp nào thì cuối cùng cậu ấy vẫn luôn thần trí thanh tỉnh nhất.

Cô không muốn đánh cược Hi Nhiên sẽ thừa dịp cô say rượu mất lý trí. Không có lý do gì đặc biệt, bởi vì cô biết cậu ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Coi như cô có giống như nữ chính trong bộ phim chiếu lúc 8h bị say khướt không có phòng bị, tự nguyện đưa tới cửa thì Hi Nhiên cũng sẽ không đụng tới một ngón tay của cô.

Bởi vì, cậu ấy là Lâm Hi Nhiên. Cái đồ đáng chết đó đúng là não chậm như quỷ !

“đồng “ một tiếng, cô uống xong lon bia rồi thả lên bàn. Đôi tay dùng sức siết chặt khiến nó bị thu nhỏ lại, ném vào túi nylon.

"Thật là khổ!". Cô nhủ lòng may xinh đẹp lại, vì cô thấy khổ sở khi dùng bia quốc nội. Cô nhiều nhất cũng chỉ thưởng thức rượu đỏ rượu trắng trong nhà hàng Tây.

“Bạn uống nhiều quá rồi”. Hi Nhiên sẽ không cường thế ngăn cản, chỉ là dịu dàng nói: “Ngày mai sẽ như thế nào”. Hôm nay cũng không phải là chủ nhật mà

"Không sao." Cùng lắm thì không đi làm, trừ tiền lương. Cô uống xong lon bia thứ 5, bụng trướng rất khổ sở nhưng trong tầm mắt cảnh vật vẫn rõ ràng như cũ, bao gồm cả hình dáng của Hi Nhiên. “Tại sao. Tại sao không say?”. Cô tự hỏi một cách đưa đám. Rượu có độ cồn quá thấp hay sao?

Cô nghĩ say mà !

Chỉ cần sau, miệng của cô sẽ không đóng chặt như đi tù thế này. Chỉ cần say, có thể cô sẽ bật thốt lên bảo Hi Nhiên ở lại. Chỉ cần say, bí mật của cô cũng có cơ hội không bao giờ là bí mật nữa.

Tại sao cô không say? Cô chưa bao giờ say, làm ơn để cho cô say lần này đi.

Cầm lon bia thứ 6 lên, Hi Nhiên rót cuộc đề tay Lại Linh lại.

“Dùng ly uống đi, có được hay không?”. Khẽ mỉm cười, Hi Nhiên đứng lên đi về phía phòng bếp, cầm hai cái ly nhỏ - là cái loại rất nhỏ, cùng lắm chỉ cần một hớp là hết ly, bình thường chỉ dùng khi uống rượu mạnh hoặc rượu thuốc.

Cô nhìn Hi Nhiên cầm lon bia trong tay, sau đó rót ra cốc trước mặt, một ly cho mình, một ly đưa tới trước mặt cô.

Cô nhìn ly rượu nhỏ này, cảm giác như đứa bé đang đùa ông uống rượu.

Đáng ghét!

Ba phút mà có thể rót xong bia, Hi Nhiên cứ ưu nhả chia sẻ như thế, phải mất 20 lần mới có thể uống hết một lon bia.

Mặc kệ cậu ta. Cô cầm ly rượu lên, một hớp một ly, uống rất nhanh.

Thật vất vả uống hết một lon, cô nắm lon nhôm lúc trắng lúc xanh, bỗng nhiên nói:

“Tớ biết cậu yêu mến một diễn viên.Cô ấy là diễn viên nổi tiếng Khâu Thục Trinh người Hong Kong”.

“.....Hả?” Hi Nhiên sững sờ, gương mặt hơi hồng. “Người nào nói cho cậu hay sao”. Cậu chưa từng nói với Lại Linh.

“Chính mình nhìn thấy ảnh của cô ấy trong phòng của cậu”. Cô nhớ rất rõ rằng đó là lúc Hi Nhiên ở Đại Lục trở về đi tìm phòng ốc, sau đó cô đến dọn nhà giúp một lần. Bức ảnh để trong khung ảnh mới tinh đặt ở đầu giường, hơn nữa bức ảnh đó là số lượng có hạn.

Tóc quần sóng to, quần short, lộ ra đùi đẹp. Thì ra cậu ta thích một cô gái như thế nên mới để ở vị trí đúng tầm mắt.

"Chuyện này.". Hai lỗ tai Hi nhiên đều đỏ. Có chút không thể giải thích được. Tầm hình đó là do anh hai nói cậu thanh tâm quả dục, ít ham muốn cho nên ném cho cậu.để ban đêm thưởng thức.

Anh cả về một phe với anh hai, cho nên cậu thuận tay đặt đề ở một chỗ ít bị chú ý nhất trong nhà, không ngờ, lại bị cô xem thấy, hiện tại đã sớm không biết được bức ảnh kia bị thả vào đi chỗ nào rồi.

“Cậu thích cô ấy, có đúng hay không?”. Lại Linh hỏi

"Người nào?" Hi Nhiên có chút không phản ứng kịp.

“ Là nữ diễn viên đó”. Tóc quần lộn to, mặc quần short, lộ ra đùi đẹp đó.

Hi Nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Không, mình không thích”. Cậu không hiểu nổi những diễn viên kia mặt mũi cùng tên gọi, cái gì mà ngôi sao Hong Kong, là đương thời anh hai không ngừng khen ngợi cô ấy xinh đẹp đến mức nào, cậu hơi có ấn tượng.

“Cái gì? Cậu không thích?”. Cô quay đầu tròn mắt nhìn Hi Nhiên. “Cậu, tại sao không thích?”. Gạt người! Tạp chí dành cho phụ nữ viết, đàn ông thích nhất là nói láo!

“Bởi gì mình không biết cô ấy”. Đối với Lại Linh, lời nói có chút không mạch lạc giải thích một vấn đề, Hi Nhiên luôn thả nhẹ giọng nói để giải thích.

“Không biết? Không biết thì cậu sẽ không thích?” Cô cảm thấy đầu hơi choáng váng, rất có thể là do uống quá nhanh tạo thành như vậy. “Cậu chỉ thích người nào cậu quen biết sao?”. Bắt đầu bắt được vào trọng điểm nghi vấn.

"Đúng." Hơn nữa, càng lâu sẽ càng thích. Đáp án rất đơn giản.

“Cậu gạt mình.cậu gạt mình.”. Cô muốn đem lon rượu trước mặt bóp nghiêng lại, lại phát hiện tay có chút mềm, hơi sức trở nên yếu đuối. “Cậu cần bản.cần bản không có người trong lòng”. Không thích cô, cũng không thích người khác, cô chưa bao giờ nhìn thấy Hi Nhiên đối xử ra vẻ “yêu” với người mà cậu quen biết.

Cái kết luận này, logic này dường như có chút không đúng.Tay không nghe sai khiến, cô có chút phản giận.

Không nhận được, lắc lắc đầu, mở mắt nhìn, đồ quanh mình vẫn không có vận vẹo, thẳng tắp chính là thẳng tắp, trần nhà vẫn là ở trên đầu.

“Minh có mà”. Hi Nhiên cười như đứa bé trai ngây thơ.

“Cậu.cậu có.”. Có cái gì? A, đúng rồi. Liên tiếp nói chuyện, đồng thời cô nháy mắt khiếp sợ đứng lên, lấy làm lạ hỏi: “Cậu.cậu có người trong lòng?”. Cảm xúc mới kích động, cô chợt cảm thấy một hồi trười đất quay cuồng xông tới, giống như thiếu máu nghiêm trọng mà ngất xỉu vậy

Bước chân không yên, lui về phía sau, ngã ngồi trở về ghế sofa, lại được một đôi tay vững vàng bảo vệ.

Mùi vị đó, làm cô ngưng cả hô hấp.

Đang lúc mờ mịt, cô theo bản năng giơ tay lên, nắm chặt quần áo của Hi Nhiên, tham lam cảm thụ nhiệt độ của cậu ta. Giống như là mạng sống cần đường khí, tựa như ngã bệnh dựa vào thuốc, cô không thể không có cậu ấy.

Thật.

Chống lại ánh mắt của Hi Nhiên, vẫn nhu hòa như vậy, cô không xác định mình có phải không nhìn thấy cái gì hay không

“Hi Nhiên.” Cô nhìn vào hai mắt, muốn đem toàn bộ tình yêu say đắm trong nhiều năm qua nói cho cậu ấy biết nhưng mà lại như có một tảng đá chặn nơi cổ họng, mọc rễ kết thành kén quấn quanh quá nhiều lớp, biến thành nút thắt mang tên cấm kỵ. “Minh.minh muốn nghỉ ngơi.”. Điều tốt nhất khi uống rượu, duy nhất là, có thể mượn rượu giả say trốn tránh tất cả thực tế.

“Ừ”. Đỡ Lại Linh đi vào phòng ngủ của mình.

Hi Nhiên để Lại Linh nằm xong, sẵn sóc giúp cô cởi giày cao gót xuống, tỉ mỉ đắp chăn bông lên.

Say chuyển choàng, mơ mơ màng màng, cô dường như cảm thấy cậu ấy tự tay lau nước mắt cô giấu khúc mị.

"Lại Linh, đừng khóc." Hi Nhiên giọng nói dịu dàng, liền dính vào bên tai cô.

Là cậu ấy? Là mộng?

Cô không còn kịp chứng thực nữa, cũng bởi vì tác dụng của rượu còn mà ngủ mê man trong quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

“Lớp trưởng, bạn có người trong lòng không?”

Thời điểm năm thứ 3 trong nước, trên hành lang, một trong số bạn học trong lớp đã hỏi cô như vậy.

Cô vội vã đi về phía khoa chính, không giống như học sinh ban B, ngoài chính khóa còn học làm bánh dứa. Thực sự mặc kệ cậu ta làm cái việc ngây thơ kia.

"Không có!"

Đáp trả lời rất nhanh, Từ Lại Linh ôm bọc sách bài thi vòng qua cậu ta, chuẩn bị chạy tới phòng học.

“A! Lâm Hi Nhiên!”. Từ sau lưng cô nghe thấy tiếng của bạn cùng lớp gọi mục tiêu khác, chỉ nghe cậu ta nói quái quỷ: “Cậu tới vừa đúng lúc, đến đây, nói cho tớ biết cậu có người trong lòng không?”. Hắn muốn thu góp tin đồn đây mà, hắc hắc he he.

Bước chân của Lại Linh không ngừng, nhưng chẳng biết tại sao lỡ tại so với bình thường lại có phản ứng. Cô và Lâm Hi Nhiên một học kỳ qua chưa nói chuyện với nhau. Có lẽ là bởi vì như vậy, cho nên cậu ta mới luôn đi sát vào hành lang bên cạnh, hoặc là nghe được tên của cậu ta thì đặc biệt lưu ý.

Cậu ta có người trong lòng sao? Coi như cậu ta có, loại người như cậu ta không thú vị, vừa vô năng lại tầm thường, chẳng có khí chất nam sinh, căn bản sẽ không có người thích. Cậu bạn cùng lớp nếu moi ra kết quả nhất định sẽ lan truyền trong thiên hạ, Hi Nhiên tốt nhất nên tự biết rõ, đến lúc đó sẽ không bị mất thể diện.

Mang theo suy nghĩ hạ xuống mức thấp nhất, cô lại không tự chủ thả chậm tốc độ, có chút nhớ nhung nghe xem Hi Nhiên trả lời như thế nào

"Không có."

Giọng nói của Hi Nhiên rất đặc sắc, luôn âm ỉ. Coi như không có quay đầu lại nhìn thì cô cũng biết cậu ta sẽ lại thể hiện nụ cười nhạt nhẽo hữu thiện,

cơ hồ cô có thể nhảy lên mà xoa đầu. Mặc dù rất nhỏ giọng nhưng cô vẫn nghe thấy được.

Xem đi!

Giống như loại người như cậu ta không có ai yêu, tốt nhất là đừng yêu người nào.

Rẽ ngoặt vào phòng học ban A, vừa vận tiếng chuông vang lên.

Cô chuyên nhìn thầy giáo đang viết lên bảng đen râm rập chẳng chịt bài tập cùng chữ viết, đem Lâm Hi Nhiên nhét vào sau gáy.

.....

Thời niên thiếu, cô đã từng cho là Hi Nhiên sẽ không có người thích.

Ông trời thật thích đùa giỡn. Nhiều năm về sau để cho cô phát hiện thật ra – Hi Nhiên – chính là là người mà cô yêu say đắm.

Thời điểm cậu ta không có ở bên cạnh, khi cô giãy giụa nói hay không nên nói với cậu ta, cô cũng không phải là không có mềm yếu mà nghĩ đến việc buông tha.

Chỉ là, tình cảm luôn là so lý trí trong đầu còn thật hơn thành.

Cô không tưởng tượng nổi thời đại học lại có thói quen tùy tiện tìm thế thân. Cô tự cho là có thể điều khiển được tình cảm khôn lường đó. Chẳng qua là chỉ là bản đạp, hoặc là đối với mình, hoặc là đối người khác.

Khả năng bị nguyên rủa không phải là không thể xảy ra.

Ngay từ năm thứ hai trong nước, trời mùa hè, lời nguyên rủa đã quàng xuống cổ cô, trong lòng không cũng không hiển hiện bóng dáng của người khác.

Ngay từ lúc năm ấy..... Cũng là trời mùa hè.....

Giương đôi mắt nhìn không gian trong phòng, nhìn trần nhà không phải là phòng của mình, Từ Lại Linh dừng một chút, đột nhiên ngồi dậy, một trận nhức đầu mãnh liệt khiến cho cô không nhận được, nhỏ giọng hô lên một tiếng.

"A....." Giống như là dây thun ở trong đầu cô không có chút kiêng kỵ nhảy loạn lên, đau đến không tìm ra vị trí chính xác mà áp chế xuống, chỉ cảm thấy, cả da đầu đều tê dại.

Vuốt vuốt đầu, cô rũ mắt nhìn đồ công sở mặc trên người nhắm nhúm thành đura muối, nhớ tới chuyện hoang đường hôm qua.

Quay đầu nhìn về hướng đầu giường để đồng hồ điện tử, ánh mặt trời ngoài cửa sổ xuyên qua rèm cửa mỏng manh, phía trên hiển thị rõ thời gian là 6h56 sáng.

"Nguy rồi....." Cô chịu đựng cơn đau, chống đỡ đứng lên, từ từ vịn tường đi ra ngoài, cửa phòng ngủ, rương hành lý đã không thấy, nhìn phòng bếp, phòng tắm, cũng không thấy bóng dáng Lâm Hi Nhiên đâu cả. Trong lúc nhất thời hỗn loạn trong óc, cô nghĩ hẳn là Hi Nhiên đã đi rồi.

Cô..... Lại bỏ lỡ..... Lại.....

Thất bại nhắm mắt lại, cô sa sút tinh thần, ngồi ở salon phòng khách, khổ sở xoa trán.

Thôi..... Thôi.....

Thôi!

Cô không biết mình có thể làm cái gì? Hiện tại chạy tới sân bay bảo cậu ta ở lại? Lập tức gọi điện thoại bảo cậu ta trở lại? Nếu như cậu ta không chịu vì cô mà trở lại, cô so với hiện tại còn khổ sở hơn, ngay cả chờ đợi, lúc cậu ta trở về cô cũng sẽ mất đi tư cách.

Có lẽ..... Còn là lần sau.....

"Haaa...!" Cô đột ngột ngẩng đầu, lập tức bật cười.

Cô luôn muốn nhắc bản thân mình cho cơ hội chờ đợi, rồi lại trở mặt mặc cho những cơ hội kia xẹt qua. Có thể, bọn họ thật sự vô duyên.

Có lẽ, cậu ta và cô, nhất định chỉ có thể làm vĩnh viễn làm bạn.

“Phải xin phép lên bên trên đấy.....”. 9h giờ phải đọc lỗ thê, cô có kịp hay không.....

Xộc xệch nghĩ đứng lên, rồi lại ngồi xuống, choáng váng đầu thật là khó chịu. Cô định ngẩng đầu lên rồi lại ngã ra thành ghế, ngang tay che kín hai mắt.

"Còn là..... Xin nghỉ thôi....." Đã nói thân thể cô không thoải mái lắm.....

Cô cần yên lặng một chút. Cần yên lặng một chút. Cần.

Rắc đáp!

Tiếng chìa tra vào ổ khóa, tiếng bước chân vang lên, sau đó, cửa gỗ mở ra, có người đến.

“Bạn tỉnh rồi sao”. Vừa thấy được cô ngồi ở phòng khách, Lâm Hi Nhiên mỉm cười

Cô nghe tiếng, ngơ ngác thả tay xuống, chuyển động tầm mắt, nhìn Hi Nhiên.

Không phải cậu ta.....đã đi rồi sao?

Thế nào.

“Bạn.....”. Hi Nhiên đến gần Lại Linh, còn chưa kịp nói gì lại nhìn thấy trong đôi mắt xinh đẹp của cô ấy nhỏ ra một hàng nước mắt. “Bạn thấy thế nào? Đầu rất đau sao?”. Hi Nhiên đặt bánh tiêu nóng hồi xuống, về mặt lo lắng.

“Hi...Hi Nhiên.....” Cô không phát hiện ra sự khác thường của chính mình, chỉ là cảm thấy thật là kỳ quái vì sao sắp thờ không nổi. Cơ hồ mang theo một ít oán giận, cô nói: “Mình.....mình cho rằng cậu đã đi rồi.....cậu...cậu tại sao lại ? Không phải trưa nay bạn có chuyến bay hay sao? Nhưng hành lý của bạn.....bạn đi nước ngoài làm cái gì? A, mình không nên hỏi.....Mình chỉ muốn nói....nói...đường....đi đường cẩn thận.....” Cô ngón ngang nói, quần bách nặn ra những câu chữ lúc từ biệt vẫn hay nói.

Cuối cùng, khi nói ra bốn chữ này, trong nháy mắt, cô đột nhiên cảm thấy mình thật trở lại cái thời học sinh, mặc váy dài cùng áo sơ mi phẳng phiu, nhìn Hi Nhiên đang đứng nghiêm trước mặt.

Này rất nhiều năm, rất nhiều năm, thật ra cô căn bản không có tiến bộ, đối mặt với Hi Nhiên, luôn là như vậy, luôn ăn ở hai lòng, luôn không có lập trường, không đứng vững, luôn là muốn kìm nén trước giới tuyến tình bạn, rồi lại mâu thuẫn phức tạp hi vọng Hi Nhiên có thể bày tỏ yêu cô, khiến cho bản thân mình rốt cuộc lại biến thành khổ sở chờ đợi, biến mình thành nhân vật đau thương.

Hi Nhiên quay lưng về phía cô, trên bếp hỗn loạn một mảnh.

Gần cửa sổ, bồn rửa bị ánh nắng mặt trời chiếu vào tạo nên phản quang, bóng dáng cao gầy ngoài ý muốn lại dung hợp với gạo dầu củi muối. Cô biết tài nấu nướng của cậu ta tốt bao nhiêu, cậu ta cũng hầu như có thể nấu ra món ăn hợp với khẩu vị mà cô muốn.

“Có thể ăn rồi”. Hi Nhiên phát hiện tầm mắt sau lưng, tắt bếp, cười nói. Đem nồi bung lên bàn, cậu lấy mở tủ lấy bát đĩa. “Trước hết hãy uống trà giải rượu”. Để trước mặt Lại Linh một ly trà nồng.

“À?”. Cô giật mình ngẩng đầu, mới vừa rồi cô lại ngồi tại chỗ ngây dại. “A....Cám ơn”. Có chút ngượng ngùng kéo cái ghế ra, cô uống vài hớp mang chút vị ngọt của trà Molly rồi mới nhận lấy bát cháo Hi Nhiên đưa.

“Bạn hôm nay phải đi làm sao?”. Hi Nhiên cũng ngồi xuống, gấp một miếng trứng trắng vào trong bát của Lại Linh. “Nếu như không muốn đi thì phải có lời nói, đừng quên gọi điện thoại”. Hi Nhiên tỉ mỉ nhắc nhở.

Nhịp tim mãnh liệt, cô không biết được bây giờ là tình huống thế nào.

Như vậy thật giống.....đường như vợ chồng sau khi ngủ dậy sẽ cùng nhau ăn điểm tâm....Còn là, còn là giống như cảnh thân mật của người tình qua đêm cùng một chỗ.....Không phải sao?

“Mình biết rồi”. Vội vàng cúi đầu ăn bát cháo, cô suy nghĩ hỗn loạn. Trong bữa ăn, Hi Nhiên rất ít lên tiếng, chung qui lại là rất chú ý tình trạng của cô

Kết thúc bữa ăn, cô gọi điện thoại đến công ty xin nghỉ, Hi Nhiên vung tay rửa sạch bát đĩa.

Lại Linh ngồi trên ghế salon, nhìn từng cử động của Hi Nhiên. Nếu như cậu ấy kết hôn, nhất định sẽ là một người chồng tốt.....

“Lại Linh”. Hi Nhiên kêu tên cô, cầm trên tay khăn bông màu trắng. “Tóc của bạn chưa lau khô, quần áo đều ướt rồi”.

“Đứng, đứng sao?”. Cô vuốt tóc mình, có lẽ một nửa là bởi vì chảy mồ hôi

“Để mình giúp cậu thôi”. Đứng ở sau lưng cô, Hi Nhiên dùng khăn bông nhẹ nhàng lau tóc. “Lại Linh.....mình đổi chuyến bay thành ngày mai, ngày mai mình vẫn còn muốn đi Đại Lục một chuyến”.

“A”, cô quay đầu lại rất nhanh, nhìn đến Hi Nhiên đang nhìn mình cười.

“Bạn không nên gấp, hãy nghe mình nói đã”. Ngón tay Hi Nhiên thon dài, từ từ xoa bóp trán của cô, thay cô trừ đi sự đau đớn của rượu. “Mình đi Đại Lục là bởi vì có một người bạn cùng mở Trà Viên vừa cho ra mắt một loại sản phẩm mới, mời mình đi qua đó một chút. Nhiều nhất là một tuần lễ, mình liền trở về thôi”. Bóp nhẹ cần cổ mảnh khảnh của Lại Linh, chậm rãi dùng sức, động tác chậm chậm

Thì ra là như vậy. Như vậy, là mình làm. Lại Linh nhìn hai bàn tay của mình đang đan vào nhau, mặc dù yên tâm nhưng lại càng khẩn trương, kể tiếp có thể Hi Nhiên sẽ nói lên cảm tưởng.

“Lại Linh, mình cảm thấy.....một người đàn ông không ổn định sẽ làm cho phụ nữ cảm thấy sợ hãi và lo lắng”. Hi Nhiên ôn văn cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “Cho nên.....Mình nghĩ, nếu như mà mình không thể để cho bản thân dừng lại tại nơi nào đó ở một địa phương nhất định, thì cũng chưa có tư cách theo đuổi người phụ nữ mình yêu”

Cậu ta yêu.....phụ nữ? Cô dừng lại, đầu ngón tay trắng bệch, không nói gì.

“Mình sẽ không sống lâu ở bên ngoài nữa”. Hi Nhiên từ từ nói: “Mình sẽ mở tiệm kinh doanh, cũng là bởi vì muốn ở chỗ này. Mình đi Đại Lục nghiên cứu là trà, là bởi vì hiện tại muốn yên ổn”. Hi Nhiên rất có kế hoạch, mặc dù thoát nhìn thật sự là không quá đáng tin.

Học sinh thường xuyên chạy trung nam bộ đi du lịch, thuận tiện quan sát Trà Viên, chỉ là khi đó thuần túy là hứng thú. Về phần sau khi tốt nghiệp, sau đó quyết định đi Đại Lục chuyên tâm nghiên cứu. Có lẽ là bởi vì cậu thấy rõ dù bận rộn đến mấy cũng phải quý trọng người nào đó làm ổn định sự thật này.

Lại Linh vẫn như cũ cúi thấp đầu, khăn bông trắng bao trùm nét mặt của cô.

“Cậu.....cậu yêu người nào?” Chỉ là ba chữ, giống như là dùng toàn bộ hơi sức của cô.

Cậu ta luôn làm cho người ta ứng phó không kịp, vội vàng không kịp chuẩn bị, có lẽ ngày mai bay đi bờ bên kia, sẽ cưới vợ rồi trở lại, sau đó nói cho cô biết bọn họ đã mến nhau từ nhiều năm trước.

“Mình yêu người nào?”. Hi Nhiên khẽ cười một tiếng, ngồi xuống sau lưng Lại Linh, xoay người cô đối mặt với mình. “.....Xem ra, anh làm chưa thật đủ tốt có đúng hay không?”. Mặt nhàn nhạt đỏ.

Cô lắc đầu một cái, bày tỏ không biết cậu ta định nói ý gì.

“Anh.....là một người đàn ông nhằm chán, sẽ không có hoa tươi, cũng sẽ không có chocola”. Anh cười khỏ, nếu nói đến tình ý, anh thật không hiểu. “Anh nghĩ, đối đãi với người yêu thích, chính là khi thời điểm cô ấy đau lòng sẽ ở bên cạnh, khi cô ấy buồn sẽ làm cho cô ấy vui vẻ, lắng nghe cô ấy nói”. Dắt tay của Lại Linh, anh phát hiện có chút run rẩy.

Anh thủy chung mang theo nụ cười, dịu dàng nhìn cô, chậm rãi nói:

“Có lẽ, vào lúc cô ấy đói bụng, làm cho cô ấy một bàn cơm gà xé cay cùng trứng ốp-lếp chín bảy phần. Có lẽ, tại thời điểm sự nghiệp của cô ấy không như ý, mang cô ấy đi Nghi Lan xem cá heo.....Có lẽ, ở thời điểm cô ấy uống say, chuyển lịch trình bay kéo dài thời hạn, rồi làm ăn sáng cho cô ấy”.

Cô càng nghe, càng khó mà tin được, nhìn chằm chằm bàn tay của Hi Nhiên đan vào hai bàn tay cô, cả tầm mắt nhanh chóng mờ hồ.

Anh chậm rãi lau đi bọt nước nhỏ rơi trên mu bàn tay của hai người, nhẹ giọng nói:

“Khi cô ấy khóc, anh cũng như vậy sẽ cảm thấy đau lòng”. Cho nên anh mới luôn muốn cô đừng khóc.

Anh lấy khăn bông trên đầu cô ra, nước mắt của cô đã không khống chế được, tuôn ra từng chuỗi.

“Cậu.....cậu gạt người.....” Cô nấc lên nói

“Anh không có”. Tiếp được nước mắt của cô, đưa tay lau, cô lại khóc đến thật là khổ sở. Anh không đành lòng đem lấy cô nhẹ nhàng kéo vào trong ngực. “Anh hiểu rõ em cảm thấy anh luôn thích phiêu bạt, yêu lưu lạc, không thích định tại một chỗ quá lâu cho nên hi vọng em có thể trước là tin tưởng anh, anh mới phải mở miệng nhưng dường như lại càng làm cho em lo lắng hơn rồi”. Tóc mai dính vào khuôn mặt cô, dịu dàng gây ra. “Ánh mắt em nhìn anh, tâm ý của em với anh, anh đều hiểu”.

Anh có lẽ không đủ nhạy bén nhưng không đến nỗi không cảm giác cô ấy chỉ ở trước mặt anh mà biểu hiện nụ cười đó, anh đều ẩn sâu đáy lòng.

“Chỉ là anh đang suy nghĩ, tại em luôn duy trì một khoảng cách nào đó? Có phải bởi vì anh chưa khiến cho em cảm thấy yên tâm?”. Anh cầm tay của cô, mười ngón tay quấn quít.

“Bởi vì...mình.....em....”. Cô thật nhỏ giọng một tiếng, thật sự là sợ gốc cây ẩn sâu trong đất lâu ngày sẽ mọc gai nhọn đâm hủy ảo mộng bây giờ. Làm như thế nào mới phải? Có lẽ nói bọn họ không nên quen biết nhau sớm, vừa thấy đã yêu hoặc một tình yêu oanh oanh liệt liệt sẽ tương đối thích hợp chăng?

“Bởi vì chúng ta đã làm bạn bè quá lâu sao?”. Anh nói nhẹ có chút hơi lạc giọng, cũng là bởi vì anh suy tư đáp án này cực kỳ lâu rồi. “Sự xung hô này, có phải hay không trời buộc chặt em? Em.....cho là anh sẽ chọn người khác, mà sẽ không phải là chọn em? Em đại khái không biết.....em tốt nghiệp đại học, lúc khắp nơi hẹn hò bạn trai làm cho anh có bao nhiêu là kích thích. Anh cái gì cũng sai, không có biện pháp muốn em, cho nên chỉ có thể chờ em”. Anh có chút cười khỏ

Không xác định mình lúc nào đã sinh ra tình cảm với cô, chỉ là chờ khi phát hiện ra mình đã quen với sự tồn tại của cô, nghe cô nói cô có bạn trai hẹn hò tới lui thì anh càng giống như đầu óc mơ hồ thì hoàn toàn tỉnh táo lại.

Chỉ là thời điểm đó, anh có thể nói những thứ gì đây?

Anh không đủ thành thục thành cảm tạo thành cũng quá sơ lược cùng chậm lụt, nhưng bất luận thế nào, anh đều hi vọng cô có thể vui vẻ. Đi Đại Lục 3 năm, anh luôn nhớ hình bóng xinh đẹp của cô, loại nhớ nhưng đó so với trước đây hoàn toàn khác nhau, sâu hơn nữa, càng làm cho anh hiểu, hình dạng của cô luôn thời thời khắc khắc rõ ràng hiển hiện trong đầu anh, làm cho anh hiểu rõ chính mình phải nỗ lực không ngừng, không cho phép mình thất bại.

Trở về, cô còn độc thân, anh vì thế mà vui sướng.

Anh sẽ không kịch liệt tỏ tình, cũng không nhất thiết yêu một người thì liền nhất định khóa cô ấy lại, anh chỉ là quyết định ở bên cạnh cô, tùy thời điểm mang cô đến một nơi nào đó. Từ từ, anh dễ dàng nhìn ra trong đôi mắt cô ấy có chứa bí mật gì.

“Lại Linh, anh yêu em”. Anh nói

Anh yêu rất nhạt, cần tích lũy thật lâu nhưng lại rất chân thật.

Anh nói rất nhỏ giọng, cô tựa vào lồng ngực anh, có thể rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể tăng cao.

Cái này biểu thị sự xấu hổ của một người đàn ông, người khác không dễ dàng nhìn thấu nội tâm của anh.

Nếu không, cô cũng sẽ đoán không ra.

Bạn bè hay là người tình, cô chờ đợi bao lâu? Kiên trì bao lâu?

Cô là người không đánh lại được tiểu quỷ nhất gan, sợ mình sẽ cuộc thua mất, mất đi một người như Hi Nhiên, tương đương mất đi tất cả. Cô không giống như anh, có dũng khí nói ra khỏi miệng, cho nên cũng chỉ có thể bị động chờ đợi.

Cô chờ đợi những lời này, đợi trong bao lâu? Đợi bao lâu rồi.vùi mặt ở hõm vai anh, cô rơi nước mắt, càng ngày càng nhiều.

“Em có phải hay không cũng nên nói với anh cái gì đi chứ?”. Anh tựa trên đầu cô, nhỏ giọng an ủi.

“Mình.Em không nói.” Cô không nói, nhất định không nói. Nếu như nói rồi trở lại thực tế, đây tất cả có thể sẽ biến thành bọt biển mất.

“Lại Linh, nhìn anh xem”. Anh biết rõ cô đang sợ hãi cái gì. Hai người bọn họ, nhận thức được quá lâu, muốn ném bỏ thân phận vốn có, lướt qua cái ranh giới kia giống như cần phải thoát đi cái nghi thức đó.

“Em...Em không nói.”. Cô ôm chặt cổ của anh, thật sợ anh một giây kế tiếp sẽ không thấy.

"Anh đang ở đây mà" - Trầm nhẹ khẽ rên.

"Hi Nhiên"Cô không yếu thế người trước mặt, khóc, khẽ hô tên anh

“Anh sẽ không đi”. Không sợ người khác làm phiền.

“Hi Nhiên.em.”

“Anh đồng ý với em, không du dương nơi xa khiến em lo lắng”. Anh nâng khuôn mặt không tỳ vết của cô lên, khóc đến mắt mũi sưng đỏ, về mặt bình thường này thay cho tính tự chủ cùng kiên cường, anh vẫn thích khuôn mặt lúc này của cô nhất. Chỉ là anh sẽ không nói với cô, cô độc nhất vô nhị yếu ớt, trước mặt anh, cô sẽ không cần phải nguy trang nữa. “Trừ khi em không quan tâm đến anh, nếu không anh sẽ không rời đi, có được hay không?”. Nhẹ nhàng, anh cúi đầu hôn môi của cô, thay lời thề ước.

Mặt của cô khóc vo thành một nắm, khoảng cách gần như vậy bị anh nhìn thấy, cô nghĩ mình nhất định là rất xấu xí.

Khóc thút thít cùng luống cuống tay chân, chuyện này từ trước đến nay chưa từng xảy ra, ngay cả thời điểm chạy tiếp sức bị ngã nhào, cô cũng chưa từng cảm thấy mất thể diện như lúc này.

Nhưng là, đề ý đến cái gì đây?

Cô thấp thỏm một cái, muốn ôm lấy lưng anh nhưng lại do dự. Anh đang bên môi cô, mỉm cười, kéo tay của cô, khiến hai người đến gần nhau hơn. Hơi thở của anh thật là nóng, cô bị cháy sạch thân hồn điên đảo, nhắm mắt lại, mặc anh đem đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng cô, chậm chạp đóng mít.

“Em có hay không lời muốn nói.phải nói cho anh biết chứ?”. Anh dừng lại trước bờ môi đỏ thắm của cô, khàn giọng than nhẹ.

Cô khóc cười một tiếng, dùng đầu ngón tay run rẩy miên tả hình dáng bình thường lại nhu hòa của anh.

“Nếu như.anh theo em đến 80 tuổi, em sẽ nói cho anh biết.có được hay không?”. Cô rung rung yêu cầu.

". Được" Anh mỉm cười, một hộp hứa hẹn.

Này bày tỏ. Anh sẽ đồng ý chờ cô đến 80 tuổi.

Ôi, anh và cô bèn nhìn nhau cười. Anh lau đi tất cả nước mắt của cô, trần trọc hôn. Động tác của hai người cũng có vẻ hết sức không lưu loát, giống như là có chút dò xét hoặc là giống như đang học tập việc thích ứng một thân phận mới.

Nụ hôn của anh, rất dịu dàng. Dịu dàng để cho cô đau lòng.

Tựa như con người của anh – cùng một dạng.

“Ông trời ơi . . . ! Chỉ là lưỡng tình tương duyệt, cậu xin nghỉ hai ngày không đi làm, các cậu đã chân chính vào động phòng có phải không?” Có thể phải xin phép cấp trên nghỉ ngơi hai tháng điều dưỡng thai khí.

“Nguyên Nguyên” – Từ Lại Linh giật hô một tiếng, đỏ bừng cả khuôn mặt. Nếu không phải là Nguyên Nguyên liều mạng hỏi tới hỏi lui cô xin nghỉ hai ngày lều lổng ở chỗ nào thì cô sẽ không nói cho cô ấy biết.

"Tốt lắm tốt lắm", theo thói quen, sờ sờ cái bụng, mới nghĩ đến đứa bé vừa được sinh 3 tháng đã bị cô đặt vào xe đẩy em bé. “Rất tốt, rất tốt, tóm lại là bạn đã đạt được ước muốn. người có tình sẽ thành thân thuộc, không được quên mời tớ uống rượu mừng là được rồi”. Cao Nguyên Nguyên cười nói

Uống. Uống rượu mừng?

"Chúng tớ. Chúng tớ vừa mới bắt đầu lui tới mà thôi, nào có nhanh như vậy."

“Hả?”. Cao Nguyên Nguyên giật mình. “Không thể nào, vậy mười lăm năm lúc trước thì được tính là gì? Đây, Lâm Hi Nhiên đuổi theo cậu 02 năm.” Mặc dù mọi người cũng không nhìn ra được hắn đang theo đuổi. “Tính là gì? Bạn chỉ là muốn thừa nhận mình yêu cậu ta dài lâu như vậy, chỉ là muốn thuyết phục cậu ta mở miệng lại phải tốn thời gian lâu như vậy, hiện tại chứng minh là lưỡng tình tương duyệt rồi, còn phải tốn bao lâu nữa. . . . ?” Cộng thêm Lâm Hi Nhiên đối với loại tình cảm này chậm chạp lại nhẫn nại, đại khái muốn 30 năm về sau mới có thể kết hôn chăng? Cô không cần phải chống gậy đi uống rượu mừng đấy chứ?

“Không phải vậy”. Minh đề tâm vào chuyện vụn vặt lại làm cản đường tình cảm rồi lại bị người khác vạch trần khiến cho cô có chút thẹn đỏ mặt. “Cho dù muốn kết hôn, trước đó cũng phải dư tiền mới được”. Đây là điều cơ bản nhất cần phải làm theo đúng trình tự.

“Bạn đừng nói với tớ là bạn không có tiền”. Tiền lương hàng năm 5 triệu, cậu định lừa gạt tớ chăng?

“Tớ. . . là sợ Hi Nhiên không có tiền”. Từ Lại Linh nhìn ly cà phê đá Latte 120 đồng ở trước mặt, nghĩ đến tiệm trà của Hi Nhiên, một người coi như là ngôi cả ngày, bình thường được 100 đồng tiền hoa hồng cũng còn khó nữa là. “Anh ấy mặc dù mở tiệm làm ông chủ, nhưng mình cho tới bây giờ cũng không hiểu được anh ấy có thể kiếm được tiền hay không, Hi Nhiên ham muốn hưởng thụ vật chất cùng tiền bạc cũng rất nhạt, không có gì đặc biệt thì anh ấy cũng sẽ không chú ý”.

Từ trước chính là như vậy, vì học phí hoặc là lộ phí thì Hi Nhiên mới phải đi làm, tiền kiếm được cũng tiêu hết, hiện tại trà phở làm ăn đại khái cũng tương tự như thế, chỉ cần trả đủ sinh hoạt phí là được, cô nhớ là sổ tiết kiệm của Hi Nhiên không có bao nhiêu số không.

“Cậu bỏ tiền cũng được”. Cao Nguyên Nguyên tự hỏi điều này giải quyết đơn giản thôi mà.

“Không được” – Lại Linh đan các ngón tay với nhau “Cao Nguyên Nguyên, tớ cảm thấy. . . . đàn ông sẽ rất đề ý những việc kiểu như thế này. . . .” Coi như anh ấy không tôn thờ chủ nghĩa heo đất nhưng kiểu gì cũng sẽ bị người khác nói thành chỉ biết ăn cơm bao (trai bao), chắc chắn nội tâm sẽ có xao động.

“Trời ạ, Lại Linh, trình độ học vấn của bạn cao hơn cậu ta, tiền kiếm được so với cậu ta nhiều hơn, xét về mọi mặt, điều kiện của cậu cũng cao hơn, chuyện như vậy, không phải bây giờ cậu mới phát hiện ra đấy chứ?”. Thật là quá đủ rồi.

“Tớ không thể không phát hiện, chỉ là. . . . Lập trường bạn bè và lập trường người tình, quan điểm bất đồng”. Làm bạn bè, căn bản không suy nghĩ nhiều như vậy.

Mặc dù cô không cho là mình có tư tưởng cũ kỹ, muốn chồng nuôi gia đình, nhưng vượt qua giới tuyến kia cô mới biết, ban đầu có thể không đề ý đến chuyện này, hiện tại không thể dùng sự ngây thơ nhìn đến góc độ này.

“Đã như vậy, bạn trực tiếp gặp cậu ta thảo luận”. Hai người này rất không có tính xây dựng.

“Chính là tớ đang tìm cơ hội”. Lại Linh cười, biết Nguyên Nguyên là một người nghe xứng đáng, nhưng tuyệt đối sẽ không phải là một quân sư tốt.

Làm bạn bè, có ưu điểm cũng có khuyết điểm, người tình cũng thế.

Trở thành người tình, bạn có thể độc chiếm đối phương, nhưng lại phải vì đối phương mà tâm tư suy nghĩ nhiều hơn một chút, mà thường thường, tâm lòng riêng tư kia lại khôn nhiều bản thân, có lẽ, cũng có thể được gọi là một gánh nặng ngọt ngào.

Thời gian ngắn ngủi nghỉ trưa kết thúc, Cao Nguyên Nguyên trở về phòng kế toán, Lại Linh trở lại ngành bảo vệ, tiếp tục liều mạng đánh tới.

Lúc tan việc, Lại Linh theo thường lệ lái xe máy đến trà phường. Đọc theo đường đi, cô chỉ nhớ tới lát nữa gặp mặt Hi Nhiên thì không hiểu sẽ bày ra về mặt gì đây. Nhớ lại ngày đó anh ấy dịu dàng hôn, cô hi vọng mình không tỏ về thái độ thất vọng quá mức.

Cô có thể đọc sách, đánh cờ, cô có thể xử lý công việc khó một cách tinh táo, nhưng là... nhưng là, cô không biết nói chuyện yêu như thế nào.

Mới vừa tới cửa, nhìn thấy cửa bên ngoài cửa chính bị kéo xuống, cô nghi ngờ hôm nay thế nào lại không buôn bán, trông thấy bên trong có ánh đèn, cô dừng xe lại, tiến lên gõ cửa.

“Hi Nhiên?”. Mới hô lên, bên trong liền có âm thanh rõ ràng truyền ra.

“Lại Linh sao?” Là Lâm Hi Nhiên. “Xin lỗi, phiền em đi vào từ cửa sau nhé”.

“Ừ” Lại Linh đi về phía hẻm sau, nhìn thấy cửa phòng bếp nửa có rèm che, đưa tay đẩy ra, chỉ thấy Hi Nhiên vừa lúc đem đồ ăn bỏ vào trong mâm. “Anh hôm nay... tay anh làm sao vậy?”. Nhìn đến bàn tay trái bị quần băng đến cẳng tay của Hi Nhiên, cô quan tâm hỏi thăm.

“Không có gì”. Anh cười, bụng hai cái mâm cùng Lại Linh đi ra khỏi phòng bếp vào trong cửa hàng trống không.

“Trời ạ.....” Vừa nhìn thấy tình trạng thảm hại bên trong, cô không nhịn được kêu lên.

Chỉ thấy bên trong bàn ghế đảo lộn, cốc chén bình trà vỡ tan tành, đầy đất vương vãi mảnh vụn. Mặc dù không có kinh nghiệm đánh nhau, nhưng khoa trương như vậy thật giống như là động đất cấp 5 vừa đi qua.

Khó trách anh ấy lại kéo cửa xuống.

“Hi Nhiên, Anh.....” có thể nào là bị cướp không?

“Không có việc gì”. Anh kéo cô đến rồi chỉ chỗ ngồi xuống, cũng chỉ có nơi này là còn nguyên lành, xem ra là anh vì cô đặc biệt sửa sang lại qua. “Anh đói rồi, chúng ta ăn cơm trước.....”. Đưa cho cô chiếc đĩa cùng thìa.

Không thể để cho anh đói bụng, cô chờ đợi đến khi thấy anh ăn được nửa bàn cơm mới mở miệng đặt câu hỏi:

"Hôm nay trong tiệm đã bị đoạt sao?"

“KHông phải”. Nghĩ đến cái gì, anh đứng lên, rót hai cốc nước đá trở lại.

“Có người tới quấy rối?”. Rất không có khả năng, bởi vì anh căn bản không có kẻ thù, khả năng là tìm nhầm người thì lớn hơn.

“Ừ..... là có người tìm đến Quyết, bị quá kích động”. Mặc dù có thể nói là thân hữu quá mức nhớ nhưng cũng không cần phải thô lỗ đến mức bắt cóc người đi, thậm chí trong tiệm còn đuổi theo anh như là chơi trò chơi vậy. Hi Nhiên nghiêng đầu cười nói.

“Tìm Quyết?”. À, có phải là cậu nhân viên là sinh viên trẻ đẹp trai đó không “Dù là như vậy, cũng không thể động thủ tổn thương người vô tội chứ”. Cô nhìn chăm chăm mảng trắng trên tay anh. Oan có đầu, nợ có chủ, không phải sao?

“Cái này?”. Anh nhìn theo ánh mắt cô giải thích: “Không phải bọn chúng động thủ, là anh không cẩn thận thôi”. Khi bọn hắn đuổi theo, trong quá trình chạy không may bị mảnh vụn cửa vào.

"Nhưng người khỏi xương vẫn là những cái...kia người!" Cô tức giận, động vào tay của anh, động tác cũng rất nhẹ."Có đau không?" Cô rử mắt.

"Không biết, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi." Anh cười, cầm ngược tay cô, ngạo mạn nói: “Anh cũng không có thua thiệt gì, bọn họ đồng ý trả phí sửa sang lại toàn bộ cửa hàng”. Xem ra gia thế của Quyết cũng không tệ lắm, những người đàn ông kia mặc đồng phục giống như đặc vụ, toàn thân màu đen

Lại Linh ngưng mắt nhìn anh, bên nhạy nhận thấy được điều gì đó.

“Anh.....anh đang tức giận?”. Gập loại tay bay vạ gió này, người bình thường cũng sẽ nổi giận, hơn nữa Hi Nhiên lại rất có cảm tình với gian phòng này bởi đây là phòng tự tay anh thiết kế.....Mặc dù cô chưa bao giờ nhìn thấy anh phát giận, nhưng dường như ngay cả loại cảm giác đó cũng chưa bao giờ có.

“Không có”. Anh nâng khóe môi ôn ôn nhu nhu cười, thuần khiết lại sạch sẽ “Mặc dù chỉ hư vài chỗ, nhưng anh nghĩ thừa cô hội này hoàn sửa chữa lại hoàn toàn, đại khái phải đóng cửa tiệm ngừng kinh doanh một tháng”. Thuận tiện liên lạc bạn bè tới tham dự, cùng cử hành một việc lớn, dù sao tiền là cũng do người khác trả.

“Hà?”. Vậy nghĩa là một tháng này anh ấy sẽ không cso thu nhập rồi. “Vậy anh.....”. Cô biết nhà trọ là do anh thuê, giống như là thuê phòng, đến nước này, anh ấy ứng thế thế nào đây?

“Anh làm sao?”. Anh dịu dàng hỏi

Hiện tại coi như là thời cơ tốt để mở miệng sao? Cô suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói:

“Nếu như kinh tế có khó khăn, anh cứ nói với em, em có thể giúp anh”. Đường như không có thời điểm nào quan trọng hơn thời điểm này để nói đến việc quan trọng như thế này.

“Kinh tế. Có khó khăn?”. Lâm Hi Nhiên cúi đầu tự định giá một lát, cuối cùng hiểu ra là Lại Linh đang lo lắng cái gì. Anh nghiêng người, mỉm cười bên tai cô nói mấy câu.

“Cái — cái gì?”. Cô nghe xong, dùng ánh mắt khó tin nhìn anh. “Làm sao anh. Tại sao anh có thể lại có nhiều tiền như vậy?”. Mặc dù cô có khoảng 4-5 năm tiền lương, đáng ra là phải nhiều hơn anh, nhưng đáng này, không như cô tưởng tượng, anh có nhiều hơn như thế nữa.

Trà phòng này làm sao lại có thể kiếm được nhiều tiền như thế? Số tiền này từ đâu mà có?

“Anh đầu tư một ít vào cổ phiếu”. Anh không keo kiệt giải đáp

“Cổ phiếu?”. Mặc dù công ty cũng phát hành cổ phiếu, nhưng cô chưa quen thuộc hình thức này. “Anh lúc nào thì bắt đầu chơi cổ phiếu vậy?”

“Trong nước thôi. Em không nhớ rõ sao? Anh lần đầu tiên mua được máy nghe chính là nghe thông tin phân tích tài chính, hay là ngày đó, lúc trở về trường học làm rơi phiếu báo điểm”. Anh dư thừa tiền cũng sẽ đầu tư, coi như là mua cổ phiếu đầu tư dài hạn.

Lúc đầu chỉ là tò mò với những con số trên máy tính, rồi sau đó từ từ có hứng thú, lâu hơn một chút, cùng bạn bè đầu tư kiếm tiền chia đều. Bạn bè của anh xem ra đủ loại, tuy là nhiều thành phần nhưng đều có chung một điểm là đều nghiên cứu cổ phiếu.

“Hả.?” Thì ra là. Thì ra là.” Thì ra anh luôn đeo tai nghe bên người để nghe thông tin về cổ phiếu sao?”. Điều này khiến Lại Linh vô cùng kinh ngạc.

Cô vẫn luôn cho rằng anh nghe nhạc để hun đúc tính tình, hoặc đơn giản chỉ là một loại hứng thú đơn thuần, không ngờ thì ra là. Thì ra là chân tướng của sự thật là như thế này!

“Anh nghĩ, ít nhất tiền cưới cũng đã chuẩn bị xong”. Anh cũng không thiếu tiền, cũng không cần cuộc sống nhất định cứ phải giàu có, trước kia khi còn là học sinh cũng không coi trọng lắm, bảy năm qua đầu tư cũng là vì cô. Anh thật sự là rất có kế hoạch, thuê phòng mới, tiền cũng đã trả rồi, sang năm là có thể vào ở. “Bởi vì anh không có gì cả, cho nên, cảm số tiết kiệm cầu hôn có thể tương đối thật sự”. Anh cười, cầm tay cô lên, khẽ hôn.

Cầu hôn? Đôi môi mềm mại của anh hôn lên khiến đầu ngón tay cô khẽ run.

“Em cũng không phải là. không phải là phụ nữ háms tiền của”. Cô không thích anh nghĩ cô là cô gái coi trọng vật chất. Cô tự cấp tự túc, ngủ nghỉ thật là vô cùng giản tiện, quần áo có thể hơi hao tổn một chút nhưng là không quá mức xa xỉ, bình thường cũng sẽ tiết kiệm một phần.

“Anh biết rõ”. Anh lộ ra nụ cười nhân nhậ: “Cho nên, thật là may, thật là may là anh có thể nuôi nổi em”. Anh vô cùng biết được, mặc dù cô luôn đứng ở chỗ cao nhưng không phải quá cao để không thể chạm tới, hoặc là quá cao khiến người khác không thể ngẩng đầu hỏi thăm.

Mặt Lại Linh đỏ lên.

“Em mới không cần dựa vào anh nuôi”. Làm người thì nên tự phụ trách chi trả chi tiêu hàng ngày, dù là người yêu hay là vợ chồng cũng không phải trở thành đối phương dựa dẫm.

“Em làm sao có thể không để anh nuôi?”. Anh sẽ không cố ý xuyên tạc ý tứ trong lời nói của cô, chỉ là chỉ rõ hơn: “Nuôi một đứa bé đến đại học cần 800 vạn, tiền của em, coi như là tiền quỹ để cho con, tiền của anh, anh sẽ dùng để nuôi em và con”. Như vậy không phải là rất tốt sao?

Lại Linh dừng lại, gò má đỏ ửng, cười:

“Thì ra là anh đã tính toán tỉ mỉ.” Hoàn toàn không nhìn ra, bình thường rõ ràng rất tùy tiện lại không chút để ý.

“Anh muốn mua bán cổ bán cổ phiếu” Đây coi như là huấn luyện thường ngày thôi.

“Anh thật là thâm tàng bất lộ”. Từ trước đến bây giờ, luôn làm cho người khác thật là ngạc nhiên.

Anh nghiêng cổ “Anh rất bình thường”. Nhẹ giọng cười nói: “Anh là một người đàn ông bình thường, ít nhất, anh cũng sẽ sợ người phụ nữ yêu mến của mình bị người khác theo đuổi. Cho nên, anh cố gắng để cho mình trở nên có giá trị, có thể tin tưởng hơn, đợi đến khi tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, mới dám buông tay theo đuổi thứ anh muốn”. Anh cũng sẽ ghen ghét, không an tâm, chẳng qua là chưa từng biểu hiện ra thôi.

Lại Linh khắc sâu cảm động, nhưng cũng than thở, hai người bọn họ cứ nhiên lại đi một vòng lớn như vậy

“Anh còn nói, nếu như mà em thật cùng người khác kết hôn, vậy làm sao bây giờ?”. Tựa như nữ chính trong phim Nhật

Anh rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói:

“Nhưng là, trừ anh ra, bên cạnh em không còn người nào khác”. Từng có thời kỳ u mê, bất luận như vậy, mấy năm qua, khi cô mệt mỏi thì sẽ tìm đến anh mà không phải là người nào khác.

Lại Linh có chút không cam lòng: “ Cho nên anh mới không có loại sợ hãi phải không?”

“Hả?”. Anh thành thực nói: “ Anh không biết được, có lẽ vậy”. Khi yêu, khôn vặt một chút cũng không sao, anh không phí tâm tư nghĩ qua.

“Vậy ứu như là anh thích người khác thì làm thế nào?”. Lại Linh bắt đầu so đo.

"Sẽ không." Trả lời không chậm trễ chút nào.

"Làm sao anh có thể khẳng định như thế?"

“ Bởi vì anh chủ định giữ em lại trong tay”.

"Ah?"

Anh nhẹ nhàng cười.

Người nào yêu người nào trước? Người nào yêu sâu hơn người nào?

Người nào tự do? Người nào bay lượn? Người nào có quyền chủ động? Người nào thủy chung chờ đợi một mình đối phương?

Tình yêu, không phải ở tranh tài mạnh yếu hoặc là tính toán.

Thật ra thì có thể rất đơn giản rất đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Hồi cuối

Tiệc cưới được tổ chức đơn giản mà trang trọng

Từ Lại Linh mặc lễ phục chiffon cùng khăn voan che mặt màu hồng, cô như một đóa sen mới nở thoát tục, xinh đẹp kinh diễm, người người đều ngợi khen cô là cô dâu đẹp nhất.

Nhưng mà đối với chú rể, mọi đánh giá nhận xét hình như không được thống nhất như vậy.

“ Phó chủ nhiệm thật là đẹp!” – như tiên nữ hạ phàm vậy

“Đúng vậy. Không biết là Phó chủ nhiệm quá đẹp như vậy, chú rể lại cảm giác không được thu hút cho lắm”. Không khác gì lá xanh nâng đỡ bông hoa hồng.

“ Cậu cũng cảm thấy như vậy à?” Một giọng nói nhỏ một chút.

“Mình cho là Phó chủ nhiệm sẽ gả cho một bạch mã hoàng tử anh tuấn cao lớn”. Nhiều mộng ảo nhé !

“Ừ! Nếu không ít nhất cũng phải là một người giá trị cỡ Tổng giám đốc – người đàn ông độc thân hoàng kim mới đúng”. Công ty bọn họ thì có vài người chọn được như thế.

“Tựa như Tiểu Khai trước đây vẫn theo đuổi Phó chủ nhiệm hoặc mấy cậu ấm kia chứ nhĩ”. Mọi người đều đi xe nổi tiếng cỡ trăm vạn.

“Nhiều đàn ông dễ lựa chọn như vậy, sao Phó chủ nhiệm lại uất ức chọn chú rể kia nhĩ”. Nghĩ không ra mà !

“ Có thể Phó chủ nhiệm không thích bị người ta đập trên đầu cô ấy thôi”. Cho nên phải gả cho người có thể đập lại trên đầu.

"Cũng có thể." Tất cả mọi người cảm thấy rất hợp lý.

"Vậy. Chú rể thật đúng là đáng thương." Rất nhanh sinh ra kết luận.

“ Anh nghe được bọn họ nói rồi sao?”

"Một chút nhỏ."

"Anh không tức giận chứ?"

"Không biết." Người khác nghĩ anh không cách nào không chế được.

Cô cảm giác hơi say, khi khi cười một tiếng

“Anh có biết hay không, mẹ anh vừa ngồi cạnh em nói chuyện một chút đấy?”. A, muốn đổi giọng gọi mẹ mới đúng.

"Không biết." Bí mật của cô dâu ở phòng trang điểm, anh như thế nào hiểu được.

“Mẹ nói. ...Lần trước, thời điểm chúng ta đi Nghi Lan, bà xác định hai chúng ta không thể kéo dài bao lâu nữa đâu, còn nói, nhà chúng ta Hi Nhiên không có cái gì hay ho, chỉ được mỗi cái tính dịu dàng. Mẹ muốn em nói cho anh biết, về sau nếu hai chúng ta cãi nhau, cũng không cho phép anh mang của cải chạy về nhà trốn tránh”. Hào hào cười, cô cảm thấy mẹ thật rất thú vị

“Nhìn xen.Tất cả mọi người đều xem em là người hung dữ”. Tạm thời biểu lộ an ủi.

“Ai, anh thật là một chú rể đáng thương, về sau, sẽ bị vợ đại nhân lấn áp”. Cúc một thanh đồng tình lệ (mình không hiểu lắm)

“Thật sao?”. Anh khẽ mỉm cười, đột nhiên vươn tay, đem lấy cả người cô bẻ ngang đi tới giường đệm.

"Hi Nhiên!" Cô kêu lên một tiếng, không ngờ anh hơi sức cư nhiên lớn như vậy.

"Em thật là đẹp." Đặt cô lên giường, anh nhẹ giọng nói.

Khuôn mặt cô nhuộm đỏ

"Thế nào? Em cho rằng anh không thích gái xinh." Luôn cúi đầu đi bộ, thị lực lại không tốt (Ý là anh Nhiên toàn cúi đầu đi bộ, thị lực lại không tốt, thì sao có thể biết đẹp xấu)

"Anh chỉ biết vợ của anh thật xinh" – tựa như hai giới hắc bạch chỉ có một màu sắc duy nhất là trắng – đen

"Em dường như còn chưa có đã hỏi anh...anh yêu em điểm nào?" Mặc dù rất già sáo, nhưng cô thật muốn biết.

"Toàn bộ." Anh cười cợt ra.

"A, anh cũng sẽ ba hoa." Cô vẫn cho là đầu lưỡi của anh chỉ có thể kết sỏi, không có thể nở hoa sen.

"Này, đến lượt anh hỏi em, em yêu anh điểm nào?" Nhẹ nhàng chậm chạp lấy trang sức trên người cô xuống

"Em" Cô mặc anh lùa vào mái tóc xoắn của cô, màu đỏ chót của sợi tơ chần trên giường, về mặt hơi say mang nét phong tình vạn chủng - “Toàn bộ”- tựa như anh yêu cô vậy. Toàn bộ.

Anh cười. Nụ cười ở trong mắt cô thật là xinh đẹp, thật là mê người.

Dáng vẻ cô mê người, dâng lên cánh môi, anh không khách khí tiếp thu. Hơi thở của cô bị anh nuốt hết trong miệng, nhiệt độ mập mờ lên cao, quần áo từng món một cởi ra.

“Hi...Hi Nhiên!”. Trong cơn kích tình, cô đột nhiên đè bả vai trần của anh lại, thờ nhẹ kháng nghị nói: “Anh.Anh nặc y phục xem ra tương đối gầy”. Trời, anh thật sự thon gầy lại thon dài, nhưng vẫn có da có thịt.

“Em thích không?”. Anh bên tai cô khàn khàn hỏi.

“Emem thích.” Cô, cô đang nói cái gì?

"Vậy thì tốt."

Anh cười một tiếng, cao thâm khó lường.

Có lẽ, đợi đến buổi sáng ngày mai sẽ hỏi lại cô, anh sẽ nói cho cô biết, thời gian trước kia anh đi làm thuê, người chủ còn nói anh bề ngoài yếu đuối, nhưng ngoài ý muốn lại dùng rất tốt đấy

Đêm tân hôn, nên chuyện tâm làm chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Ai Yêu Ai Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

